ΝΑ ΑΠΑΞΙΩΣΟΥΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 167
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2017
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Αριθμ. Φύλλου 167
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
2017
1,5 ΕΥΡΩ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Κι όταν στο δρόμο βλέπω τόσα μικρομάγαζα σφραγισμένα ή όταν οι γείτονες με σταματάνε για να μου πουν πως δεν θα μπορέσουν να συνεχίσουν να συντηρούν πια το εργαστήρι τους, γιατί δεν τους αποδίδει ούτε

«Κι όταν στο δρόμο βλέπω τόσα μικρομάγαζα σφραγισμένα ή όταν οι γείτονες με σταματάνε για να μου πουν πως δεν θα μπορέσουν να συνεχίσουν να συντηρούν πια το εργαστήρι τους, γιατί δεν τους αποδίδει ούτε τα απαραίτητα για να πληρώσουν τους φόρους, συλλογίζομαι τη διαφθορά και την αναλγησία που ενυπάρχει σε όλη αυτήν τη χυδαία σπατάλη και την ανήθικη αφθονία που απολαμβάνουν κάποια ελάχιστα άτομα [...] ενώ, λοιπόν, οι πιο άτυχοι πνίγονται στα βαθιά νερά, σε κάποια γωνία, κάνοντας τους εντελώς ανυποψίαστους για την καταστροφή, στο κέντρο ενός χορού μεταμφιεσμένων, οι άνθρωποι της εξουσίας εξακολουθούν να χορεύουν, σκασμένοι στα γέλια από τις ίδιες τους τις χοντράδες». (E. Sabato)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Ο **Marc Bloch**, αμέσως μετά την πρώτη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, έγραψε το δοκίμιο «***Ψευδείς ειδήσεις σε καιρό πολέμου***».

Μεταξύ άλλων, υποστήριζε, ότι «*Η ψευδής είδηση προέρχεται πάντα από συλλογικές αναπαραστάσεις που προηγούνται της γένεσής της· δεν είναι παρά φαινομενικά τυχαία ή, για να είμαι πιο ακριβής, το μόνο τυχαίο είναι το αρχικό συμβάν, κατά κανόνα μηδαμινό, που πυροδοτεί τις διεργασίες της φαντασίας. Ωστόσο, αυτή η ενεργοποίηση λαμβάνει χώρα μόνο και μόνο επειδή* ***η φαντασία των ανθρώπων είναι ήδη προετοιμασμένη*** *και βρίσκεται σε κρυφό αναβρασμό.* ***Ένα γεγονός, κάτι που δεν γίνεται καλά αντιληπτό, χωρίς ωστόσο να ακολουθεί την κατεύθυνση προς την οποία τείνει ήδη ο νους όλων, μπορεί να αποτελέσει γενεσιουργό αίτιο ενός ατομικού λάθους, αλλά όχι μιας ψευδούς είδησης με λαϊκή απήχηση και ευρεία διάδοση***».

Οι ψεύτικες ειδήσεις, απέχουν από τις φήμες, που φουσκώνουν, γιγαντώνονται, μεταφέρονται, όπως μεταφέρει ένας δυνατός άνεμος τα φύλλα, που σκορπίζονται άτακτα και σε οποιαδήποτε κατεύθυνση.

«***Στα πειράματα των ψυχολόγων η ψευδής είδηση δεν φθάνει ποτέ την μεγαλειώδη πληρότητα που μόνο η μακρά χρονική διάρκεια και τα αμέτρητα στόματα μπορούν να την προσδώσουν***».

Η φαντασία, λοιπόν, των ανθρώπων είναι προετοιμασμένη, οι αναπαραστάσεις που προηγούνται αποτελούν το γόνιμο έδαφος στο οποίο αναπλάθεται ακόμη και αυτό που φαίνεται «απίστευτο», «αδύνατο» ή αδιανόητο να διαδοθεί σαν τέτοιο. Ο κατακερματισμένος «χώρος», οι επαναστατικές «αλήθειες» που μαραζώνουν, επιταχύνουν την σύγχυση, σε σημείο ιλαροτραγωδίας. Η κινηματική λογοκρισία πανταχού παρούσα και αυτή. Αναμφισβήτητη η «συμβολή» της.

Ούτε, όμως, η συνωμοσιολογία ταυτίζεται με την ψεύτικη είδηση, αφού εμπίπτει αρκετές φορές στο πεδίο της παράλογης εξήγησης ή ερμηνείας γεγονότων.

Η λογοκρισία, αυτή καθεαυτή, όπως παρατηρεί ο ***Bloch***, ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό και σε πολλές περιπτώσεις για την κατανάλωση ψευδών ειδήσεων, αφού η βεβαιότητα για την ολοκληρωτική της

Ο (ΤΣΙΠ)ΡΟΥΛΗΣ, Ο ΜΠΟΥΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΒΟΗΘΑ ΠΑΝΑΓΙΑ...

«***Τάισε τον Μπούλη Φαταούλη: Η κοιλίτσα του φουσκώνει, αλλά προσοχή! Αν σκάσει, έχασες***!!»

Παιχνίδι κατάλληλο για παιδιά ηλικίας 4 ετών, και ναι, ίσως υπό προϋποθέσεις **και για μεγαλύτερα**.

Ήταν κάποτε ένας Μπούλης τον αποκαλούσαν που και που και Πάνο Καμμένο, και φώναζε εκείνα τα δίσεκτα παλιά μνημονιακά χρόνια θυμωμένος και φούσκωνε και άλλο τα μαγουλάκια του και έκανε τον καμπόσο και διαλαλούσε ότι δεν θα γίνει «***η πολιτική πόρνη ούτε του Σαμαρά ούτε του Τσίπρα***».

Τούτος εδώ ο Μπούλης ορκιζόταν ότι «***δεν υπάρχει καμία περίπτωση οι Ανεξάρτητοι Έλληνες να κάνουν την πατερίτσα που θα χρησιμοποιηθεί με αντάλλαγμα την καρέκλα για να κάνουν κάποιοι την πλειοψηφία***».

Τα λόγια αυτά είχαν κάμει μεγάλη εντύπωση, είχαν συνταράξει τον απλό λαϊκό δεξιό άνθρωπο, που τα μνημόνια τού είχαν έρθει κατακούτελα. Αλλά μέσα στην μαύρη καταχνιά ένα φως τρεμόπαιζε. Η ελπίδα ήταν ζωντανή...

Ο Μπούλης ο Καμμενούλης είχε βγει τότε στα κεραμίδια του αντιμνημονιακού αγώνα, οι εκλογές του Γενάρη του 2015. Ο Μπούλης ο Καμμενούλης, μάλιστα, έμεινε αξέχαστος για εκείνο το περίφημο τηλεοπτικό προεκλογικό σποτάκι. Να σας το θυμίσουμε.

Ένας μικρούλης μέσα σε ένα κατάστημα παιχνιδιών παίζει με ένα τρενάκι, όμως σε μια στιγμή χάνει τον έλεγχο και το τραίνο εκτροχιάζεται. Ο μικρός αναζητά βοήθεια και ω (!!!) του θαύματος εμφανίζεται ο Μπούλης ο Καμμενούλης και αναλαμβάνει με περίσσια ευθύνη, αξιοσύνη και λεβεντιά να οδηγήσει το τραινάκι, που έφερε, φυσικά, ελληνική σημαία και να μάθει στο μικρούλη, πότε πρέπει να φρενάρει και πότε να πατάει γκάζι συμβουλεύοντας: «***Όταν είσαι οδηγός πρέπει να ελέγχεις πάντα την ταχύτητα. Τώρα τρέχουμε, τώρα φρενάρουμε***».

Το παιδάκι, ανακουφισμένο, του απαντάει λέγοντας «***Τελικά ήσουνα πάρα πολύ καλός***» με τον Πάνο Καμμένο να απαντάει, «***Και αναγκαίος***». Τότε είναι που εμφανίζεται η μαμά του μικρού φωνάζοντας «***Αλέξη, Αλέξη τελείωνε... ξεκόλλα***». Και ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης ξεκόλλησε. Αν και απ' ότι φαίνεται δεν ήταν ποτέ κολλημένος...

Πριν αλέκτωρ λαλήσει τρις, **ο Μπούλης ο Φαταούλης ο Καμμενούλης** τρύπωσε στην «αντιμνημονιακή κυβέρνηση» του μικρούαδελφού Αλέξη, του Τσιπ(ρούλη) του πονηρούλη, ως το ΑΝΑΓΚΑΙΟ ΚΑΛΟ, όπως χαρακτηριστικά έγραφε γιγαντιαίο πανό έξω από τα κεντρικά γραφεία των ΑΝΕΛ.

Ναι μεν, λοιπόν, πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση και με τις ευλογίες του κινήματος, αλλά και με τις πλάτες και τα στιβαρά μπράτσα του Μπούλη του Καμμενούλη, υπεύθυνου μηχανοδηγού, για να ελέγχει την «ταχύτητα», για να καθησυχάζει τα δεξιά πλήθη των αντιμνημονιακών, να κλείνει το μάτι στους καραμανλικούς και να ηρεμεί τα στρατεύματα και

ντα από συλλογικές αναπαραστάσεις που προηγούνται της γένεσής της· δεν είναι παρά φαινομενικά τυχαία ή, για να είμαι πιο ακριβής, το μόνο τυχαίο είναι το αρχικό συμβάν, κατά κανόνα μηδαμινό, που πυροδοτεί τις διεργασίες της φαντασίας. Ωστόσο, αυτή η ενεργοποίηση λαμβάνει χώρα μόνο και μόνο επειδή ***η φαντασία των ανθρώπων είναι ήδη προετοιμασμένη*** *και βρίσκεται σε κρυφό αναβρασμό.* ***Ένα γεγονός, κάτι που δεν γίνεται καλά αντιληπτό, χωρίς ωστόσο να ακολουθεί την κατεύθυνση προς την οποία τείνει ήδη ο νους όλων, μπορεί να αποτελέσει γενεσιουργό αίτιο ενός ατομικού λάθους, αλλά όχι μιας ψευδούς είδησης με λαϊκή απήχηση και ευρεία διάδοση***».

Οι ψεύτικες ειδήσεις, απέχουν από τις φήμες, που φουσκώνουν, γιγαντώνονται, μεταφέρονται, όπως μεταφέρει ένας δυνατός άνεμος τα φύλλα, που σκορπίζονται άτακτα και σε οποιαδήποτε κατεύθυνση.

«***Στα πειράματα των ψυχολόγων η ψευδής είδηση δεν φθάνει ποτέ την μεγαλειώδη πληρότητα που μόνο η μακρά χρονική διάρκεια και τα αμέτρητα στόματα μπορούν να την προσδώσουν***».

Η φαντασία, λοιπόν, των ανθρώπων είναι προετοιμασμένη, οι αναπαραστάσεις που προηγούνται αποτελούν το γόνιμο έδαφος στο οποίο αναπλάθεται ακόμη και αυτό που φαίνεται «απίστευτο», «αδύνατο» ή αδιανόητο να διαδοθεί σαν τέτοιο. Ο κατακερματισμένος «χώρος», οι επαναστατικές «αλήθειες» που μαραζώνουν, επιταχύνουν την σύγχυση, σε σημείο ιλαροτραγωδίας. Η κινηματική λογοκρισία πανταχού παρούσα και αυτή. Αναμφισβήτητη η «συμβολή» της.

Ούτε, όμως, η συνωμοσιολογία ταυτίζεται με την ψεύτικη είδηση, αφού εμπίπτει αρκετές φορές στο πεδίο της παράλογης εξήγησης ή ερμηνείας γεγονότων.

Η λογοκρισία, αυτή καθεαυτή, όπως παρατηρεί ο ***Bloch***, ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό και σε πολλές περιπτώσεις για την κατανάλωση ψευδών ειδήσεων, αφού η βεβαιότητα για την ολοκληρωτική της άσκηση αμφισβητεί και τις αληθινές ειδήσεις. Έτσι η υποψία και μόνο ότι αυτή υφίσταται αρκεί για να αρνείται κάποιος να πιστέψει ακόμη και αυτές τις αληθινές ειδήσεις. Η λογοκρισία, όμως, δεν ασκείται μόνο σε καιρό πολέμου. Στις κοινωνίες των «ειρηνικών χαρακωμάτων» ο εθισμός σ' αυτήν γίνεται με πιο εύπεπτο τρόπο, αφού φιλτράρεται πρώτα από την αυταπάτη της λεγόμενης ελεύθερης διακίνησης ιδεών και στο θεσμικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην ελεύθερη ενημέρωση. Εδώ η ποσότητα εξαφανίζει την ουσία, η αλήθεια θάβεται κάτω από έναν απίστευτο όγκο άχρηστων πληροφοριών. Και ο πόλεμος για τον έλεγχο της «ενημέρωσης» μαίνεται με ακόμη μεγαλύτερη σφοδρότητα.

Σ' ένα πρόσφατο άρθρο της ***Huffington Post*** με τίτλο «***Έθνος Μετα-Αλήθειας***», διατυπώνεται η άποψη ότι «*Το μεγαλύτερο πρόβλημα σχετικά με το μέλλον μας δεν είναι πολιτικό, δεν είναι οικονομικό, δεν είναι καν ορθολογικό. Είναι η μάχη μεταξύ γεγονότος και μυθοπλασίας*».

Λίγο μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους την 11η Σεπτέμ-

Ο (ΤΣΙΠ)ΡΟΥΛΗΣ, Ο ΜΠΟΥΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΒΟΗΘΑ ΠΑΝΑΓΙΑ...

«***Τάισε τον Μπούλη Φαταούλη: Η κοιλίτσα του φουσκώνει, αλλά προσοχή! Αν σκάσει, έχασες***!!»

Παιχνίδι κατάλληλο για παιδιά ηλικίας 4 ετών, και ναι, ίσως υπό προϋποθέσεις **και για μεγαλύτερα**.

Ήταν κάποτε ένας Μπούλης τον αποκαλούσαν που και που και Πάνο Καμμένο, και φώναζε εκείνα τα δίσεκτα παλιά μνημονιακά χρόνια θυμωμένος και φούσκωνε και άλλο τα μαγουλάκια του και έκανε τον καμπόσο και διαλαλούσε ότι δεν θα γίνει «***η πολιτική πόρνη ούτε του Σαμαρά ούτε του Τσίπρα***».

Τούτος εδώ ο Μπούλης ορκιζόταν ότι «***δεν υπάρχει καμία περίπτωση οι Ανεξάρτητοι Έλληνες να κάνουν την πατερίτσα που θα χρησιμοποιηθεί με αντάλλαγμα την καρέκλα για να κάνουν κάποιοι την πλειοψηφία***».

Τα λόγια αυτά είχαν κάμει μεγάλη εντύπωση, είχαν συνταράξει τον απλό λαϊκό δεξιό άνθρωπο, που τα μνημόνια τού είχαν έρθει κατακούτελα. Αλλά μέσα στην μαύρη καταχνιά ένα φως τρεμόπαιζε. Η ελπίδα ήταν ζωντανή...

Ο Μπούλης ο Καμμενούλης είχε βγει τότε στα κεραμίδια του αντιμνημονιακού αγώνα, και νιαούριζε εθνικούς παιάνες κατά των σκατόψυχων δανειστών, των γερμανοτσολιάδων και των δοσίλογων που τους υπηρετούν και ζητούσε να έρθει η λαϊκή επανάσταση, να σωθεί ο τόπος και οι παραδόσεις του κατά πως έλεγε. Τα λόγια του Μπούλη του Καμμενούλη ζέσταναν τότε τις καρδιές των δεξιών απελπισμένων ανθρώπων, που διψασμένα γύρευαν μια ελπίδα, και ένιωσαν ότι την βρήκαν στο πρόσωπό του.

Και Ανεξάρτητοι και Έλληνες... Η, τουλάχιστον θεόσταλτη, αυτή ασπίδα για τον ελληνισμό, έμοιαζε τότε σαν μάνα εξ ουρανού.

Άσε που πιο ανεξάρτητος και πιο Έλληνας από τον Μπούλη τον Καμμενούλη πεθαίνεις!!! Η δεξιά εθνικοφροσύνη του Μπούλη του Καμμενούλη, όμως δεν ήταν αρκετή. Την ένιωθε κολοβή και με το δίκιο του βρε παιδί

χάνει τον έλεγχο και το τραίνο εκτροχιάζεται. Ο μικρός αναζητά βοήθεια και ω (!!!) του θαύματος εμφανίζεται ο Μπούλης ο Καμμενούλης και αναλαμβάνει με περίσσια ευθύνη, αξιοσύνη και λεβεντιά να οδηγήσει το τραινάκι, που έφερε, φυσικά, ελληνική σημαία και να μάθει στο μικρούλη, πότε πρέπει να φρενάρει και πότε να πατάει γκάζι συμβουλεύοντας: «***Όταν είσαι οδηγός πρέπει να ελέγχεις πάντα την ταχύτητα. Τώρα τρέχουμε, τώρα φρενάρουμε***».

Το παιδάκι, ανακουφισμένο, του απαντάει λέγοντας «***Τελικά ήσουνα πάρα πολύ καλός***» με τον Πάνο Καμμένο να απαντάει, «***Και αναγκαίος***». Τότε είναι που εμφανίζεται η μαμά του μικρού φωνάζοντας «***Αλέξη, Αλέξη τελείωνε... ξεκόλλα***». Και ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης ξεκόλλησε. Αν και απ' ότι φαίνεται δεν ήταν ποτέ κολλημένος...

Πριν αλέκτωρ λαλήσει τρις, **ο Μπούλης ο Φαταούλης ο Καμμενούλης** τρύπωσε στην «αντιμνημονιακή κυβέρνηση» του μικρούαδελφού Αλέξη, του Τσιπ(ρούλη) του πονηρούλη, ως το ΑΝΑΓΚΑΙΟ ΚΑΛΟ, όπως χαρακτηριστικά έγραφε γιγαντιαίο πανό έξω από τα κεντρικά γραφεία των ΑΝΕΛ.

Ναι μεν, λοιπόν, πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση και με τις ευλογίες του κινήματος, αλλά και με τις πλάτες και τα στιβαρά μπράτσα του Μπούλη του Καμμενούλη, υπεύθυνου μηχανοδηγού, για να ελέγχει την «ταχύτητα», για να καθησυχάζει τα δεξιά πλήθη των αντιμνημονιακών, να κλείνει το μάτι στους καραμανλικούς και να ηρεμεί τα στρατεύματα και το παπαδαριό μην τυχόν και νομίσουν ότι έχει έρθει και η επανάσταση του Φιντέλ στο τόπο μας.

Και από τότε μέχρι σήμερα μάς πετάνε παρέα το ένα τραινάκι μετά το άλλο, στο κεφάλι μας. Μάς λένε, όμως, και τις ωραίες αναμνήσεις, που έχουν ο ένας για τον άλλο. Και ξεκαρδίζονται στο γέλιο ο Πάνος ο Καμμενούλης και ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης.

«*Σ' εκείνες τις διακοπές, δεν θα το ξέρει αυτό ο Πάνος ο Καμμένος, αλλά ήταν η πρώτη φορά που τον συνάντησα. [...] Τότε ο Πάνος ήταν ένας πολιτευτής της Δεξιάς. Εγώ ήμουνα από τότε, από μικρός, στον χώρο της Αριστεράς. Είχα την αίσθηση ότι είναι ένας μπούλης, ένα παιδί, εν πάση περιπτώσει, αυτό που λέμε μιας πλούσιας οικογένειας και μου 'κανε εξαιρετική εντύπωση το γεγονός ότι ήταν ένας*

νει ποτέ την μεγαλειώδη πληρότητα που μόνο η μακρά χρονική διάρκεια και τα αμέτρητα στόματα μπορούν να την προσδώσουν».

Η φαντασία, λοιπόν, των ανθρώπων είναι προετοιμασμένη, οι αναπαραστάσεις που προηγούνται αποτελούν το γόνιμο έδαφος στο οποίο αναπλάθεται ακόμη και αυτό που φαίνεται «απίστευτο», «αδύνατο» ή αδιανόητο να διαδοθεί σαν τέτοιο. Ο κατακερματισμένος «χώρος», οι επαναστατικές «αλήθειες» που μαραζώνουν, επιταχύνουν την σύγχυση, σε σημείο ιλαροτραγωδίας. Η κινηματική λογοκρισία πανταχού παρούσα και αυτή. Αναμφισβήτητη η «συμβολή» της.

Ούτε, όμως, η συνωμοσιολογία ταυτίζεται με την ψεύτικη είδηση, αφού εμπίπτει αρκετές φορές στο πεδίο της παράλογης εξήγησης ή ερμηνείας γεγονότων.

Η λογοκρισία, αυτή καθεαυτή, όπως παρατηρεί ο ***Bloch***, ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό και σε πολλές περιπτώσεις για την κατανάλωση ψευδών ειδήσεων, αφού η βεβαιότητα για την ολοκληρωτική της άσκηση αμφισβητεί και τις αληθινές ειδήσεις. Έτσι η υποψία και μόνο ότι αυτή υφίσταται αρκεί για να αρνείται κάποιος να πιστέψει ακόμη και αυτές τις αληθινές ειδήσεις. Η λογοκρισία, όμως, δεν ασκείται μόνο σε καιρό πολέμου. Στις κοινωνίες των «ειρηνικών χαρακωμάτων» ο εθισμός σ' αυτήν γίνεται με πιο εύπεπτο τρόπο, αφού φιλτράρεται πρώτα από την αυταπάτη της λεγόμενης ελεύθερης διακίνησης ιδεών και στο θεσμικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην ελεύθερη ενημέρωση. Εδώ η ποσότητα εξαφανίζει την ουσία, η αλήθεια θάβεται κάτω από έναν απίστευτο όγκο άχρηστων πληροφοριών. Και ο πόλεμος για τον έλεγχο της «ενημέρωσης» μαίνεται με ακόμη μεγαλύτερη σφοδρότητα.

Σ' ένα πρόσφατο άρθρο της ***Huffington Post*** με τίτλο «***Έθνος Μετα-Αλήθειας***», διατυπώνεται η άποψη ότι «*Το μεγαλύτερο πρόβλημα σχετικά με το μέλλον μας δεν είναι πολιτικό, δεν είναι οικονομικό, δεν είναι καν ορθολογικό. Είναι η μάχη μεταξύ γεγονότος και μυθοπλασίας*».

Λίγο μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους την 11η Σεπτέμβρη του 2001 ο ***σύμβουλος του Μπους, Καρλ Ρόουβ*** δήλωνε, εκείνη την εποχή: «***Είμαστε αυτοκρατορία τώρα και όταν δρούμε, δημιουργούμε τη δική μας πραγματικότητα***».

Πως θα γίνουν τα γεγονότα και πάλι «έγκυρα και σεβαστά» αναρωτιούνται οι υπέρμαχοι της «προηγούμενη αλήθειας» της πολιτικής. Μα με την επιστροφή στα «θετικά πολιτικά οράματα», στην πολιτική αναγέννηση, που θα αμφισβητήσει την φιλελεύθερη διαχείριση απαντούν οι αριστεροί διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων. Τελικά η κότα γέννησε το αυτό ή το αυγό την κότα;

Ιανουάριος 2017

χρόνια θυμωμένος και φούσκωνε και άλλο τα μαγουλάκια του και έκανε τον καμπόσο και διαλαλούσε ότι δεν θα γίνει «***η πολιτική πόρνη ούτε του Σαμαρά ούτε του Τσίπρα***».

Τούτος εδώ ο Μπούλης ορκιζόταν ότι «***δεν υπάρχει καμία περίπτωση οι Ανεξάρτητοι Έλληνες να κάνουν την πατερίτσα που θα χρησιμοποιηθεί με αντάλλαγμα την καρέκλα για να κάνουν κάποιοι την πλειοψηφία***».

Τα λόγια αυτά είχαν κάμει μεγάλη εντύπωση, είχαν συνταράξει τον απλό λαϊκό δεξιό άνθρωπο, που τα μνημόνια τού είχαν έρθει κατακούτελα. Αλλά μέσα στην μαύρη καταχνιά ένα φως τρεμόπαιζε. Η ελπίδα ήταν ζωντανή...

Ο Μπούλης ο Καμμενούλης είχε βγει τότε στα κεραμίδια του αντιμνημονιακού αγώνα, και νιαούριζε εθνικούς παιάνες κατά των σκατόψυχων δανειστών, των γερμανοτσολιάδων και των δοσίλογων που τους υπηρετούν και ζητούσε να έρθει η λαϊκή επανάσταση, να σωθεί ο τόπος και οι παραδόσεις του κατά πως έλεγε. Τα λόγια του Μπούλη του Καμμενούλη ζέσταναν τότε τις καρδιές των δεξιών απελπισμένων ανθρώπων, που διψασμένα γύρευαν μια ελπίδα, και ένιωσαν ότι την βρήκαν στο πρόσωπό του.

Και Ανεξάρτητοι και Έλληνες... Η, τουλάχιστον θεόσταλτη, αυτή ασπίδα για τον ελληνισμό, έμοιαζε τότε σαν μάνα εξ ουρανού.

Άσε που πιο ανεξάρτητος και πιο Έλληνας από τον Μπούλη τον Καμμενούλη πεθαίνεις!!! Η δεξιά εθνικοφροσύνη του Μπούλη του Καμμενούλη, όμως δεν ήταν αρκετή. Την ένιωθε κολοβή και με το δίκιο του βρε παιδί μου· βίωνε εν ολίγοις μια εθνική μοναξιά. Και έτσι την συνταίριαξε «απρόσμενα» εύκολα με την αριστερή εθνικοφροσύνη του Τσιπ(ρούλη) του πονηρούλη.

Και αγαπηθήκαν. Και αδελφωθήκαν. Και έγιναν αχώριστοι. Και μέλια και σιρόπια και αγκαλιές. Και έδωσαν όρκους αιώνιας αφοσίωσης. Και είπαν περασμένα ξεχασμένα τα παλιά και όλα εκείνα, που τους «χώριζαν».

Και ήρθαν για το αντιμνημονιακό «καλό» ρούλης ξεκόλλησε. Αν και απ' ότι φαίνεται δεν ήταν ποτέ κολλημένος...

Πριν αλέκτωρ λαλήσει τρις, **ο Μπούλης ο Φαταούλης ο Καμμενούλης** τρύπωσε στην «αντιμνημονιακή κυβέρνηση» του μικρούαδελφού Αλέξη, του Τσιπ(ρούλη) του πονηρούλη, ως το ΑΝΑΓΚΑΙΟ ΚΑΛΟ, όπως χαρακτηριστικά έγραφε γιγαντιαίο πανό έξω από τα κεντρικά γραφεία των ΑΝΕΛ.

Ναι μεν, λοιπόν, πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση και με τις ευλογίες του κινήματος, αλλά και με τις πλάτες και τα στιβαρά μπράτσα του Μπούλη του Καμμενούλη, υπεύθυνου μηχανοδηγού, για να ελέγχει την «ταχύτητα», για να καθησυχάζει τα δεξιά πλήθη των αντιμνημονιακών, να κλείνει το μάτι στους καραμανλικούς και να ηρεμεί τα στρατεύματα και το παπαδαριό μην τυχόν και νομίσουν ότι έχει έρθει και η επανάσταση του Φιντέλ στο τόπο μας.

Και από τότε μέχρι σήμερα μάς πετάνε παρέα το ένα τραινάκι μετά το άλλο, στο κεφάλι μας. Μάς λένε, όμως, και τις ωραίες αναμνήσεις, που έχουν ο ένας για τον άλλο. Και ξεκαρδίζονται στο γέλιο ο Πάνος ο Καμμενούλης και ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης.

«Σ' εκείνες τις διακοπές, δεν θα το ξέρει αυτό ο Πάνος ο Καμμένος, αλλά ήταν η πρώτη φορά που τον συνάντησα. [...] Τότε ο Πάνος ήταν ένας πολιτευτής της Δεξιάς. Εγώ ήμουνα από τότε, από μικρός, στον χώρο της Αριστεράς. Είχα την αίσθηση ότι είναι ένας μπούλης, ένα παιδί, εν πάση περιπτώσει, αυτό που λέμε μιας πλούσιας οικογένειας και μου 'κανε εξαιρετική εντύπωση το γεγονός ότι ήταν ένας πραγματικά λαϊκός άνθρωπος. Ζεστός, μιλούσε σε όλους, έπιανε κουβέντα σε κάθε τραπέζι και η αποδοχή του κόσμου απέναντι στον Πάνο ήτανε εξαιρετική. Και θέλω σήμερα να του το θυμίσω».

Αχ, Άτιμε μικρέ, Τσιπ(ρούλη) πονηρούλη! Και έτσι με τις πονηριές, ο Μπούλης ο Καμμενούλης, βαπτίστηκε «πραγματικά λαϊκός άνθρωπος» μπας και σωθεί κανένα ψηφαλάκι,

συνέχεια στη σελ. 4

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ...

«Divide et impera», (διαίρει και βασίλευε «Divide ut imperas», «Divide ut regnes» (... για να βασιλέψεις).

«Όλοι μαζί ήταν γενναίοι, μα όταν άρχισε ο καθένας να σκέφτεται τον δικό του κίνδυνο, έγιναν δειλοί και πειθήνιοι»

Τίτος Λίβιος

«Εν δε διχοστασίη και Ανδροκλέης πολεμαρχεί» (όταν πέφτει διχόνοια, κυβερνά ακόμα κι ο Ανδροκλής»

Κρατίνος, κωμικός ποιητής, πρόδρομος του Αριστοφάνη

Ο καρδινάλιος Γούλσυ (Wolsey), αρχιεπίσκοπος της Υόρκης και πρωτοσύμβουλος του βασιλιά Ερρίκου 8ου στις αρχές του 16ου αιώνα θέλοντας να βρει τον τρόπο να αντιμετωπίσει η Αγγλία την Ισπανία και τον οίκο των Αψβούργων, που είχαν συμμαχήσει και κυριαρχούσαν στην Ευρώπη έθεσε το ζήτημα της «ισορροπίας των δυνάμεων» με τον εξής τρόπο:

«Πρέπει να εμποδίζουμε κάθε ευρωπαϊκό κράτος να γίνεται πολύ δυνατό, και να φροντίζουμε να διατηρούμε δύο ομάδες κρατών περίπου ισοδύναμες, υποστηρίζοντας πότε τη μια και πότε την άλλη, και μην αφήνοντας καμιάν απ' αυτές να υπολογίζει με βεβαιότητα στη συνεχή υποστήριξη της Αγγλίας».

Ο καρδινάλιος ουσιαστικά επαναδιατύπωσε ένα δόγμα με το οποίο αυτοκρατορίες, κράτη, αλλά και συνασπισμοί κρατών, όχι μόνο για εκατοντάδες, αλλά για χιλιάδες χρόνια διαχειρίζονταν την ισχύ τους, προσδιορίζοντας τους συσχετισμούς, τις συμμαχίες, που μεταβάλλονταν ή διατηρούνταν άλλοτε με βραδύτητα και άλλοτε με την ταχύτητα και την βιαιότητα, που επέβαλλαν οι σχεδιασμοί που επικρατούσαν.

Το ίδιο δόγμα χρησιμοποιήθηκε για την καταστολή του λεγόμενου «εσωτερικού εχθρού» σε κάθε εποχή, σε κάθε εξέγερση, όταν η άμεση βία δεν επαρκούσε για την καταστολή των ανυπότακτων, αλλά και για την πλήρη αφομοίωση κινημάτων και την ουσιαστική πρόσδεσή τους σε ασφαλή για την εξουσία «λιμάνια».

Φυσικά στην τελευταία περίπτωση οι δυσκολίες μειώσότεροι εμπλεκόμενοι δεν γνωρίζουν πότε άρχισε το πρόβλημα, ποιοι και με ποιες διαδικασίες επιδίωξαν τον κατακερματισμό, αλλά και με ποιους τρόπους. Τα επί μέρους ζητήματα μετατρέπονται σε κυρίαρχα αλλά και στο κατ' εξοχήν πεδίο μάχης.

«Ξαφνικά», όλοι μάχονται εναντίον όλων, αρκετοί αποσύρονται από μόνοι τους, άλλοι τόσοι επειδή τούς επιβάλλεται λόγω της επικράτησης ισχυρότερων αντιπάλων.

Τα πολιτικά συμφέροντα και οι ζωτικοί χώροι, όχι μόνο θεωρούνται θεμιτά, αλλά η υπεράσπισή τους ανάγεται σε ζήτημα ζωής και θανάτου. Εδώ, η εξουσία γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα το συγκεκριμένο πεδίο. Όταν τα πολιτικά συμφέροντα ορίζονται, διεκδικούνται, αλλά και το σημαντικότερο ζητούν διαρκώς την αναγνώρισή τους, τότε αυτός, δηλαδή το κράτος, που κρατά σταθερά την μπαγκέτα, είναι και αυτός, που ορίζει τους συσχετισμούς.

Η συνοχή παρά τις διαφορές, η συνάφεια ιδεών, η κοινότητα επιθυμιών, η ανιδιοτέλεια, η εμπιστοσύνη, η αλληλεγγύη μετατρέπονται σε κουρελόχαρτα.

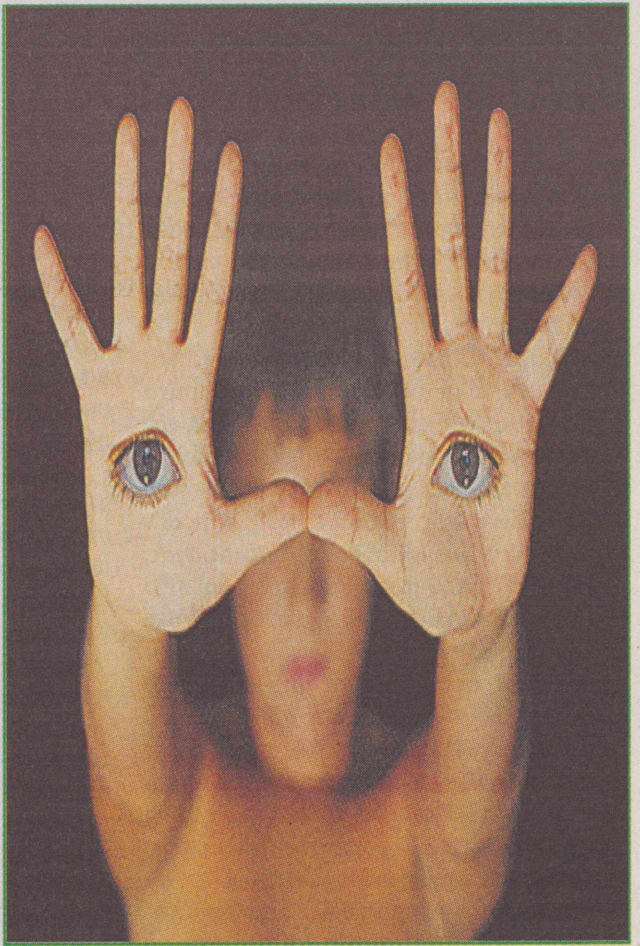
Και τι μένει; Όλοι εναντίον όλων, μίσος, εμπάθεια, ιδιοτέλεια, πισώπλατα μαχαιρώματα, αλληλοεκβιασμοί, εξουσιαστικές λογικές και ανήκουστες εξαρτήσεις.

Και όσο πληθαίνουν οι εξαρτημένοι, οι εκβιαζόμενοι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, τόσο ενισχύεται η διαίρεση, θεμέλιος λίθος της οποίας παραμένει μέχρι εσχάτων η διαστρέβλωση και το ψέμα. Γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερη προσβολή στην αλήθεια από την σιωπή όσων γνωρίζουν, όσων αποσύρονται στην σκιά, όχι τόσο της απραξίας, αλλά της ίδιας της σιωπής, που τους επιβλήθηκε.

Το κράτος, όπως είπαμε, υποδαυλίζει τις υπαρκτές ή ανύπαρκτες διαφορές, αλλά και τις κατασκευάζει. Η διαφορά είναι σημαντική. Η δυνατότητα κατασκευής σημαίνει διαφορετικό επίπεδο διάβρωσης, σημαίνει σημαντική διείσδυση σε κάθε πεδίο ιδεολογικό, οργανωτικό, επιχειρησιακό.

Η διαπίστωση αυτή δεν εκπορεύεται από κανενός είδους συνομωσιολογική διάθεση.

Η πολιτική στήριξη, η ενδυνάμωση μιας «πλευράς», που αφήνεται να «κατοχυρώνει» πόρους κάθε είδους (τουλάχιστον μέχρι νεωτέρας), η ιδεολογική στήριξη, η θετική προβολή ή ακόμη και η αρνητική, στοιχειοθετούν πρώτα απ' όλα την πολιτική αναγνώριση.

Χίλιες «νίκες», δεν αξίζουν όσο μια ήττα...

«Είναι κακή επιλογή να αφεθείς να αποκλειστείς σε περικυκλωμένο στρατόπεδο [...] Για να είναι έντιμη η παράδοση ενός φρουρίου οφείλει να προβλέπει δυσμενείς όρους για την φρουρά. Υπάρχει πάντα προκατάληψη σε βάρος της φρουράς, που εξέρχεται από μια θέση πάνω σε μια χρυσή βέργα»

Εγχειρίδιο Πολέμου, Ναπολέων

Πολλοί θεωρούν λανθασμένα ότι η καταστολή είναι μια επίπεδη διαδικασία, που μοιάζει κάπως με την εκτέλεση της ίδιας και της ίδιας συνταγής, που πάνω κάτω θα επιφέρει και το ίδιο αποτέλεσμα.

Ας εστιάσουμε σε ορισμένα χαρακτηριστικά της, που όπως φαίνεται είτε σκοπίμως υποτιμούνται ή ακόμη χειρότερα αγνοούνται πανηγυρικά την περίοδο που διανύ-

(όταν πέφτει διχόνοια, κυβερνά ακόμα κι ο Ανδροκλής»

Κρατίνος, κωμικός ποιητής, πρόδρομος του Αριστοφάνη

Ο καρδινάλιος Γούλσυ (Wolsey), αρχιεπίσκοπος της Υόρκης και πρωτοσύμβουλος του βασιλιά Ερρίκου 8ου στις αρχές του 16ου αιώνα θέλοντας να βρει τον τρόπο να αντιμετωπίσει η Αγγλία την Ισπανία και τον οίκο των Αψβούργων, που είχαν συμμαχήσει και κυριαρχούσαν στην Ευρώπη έθεσε το ζήτημα της «ισορροπίας των δυνάμεων» με τον εξής τρόπο:

«Πρέπει να εμποδίζουμε κάθε ευρωπαϊκό κράτος να γίνεται πολύ δυνατό, και να φροντίζουμε να διατηρούμε δύο ομάδες κρατών περίπου ισοδύναμες, υποστηρίζοντας πότε τη μια και πότε την άλλη, και μην αφήνοντας καμιάν απ' αυτές να υπολογίζει με βεβαιότητα στη συνεχή υποστήριξη της Αγγλίας».

Ο καρδινάλιος ουσιαστικά επαναδιατύπωσε ένα δόγμα με το οποίο αυτοκρατορίες, κράτη, αλλά και συνασπισμοί κρατών, όχι μόνο για εκατοντάδες, αλλά για χιλιάδες χρόνια διαχειρίζονταν την ισχύ τους, προσδιορίζοντας τους συσχετισμούς, τις συμμαχίες, που μεταβάλλονταν ή διατηρούνταν άλλοτε με βραδύτητα και άλλοτε με την ταχύτητα και την βιαιότητα, που επέβαλλαν οι σχεδιασμοί που επικρατούσαν.

Το ίδιο δόγμα χρησιμοποιήθηκε για την καταστολή του λεγόμενου «εσωτερικού εχθρού» σε κάθε εποχή, σε κάθε εξέγερση, όταν η άμεση βία δεν επαρκούσε για την καταστολή των ανυπότακτων, αλλά και για την πλήρη αφομοίωση κινημάτων και την ουσιαστική πρόσδεσή τους σε ασφαλή για την εξουσία «λιμάνια».

Φυσικά στην τελευταία περίπτωση οι δυσκολίες μειώνονται λόγω των τρόπων που συγκροτείται κάθε κίνημα, της αναμφισβήτητης συνάφειάς του με την πολιτική, και της εμπλοκής με τον έναν ή τον άλλον τρόπο σε πολιτικές διαπραγματεύσεις, καθώς και της προσδοκίας όσων συμμετέχουν, άτομα ή πολιτικοί φορείς και οργανώσεις, για ολοένα και περισσότερη πολιτική αναγνώριση.

Επίσης, πρέπει μέσα σ' όλα αυτά να λαμβάνουμε υπ' όψιν τους όρους με τους οποίους εντάσσεται στην κινηματική ατζέντα το ζήτημα των βίαιων πρακτικών (συμπεριλαμβανομένων των ένοπλων εκδοχών), αλλά και της διαχείρισης του ζητήματος των (προσδιοριζόμενων από τους ίδιους και το κίνημα) πολιτικών κρατούμενων.

Οι εξουσιαστές γνωρίζουν, λοιπόν, καλά και εφαρμόζουν κατά περίπτωση το δόγμα «διαίρει και βασίλευε», γιατί πρώτα απ' όλα τούς εξασφαλίζει την δυνατότητα να επιβληθούν χρησιμοποιώντας λιγότερες δυνάμεις, τούς επιτρέπει να επιβληθούν ασκώντας λιγότερη βία και επο-

θεωρούνται θεμιτά, αλλά η υπεράσπισή τους ανάγεται σε ζήτημα ζωής και θανάτου. Εδώ, η εξουσία γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα το συγκεκριμένο πεδίο. Όταν τα πολιτικά συμφέροντα ορίζονται, διεκδικούνται, αλλά και το σημαντικότερο ζητούν διαρκώς την αναγνώρισή τους, τότε αυτός, δηλαδή το κράτος, που κρατά σταθερά την μπαγκέτα, είναι και αυτός, που ορίζει τους συσχετισμούς.

Η συνοχή παρά τις διαφορές, η συνάφεια ιδεών, η κοινότητα επιθυμιών, η ανιδιοτέλεια, η εμπιστοσύνη, η αλληλεγγύη μετατρέπονται σε κουρελόχαρτα.

Και τι μένει; Όλοι εναντίον όλων, μίσος, εμπάθεια, ιδιοτέλεια, πισώπλατα μαχαιρώματα, αλληλοεκβιασμοί, εξουσιαστικές λογικές και ανήκουστες εξαρτήσεις.

Και όσο πληθαίνουν οι εξαρτημένοι, οι εκβιαζόμενοι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, τόσο ενισχύεται η διαίρεση, θεμέλιος λίθος της οποίας παραμένει μέχρι εσχάτων η διαστρέβλωση και το ψέμα. Γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερη προσβολή στην αλήθεια από την σιωπή όσων γνωρίζουν, όσων αποσύρονται στην σκιά, όχι τόσο της απραξίας, αλλά της ίδιας της σιωπής, που τους επιβλήθηκε.

Το κράτος, όπως είπαμε, υποδαυλίζει τις υπαρκτές ή ανύπαρκτες διαφορές, αλλά και τις κατασκευάζει. Η διαφορά είναι σημαντική. Η δυνατότητα κατασκευής σημαίνει διαφορετικό επίπεδο διάβρωσης, σημαίνει σημαντική διείσδυση σε κάθε πεδίο ιδεολογικό, οργανωτικό, επιχειρησιακό.

Η διαπίστωση αυτή δεν εκπορεύεται από κανενός είδους συνομωσιολογική διάθεση.

Η πολιτική στήριξη, η ενδυνάμωση μιας «πλευράς», που αφήνεται να «κατοχυρώνει» πόρους κάθε είδους (τουλάχιστον μέχρι νεωτέρας), η ιδεολογική στήριξη, η θετική προβολή ή ακόμη και η αρνητική, στοιχειοθετούν πρώτα απ' όλα την πολιτική αναγνώριση.

Ο ρόλος των πολιτικών μεσαζόντων είναι, επίσης, ιδιαίτερα σημαντικός, αλλά έχοντας πολλές φορές αναφερθεί στο θέμα θα περιοριστούμε στην εξής παρατήρηση. Η θέση των πολιτικών μεσαζόντων πολλές φορές δεν είναι σταθερή. Αυτό το γεγονός βοηθάει ιδιαίτερα στην αντίληψη, ακόμη και ενός επιφανειακού παρατηρητή των διαδρομών, αλλά και των εξουσιαστικών σχεδιασμών με τον πλέον πειστικότερο τρόπο...

Παρ' όλα αυτά, **η χρήση τοποτηρητών** έχει ορισμένες σημαντικές διαφορές, καθώς ο ρόλος τους δεν ταυτίζεται επακριβώς με εκείνον **των πολιτικών μεσαζόντων**, παρ' ότι πράγματι σε πολλές περιπτώσεις υπάρχει μια σχετική αλληλοεπικάλυψη.

Εν συντομία, μπορούμε να διακρίνουμε την φθορά, που υφίσταται ένας τοποτηρητής εξ αιτίας της διαρκούς επίβλεψης, παρέμβασης, διόρθωσης και ελέγχου μια κατάστασης, που τείνει να καταστεί «ανεξέλεγκτη». Μια

Χίλιες «νίκες», δεν αξίζουν όσο μια ήττα...

«Είναι κακή επιλογή να αφεθείς να αποκλειστείς σε περικυκλωμένο στρατόπεδο [...] Για να είναι έντιμη η παράδοση ενός φρουρίου οφείλει να προβλέπει δυσμενείς όρους για την φρουρά. Υπάρχει πάντα προκατάληψη σε βάρος της φρουράς, που εξέρχεται από μια θέση πάνω σε μια χρυσή βέργα»

Εγχειρίδιο Πολέμου, Ναπολέων

Πολλοί θεωρούν λανθασμένα ότι η καταστολή είναι μια επίπεδη διαδικασία, που μοιάζει κάπως με την εκτέλεση της ίδιας και της ίδιας συνταγής, που πάνω κάτω θα επιφέρει και το ίδιο αποτέλεσμα.

Ας εστιάσουμε σε ορισμένα χαρακτηριστικά της, που όπως φαίνεται είτε σκοπίμως υποτιμούνται ή ακόμη χειρότερα αγνοούνται πανηγυρικά την περίοδο που διανύουμε.

Το «έδαφος», στο οποίο επιλέγουμε οι αναρχικοί να συγκρουστούμε με κάθε μέσο ενάντια σε κάθε μορφής εξουσία πρώτα απ' όλα, όπως όλοι γνωρίζουν, οφείλουμε, όχι απλά να το γνωρίσουμε, αλλά να το μελετήσουμε βαθιά.

Το «έδαφος» αυτό χάνεται από τον ορίζοντα, όταν βασιλεύει η λήθη, η απαξία του παρελθόντος. Η σύγκρουση αυτή δεν ξεκίνησε «σήμερα», ούτε θα τελειώσει «αύριο», και βέβαια δεν είναι αποκλειστική υπόθεση των αναρχικών.

Το κράτος και κάθε μορφής εξουσία γνωρίζει πολύ καλά ότι η απομόνωση όσων αγωνίζονται, η κατασυκοφάντησή τους είναι οι βασικές προϋποθέσεις, ώστε να επέλθει με άνεση η καταστολή τους. Οι προσδοκίες των εξουσιαστών, φυσικά, δεν ταυτίζονται και με τις δυνατότητές τους. Οι σχεδιασμοί τους πολλές φορές βασίζονται άλλωστε σ' αυτήν ακριβώς την παραδοχή. Με άλλα λόγια σχεδιάζουν, αποφασίζουν και μεθοδεύουν γνωρίζοντας ότι η επιτυχία

καμιάν απ' αυτές να υπολογίζει με βεβαιότητα στη συνεχή υποστήριξη της Αγγλίας».

Ο καρδινάλιος ουσιαστικά επαναδιατύπωσε ένα δόγμα με το οποίο αυτοκρατορίες, κράτη, αλλά και συνασπισμοί κρατών, όχι μόνο για εκατοντάδες, αλλά για χιλιάδες χρόνια διαχειρίζονταν την ισχύ τους, προσδιορίζοντας τους συσχετισμούς, τις συμμαχίες, που μεταβάλλονταν ή διατηρούνταν άλλοτε με βραδύτητα και άλλοτε με την ταχύτητα και την βιαιότητα, που επέβαλλαν οι σχεδιασμοί που επικρατούσαν.

Το ίδιο δόγμα χρησιμοποιήθηκε για την καταστολή του λεγόμενου «εσωτερικού εχθρού» σε κάθε εποχή, σε κάθε εξέγερση, όταν η άμεση βία δεν επαρκούσε για την καταστολή των ανυπότακτων, αλλά και για την πλήρη αφομοίωση κινημάτων και την ουσιαστική πρόσδεσή τους σε ασφαλή για την εξουσία «λιμάνια».

Φυσικά στην τελευταία περίπτωση οι δυσκολίες μειώνονται λόγω των τρόπων που συγκροτείται κάθε κίνημα, της αναμφισβήτητης συνάφειάς του με την πολιτική, και της εμπλοκής με τον έναν ή τον άλλον τρόπο σε πολιτικές διαπραγματεύσεις, καθώς και της προσδοκίας όσων συμμετέχουν, άτομα ή πολιτικοί φορείς και οργανώσεις, για ολοένα και περισσότερη πολιτική αναγνώριση.

Επίσης, πρέπει μέσα σ' όλα αυτά να λαμβάνουμε υπ' όψιν τους όρους με τους οποίους εντάσσεται στην κινηματική ατζέντα το ζήτημα των βίαιων πρακτικών (συμπεριλαμβανομένων των ένοπλων εκδοχών), αλλά και της διαχείρισης του ζητήματος των (προσδιοριζόμενων από τους ίδιους και το κίνημα) πολιτικών κρατούμενων.

Οι εξουσιαστές γνωρίζουν, λοιπόν, καλά και εφαρμόζουν κατά περίπτωση το δόγμα «διαίρει και βασίλευε», γιατί πρώτα απ' όλα τούς εξασφαλίζει την δυνατότητα να επιβληθούν χρησιμοποιώντας λιγότερες δυνάμεις, τούς επιτρέπει να επιβληθούν ασκώντας λιγότερη βία και επομένως το πλεονέκτημα να προσβλέπουν σε μεγαλύτερη κοινωνική νομιμοποίηση της καταστολής.

Η υπονόμευση, η επερχόμενη διχόνοια, η απομόνωση, η σύγχυση ιδεών, η απασχόληση του «εχθρού» σε απέραντες και οι διαρκείς φιλονικίες, δίχως αρχή και τέλος, αλλά και με αδυναμία κατανόησης των υπαρκτών ή ανύπαρκτων διαφωνιών, αργά ή γρήγορα δίνει τα επιθυμητά σημάδια αποσύνθεσης.

Ένα κουβάρι που δεν ξετυλίγεται, επειδή πλέον είναι απίστευτα μπερδεμένο.

Πολλές φορές υπάρχει τέτοια σύγχυση, που οι περισ**σότερες φορές δίνουν μεγαλύτερη προβολή στην αλήθεια από την σιωπή όσων γνωρίζουν, όσων αποσύρονται στην σκιά, όχι τόσο της απραξίας, αλλά της ίδιας της σιωπής, που τους επιβλήθηκε.**

Το κράτος, όπως είπαμε, υποδαυλίζει τις υπαρκτές ή ανύπαρκτες διαφορές, αλλά και τις κατασκευάζει. Η διαφορά είναι σημαντική. Η δυνατότητα κατασκευής σημαίνει διαφορετικό επίπεδο διάβρωσης, σημαίνει σημαντική διείσδυση σε κάθε πεδίο ιδεολογικό, οργανωτικό, επιχειρησιακό.

Η διαπίστωση αυτή δεν εκπορεύεται από κανενός είδους συνομωσιολογική διάθεση.

Η πολιτική στήριξη, η ενδυνάμωση μιας «πλευράς», που αφήνεται να «κατοχυρώνει» πόρους κάθε είδους (τουλάχιστον μέχρι νεωτέρας), η ιδεολογική στήριξη, η θετική προβολή ή ακόμη και η αρνητική, στοιχειοθετούν πρώτα απ' όλα την πολιτική αναγνώριση.

Ο ρόλος των πολιτικών μεσαζόντων είναι, επίσης, ιδιαίτερα σημαντικός, αλλά έχοντας πολλές φορές αναφερθεί στο θέμα θα περιοριστούμε στην εξής παρατήρηση. Η θέση των πολιτικών μεσαζόντων πολλές φορές δεν είναι σταθερή. Αυτό το γεγονός βοηθάει ιδιαίτερα στην αντίληψη, ακόμη και ενός επιφανειακού παρατηρητή των διαδρομών, αλλά και των εξουσιαστικών σχεδιασμών με τον πλέον πειστικότερο τρόπο...

Παρ' όλα αυτά, **η χρήση τοποτηρητών** έχει ορισμένες σημαντικές διαφορές, καθώς ο ρόλος τους δεν ταυτίζεται επακριβώς με εκείνον **των πολιτικών μεσαζόντων**, παρ' ότι πράγματι σε πολλές περιπτώσεις υπάρχει μια σχετική αλληλοεπικάλυψη.

Εν συντομία, μπορούμε να διακρίνουμε την φθορά, που υφίσταται ένας τοποτηρητής εξ αιτίας της διαρκούς επίβλεψης, παρέμβασης, διόρθωσης και ελέγχου μια κατάστασης, που τείνει να καταστεί «ανεξέλεγκτη». Μια φθορά, την οποία δεν μπορεί να σηκώνει ο πολιτικός μεσάζοντας, ο οποίος εμφανίζεται «ατσαλάκωτος» και με «κύρος» και κυρίως δίχως εμφανή εμπλοκή στα «κοινά και τετριμμένα».

Μια φθορά, που θα ήταν εντελώς αντίθετη στον βασικό ρόλο του κάθε πολιτικού μεσάζοντα, ο οποίος θα εγγυηθεί την διαδικασία, θα καταγράψει τα σημεία, που οι δύο πλευρές δέχονται να «συναντηθούν», στις παραχωρήσεις στις οποίες είναι διατεθειμένες να προχωρήσουν, αλλά και στην καταγραφή των κοινών εχθρών οι οποίοι θα συμφωνηθεί είτε να απομονωθούν είτε να προγραφούν...

Χίλιες «νίκες», δεν αξίζουν όσο μια ήττα...

«Είναι κακή επιλογή να αφεθείς να αποκλειστείς σε περικυκλωμένο στρατόπεδο [...] Για να είναι έντιμη η παράδοση ενός φρουρίου οφείλει να προβλέπει δυσμενείς όρους για την φρουρά. Υπάρχει πάντα προκατάληψη σε βάρος της φρουράς, που εξέρχεται από μια θέση πάνω σε μια χρυσή βέργα»

Εγχειρίδιο Πολέμου, Ναπολέων

Πολλοί θεωρούν λανθασμένα ότι η καταστολή είναι μια επίπεδη διαδικασία, που μοιάζει κάπως με την εκτέλεση της ίδιας και της ίδιας συνταγής, που πάνω κάτω θα επιφέρει και το ίδιο αποτέλεσμα.

Ας εστιάσουμε σε ορισμένα χαρακτηριστικά της, που όπως φαίνεται είτε σκοπίμως υποτιμούνται ή ακόμη χειρότερα αγνοούνται πανηγυρικά την περίοδο που διανύουμε.

Το «έδαφος», στο οποίο επιλέγουμε οι αναρχικοί να συγκρουστούμε με κάθε μέσο ενάντια σε κάθε μορφής εξουσία πρώτα απ' όλα, όπως όλοι γνωρίζουν, οφείλουμε, όχι απλά να το γνωρίσουμε, αλλά να το μελετήσουμε βαθιά.

Το «έδαφος» αυτό χάνεται από τον ορίζοντα, όταν βασιλεύει η λήθη, η απαξία του παρελθόντος. Η σύγκρουση αυτή δεν ξεκίνησε «σήμερα», ούτε θα τελειώσει «αύριο», και βέβαια δεν είναι αποκλειστική υπόθεση των αναρχικών.

Το κράτος και κάθε μορφής εξουσία γνωρίζει πολύ καλά ότι η απομόνωση όσων αγωνίζονται, η κατασυκοφάντησή τους είναι οι βασικές προϋποθέσεις, ώστε να επέλθει με άνεση η καταστολή τους. Οι προσδοκίες των εξουσιαστών, φυσικά, δεν ταυτίζονται και με τις δυνατότητές τους. Οι σχεδιασμοί τους πολλές φορές βασίζονται άλλωστε σ' αυτήν ακριβώς την παραδοχή. Με άλλα λόγια σχεδιάζουν, αποφασίζουν και μεθοδεύουν γνωρίζοντας ότι η επιτυχία δεν μπορεί να είναι απόλυτη ούτε καν εύκολη, ούτε μπορεί να επέλθει σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Έτσι δεν διστάζουν να παραχωρούν ορισμένες μικρές «νίκες», να παραχωρούν «έδαφος», όχι για να χαριστούν, αλλά για να περιορίσουν τις συνολικότερες δυνατότητες δραστηριοποίησης. Η «απραξία» αυτή, δυστυχώς, θεωρείται και αδυναμία εκ μέρους των εξουσιαστών. Η «ανοχή», που επιδεικνύουν εκλαμβάνεται ατυχώς ως υποχωρητικότητα, ενώ συχνά θεωρείται ακόμη και στρα-

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

ή τέλος πάντων δοθεί σιγά σιγά και μια κομματική γραμμή για να μεταφερθούν ολίγοι ψήφοι στον Μπούλη τον Καμμενούλη την δύσκολη εκείνη ώρα, όποτε και αν έρθει.

Μπορεί, βέβαια, ναι, σκεφτείτε το και αυτό να προετοιμάζονται τα πνεύματα ακόμη και για κοινή κάθοδο. Γιατί; Λίγος σας πέφτει ρε αριστερούληδες. Αχάριστοι. Αϊ, στα τσακίδια χαμένοι. Δεν φτάνει που σταυρώνει τους πιλότους των μαχητικών αεροσκαφών ο Μπούλης ο Τουρκοφάγος, δεν φτάνει που φορά κάθε τρεις και λίγο την στολή του αρχιστράτηγου, δεν φθάνει που αψηφά τις γκρίζες ζώνες του Αιγαίου πετώντας στεφάνια στα Ίμια μέσα από ελικόπτερο. Αχάριστοι, ε αχάριστοι...

Ή μήπως θέλετε να έρθει μια ώρα αρχύτερα ο Κούλης με τα κουλά του για να καλοπεράσετε. Ποιος, ο Κούλης, που θέλει να συνάψει και «συμφωνία αλήθειας» ακούς εκεί «συμφωνία αλήθειας».

Τώρα που ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης βλέπει οράματα, φωτιές και δράκους να του μεταφέρουν το μήνυμα ότι η «***Η Ελλάδα βρίσκεται στο κατώφλι της ανάπτυξης***» ότι ο ορίζοντας γέμισε «σημάδια» αλλαγής, και ότι το «***θετικό momentum δεν πρέπει να αμφισβητηθεί***».

Τώρα που ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης μοιράζει χριστουγεννιάτικο μποναμά και πανηγυρίζει ότι «***η οικονομία σήμερα βρίσκεται στο κατώφλι ανάκαμψης και η αλλαγή πορείας είναι ιστορικών διαστάσεων, αν αναλογιστεί κανείς ότι η οικονομία βρέθηκε πολλές φορές στο χείλος του γκρεμού***».

Γιατί, μπορεί να θυμήθηκε «ξαφνικά» τον Μπούλη, που γνώρισε μικρός στην Νίσυρο, αλλά που να θυμάται τώρα τι έσυρε στον Σαμαρά τον Μάρτιο του 2014, όταν ανήκουστες στον ιερό χώρο του κοινοβουλίου, με αποτέλεσμα να διαπομπεύονται οι θεσμοί, να τρίζουν τα θεμέλια της δημοκρατίας, να εκμαυλίζονται τα πολιτικά ήθη, να βουλιάζει στον βάλτο και να αναδύει μπόχα βρωμερή η βουλή. Κοινώς σκατά και απόσκατα. Κρίμα και πάλι κρίμα. Αυτά περιμέναμε από τους εθνοπατέρες, αυτό είναι το παράδειγμά πολιτικού ήθους

Άσε που τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα απ' ότι φαντάζεστε. Το τελευταίο επεισόδιο μεταξύ του λεβέντη από την Κρήτη Παύλου Πολάκη και του Αδώνιδος Γεωργιάδη ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Σύμφωνα με αποκλειστικές πηγές μας, που φυσικά δεν μπορούμε να αποκαλύψουμε ο πραγματικός διάλογος μεταξύ των δύο επιφανών πολιτικών ανδρών ήταν πολύ χειρότερος κυρίες και κύριοι, πολύ χειρότερος.

Αναγκαζόμαστε να τα βγάλουμε όλα στην φόρα για να σταματήσει ο κατήφορος, για να σωθούν οι θεσμοί.

Διαβάστε και φρίξτε:

Άδωνις Γεωργιάδης: «Ο κ. Πολάκης, αυτός ο Κρητικαρος, στο δημοψήφισμα είχε κάνει ένα tweet που έλεγε «το ΟΧΙ είναι για τους λεβέντες και το ΝΑΙ είναι για τις κότες» μετά όταν ο Τσίπρας το ΟΧΙ το έκανε ΝΑΙ ο κ Κρητίκαρος και λεβέντης έκανε την κότα για την καρέκλα στο υπουργείο Υγείας... Εκοπρίσθη η φοράς παρά τοις αλ ωνίοις δηλαδή. Αυτά έλεγε και ο κρητικαρος από λεβέντης αποδείχθηκε κότα λειράτη... για την καρέκλα».

Παύλος Πολάκης: «κοίτα με βαθιά μέσα στα μάτια αρχιτσατσόνι... κυκλοφορούν στο διαδίκτυο ομιλίες σας όπου βρίζατε τον Καραμανλή, τον Σαμαρά και όλη τη ΝΔ ως προδότες. Έχεις βρίσει ρε αρχιδόφατσα, ρε γλιτσοπαπάρα τη ΝΔ θα μου κλάσεις βερύκοκα, εσύ κοπριά του κάμπου, όταν έκανες όλα αυτά δεν είδες τους 25 νοματέους όλους και όλους να σου χτίζουν την πόρτα του γραφείου σου, αλλά δεν σου την έχτισαν, γιατί εσύ μυγοσκατοπορδόχεσμα και οι δικοί σου τους είχες μέσα στο παιχνίδι με ρουσφέτια και διορισμούς. Αυτοί που κάνουν τις φασαρίες δεν είναι 25 νοματέοι μαζί με τις καμήλες και τα μουλάρια».

Άδωνις Γεωργιάδης: «θα φέρεις εδώ ρε ακροβάτη, τα ραβασάκια στη Βουλή που λες τώρα. Τα δικά μου και της γυναίκας μου που λες. Αυτό το υποκείμενο! Λάβε έναν αυνανιστήν. Ή θα φέρεις τώρα τα ραβασάκια, που λέει ή είναι ψεύτης. Αυτό δεν θα περάσει έτσι θα σου κάνω μήνυση. Ίνα πέρδεις επί τοις όρχεσίν μου. Για την τιμή και την υπόληψή μου δεν θα πει κανείς τίποτα. Αυτός ο τύπος νομίζει ότι μπορεί να ασχημονεί και να λέει ότι θέλει. Και όχι όπως έκανε και έρθει εδώ ο φάκελος της μήνυσης να ζητήσεις να μην αρθεί η ασυλία σου, και όχι όπως έκανες για την άλλη υπόθεση που σε προστάτευσε η ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ για να μην αρθεί η ασυλία σου. Γι αυτό είσαι κότα λειράτη. Κοίταξέ με καλά, ρε απόψυγμα στα μάτια. **Εσύ εστί για τον πέο,** ρε γαϊδούρι, ύπαγε γαμηθήναι, δεν θα κρύβεσαι πίσω από την ασυλία σου! Θα σου κάνω μήνυση! Δεν θα την γλιτώσεις έτσι εύκολα, θα λάβεις τους όρχεις ημών...».

Αιδώς Αργείοι, Αιδώς.....

ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΖΙ, Ο ΑΝΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΚΕ (ΣΥΝΑΚΡΟΑΣΕΙΣ)

Συντάραξε είναι αλήθεια το πανελλήνιο η καταγγελία του ΚΚΕ στις αρχές του Δεκέμβρη περί «υπόπτων συνακροάσεων», που παρατηρήθηκαν στο τηλεφωνικό κέντρο του Περισσού.

«***Τις τελευταίες ημέρες παρατηρού-***

Ωρέ, αδέλφια λέτε το ΚΚΕ να ετοιμάζεται για ντου στα χειμερινά ανάκτορα του Μαξίμου, και να πιάσει στον ύπνο τον Μεγάλο Ηγέτη Τσίπρα, επειδή πρόδωσε την αριστερά και τον κομμουνισμό; Λέτε να ετοιμάζεται κάτι μεγαλύτερο;

Όσο για αυτούς στην ΝΔ, τέτοια πρεμούρα για το αδελφό ΚΚΕ; Είπαμε να κρατάμε και τα προσχήματα, αλλά να μην μας πάρουν κιόλας χαμπάρι. Ακούς εκεί «αδιανόητο στην εποχή μας να γίνονται παρακολουθήσεις τηλεφώνων και επικοινωνιών». Παντελώς αδιανόητο. Οι ΗΠΑ παρακολουθούν τους Ρώσους, οι Ρώσοι τους αμερικανούς, οι γερμανοί όλη την ΕΕ, οι κινέζοι τους αμερικανούς και οι αμερικανοί τους κινέζους, με drones ιπτάμενα ή υποβρύχια, με δορυφόρους, με πράκτορες, με βαλιτσάκια μικρά και μεγάλα, με κάμερες, και χαφιέδες κάθε λογής, κάθε προέλευσης.

Το αστείο είναι ότι η υπόθεση με τις συνακροάσεις του τηλεφωνικού κέντρου του ΚΚΕ θάφτηκε στα γρήγορα.

Εντελώς συμπτωματικά, λίγες ημέρες αργότερα, στην Καθημερινή δημοσίευμα με τον τίτλο ο **ΑΝΤΟΝ, Η ΣΤΑΖΙ ΚΑΙ 12.000 ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΚΑΡΦΙΑ**, περιγράφει πως ο Anton, αλλά και πολλοί Έλληνες πολιτικοί πρόσφυγες είχαν στρατολογηθεί από τη ΣΤΑΖΙ, και δούλευαν ως έμμισθοι πληροφοριοδότες, σύμφωνα με έρευνα που πραγματοποίησαν επί δύο χρόνια επιστήμονες του Τμήματος Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, στο πλαίσιο του προγράμματος «Θαλής» με θέμα «Η Ελλάδα από τον Β΄ Παγκόσμιο έως τον Ψυχρό Πόλεμο». Από την έρευνα προκύπτει ότι δούλευαν ως έμμισθοι πληροφοριοδότες.

Σύμφωνα με τους ερευνητές των αρχεί-

σας πέφτει ρε αριστερούληδες. Αχάριστοι. Αϊ, στα τσακίδια χαμένοι. Δεν φτάνει που σταυρώνει τους πιλότους των μαχητικών αεροσκαφών ο Μπούλης ο Τουρκοφάγος, δεν φτάνει που φορά κάθε τρεις και λίγο την στολή του αρχιστράτηγου, δεν φθάνει που αψηφά τις γκρίζες ζώνες του Αιγαίου πετώντας στεφάνια στα Ίμια μέσα από ελικόπτερο. Αχάριστοι, ε αχάριστοι...

Ή μήπως θέλετε να έρθει μια ώρα αρχύτερα ο Κούλης με τα κουλά του για να καλοπεράσετε. Ποιος, ο Κούλης, που θέλει να συνάψει και «συμφωνία αλήθειας»˙ ακούς εκεί «συμφωνία αλήθειας».

Τώρα που ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης βλέπει οράματα, φωτιές και δράκους να του μεταφέρουν το μήνυμα ότι η «***Η Ελλάδα βρίσκεται στο κατώφλι της ανάπτυξης***» ότι ο ορίζοντας γέμισε «σημάδια» αλλαγής, και ότι το «***θετικό momentum δεν πρέπει να αμφισβητηθεί***».

Τώρα που ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης μοιράζει χριστουγεννιάτικο μποναμά και πανηγυρίζει ότι «***η οικονομία σήμερα βρίσκεται στο κατώφλι ανάκαμψης και η αλλαγή πορείας είναι ιστορικών διαστάσεων, αν αναλογιστεί κανείς ότι η οικονομία βρέθηκε πολλές φορές στο χείλος του γκρεμού***».

Γιατί, μπορεί να θυμήθηκε «ξαφνικά» τον Μπούλη, που γνώρισε μικρός στην Νίσυρο, αλλά που να θυμάται τώρα τι έσυρε στον Σαμαρά τον Μάρτιο του 2014, όταν και εκείνος εν όψει ευρωεκλογών και αυτοδιοικητικών εκλογών μοίραζε ορισμένα ψίχουλα από το «πλεόνασμα».

Έλεγε τότε θυμωμένος ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης: «***Το πλεόνασμά τους είναι σεσημασμένο για τους Έλληνες. Σ' αυτό κρύβονται όλες οι αμαρτίες, όλες οι πληγές, όλη η σήψη, όλη η απάτη της σημερινής πολιτικής. Σ' αυτό κρύβεται το δράμα εκατομμυρίων ανθρώπων, η καταστροφή νοικοκυριών και επιχειρήσεων, οι λιποθυμίες παιδιών από ασιτία, τα εκατομμύρια των ανέργων, η ζωή εν τάφω στα νοσοκομεία, στα ψυχιατρεία και στα άσυλα ανιάτων, οι παγωμένες νύχτες και οι πεινασμένες μέρες χιλιάδων και χιλιάδων συνταξιούχων***».

Για σου ρε ΡΟΥΛΗ φωτοπεριφέρθα...

Άσε που τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα απ' ότι φαντάζεστε. Το τελευταίο επεισόδιο μεταξύ του λεβέντη από την Κρήτη Παύλου Πολάκη και του Αδώνιδος Γεωργιάδη ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Σύμφωνα με αποκλειστικές πηγές μας, που φυσικά δεν μπορούμε να αποκαλύψουμε ο πραγματικός διάλογος μεταξύ των δύο επιφανών πολιτικών ανδρών ήταν πολύ χειρότερος κυρίες και κύριοι, πολύ χειρότερος.

Αναγκαζόμαστε να τα βγάλουμε όλα στην φόρα για να σταματήσει ο κατήφορος, για να σωθούν οι θεσμοί.

Διαβάστε και φρίξτε:

Άδωνις Γεωργιάδης: «Ο κ. Πολάκης, αυτός ο Κρητίκαρος, στο δημοψήφισμα είχε κάνει ένα tweet που έλεγε «το ΟΧΙ είναι για τους λεβέντες και το ΝΑΙ είναι για τις κότες» μετά όταν ο Τσίπρας το ΟΧΙ το έκανε ΝΑΙ ο κ Κρητίκαρος και λεβέντης έκανε την κότα για την καρέκλα στο υπουργείο Υγείας... Εκοπρίσθη η φοράς παρά τοις αλωνίοις δηλαδή. Αυτά έλεγε και ο κρητίκαρος από λεβέντης αποδείχθηκε κότα λειράτη... για την καρέκλα».

Παύλος Πολάκης: «κοίτα με βαθιά μέσα στα μάτια αρχιτσατσόνι... κυκλοφορούν στο διαδίκτυο ομιλίες σας όπου βρίζατε τον Καραμανλή, τον Σαμαρά και όλη τη ΝΔ ως προδότες. Έχεις βρίσει ρε αρχιδόφατσα, ρε γλιτσοπαπάρα τη ΝΔ χειρότερα από ότι εμείς. Και μαζί με τους άλλους ομόσταβλούς σου, ρε αρχιδόμπαλα πήγατε με μετεγγραφή στη ΝΔ ρε ζωάδι όταν τα βρήκατε με τους Γερμανούς.

Άδωνις Γεωργιάδης: «Βδέω (κλάνω) στην μάπα σου γυναικοπίπη (μπανιστιρτζή) σκατόβλαχε, που θα με πεις εμένα προδότη».

Παύλος Πολάκης: «Εμείς δεν γλύψαμε ρε αρχιδομαλακοκέφαλε, εκεί που φτύναμε για να γίνουμε υπουργοί και να γίνουμε το πιο πιστό σκυλί του Σόιμπλε. Και επειδή με ρώτησε η κωλομπουρμπουλήθρα, εάν κοιμόμαστε ήσυχοι, εσύ κοιμάσαι ήσυχος ρε βλαμάδι το βράδυ. όταν απέλυσες 2.500 γιατρούς από την πρωτοβάθμια υγεία».

Άδωνις Γεωργιάδης: «Τολμάς και συ...

Άδωνις Γεωργιάδης: «θα φέρεις εδώ ρε ακροβάτη, τα ραβασάκια στη Βουλή που λες τώρα. Τα δικά μου και της γυναίκας μου που λες. Αυτό το υποκείμενο! Λάβε έναν αυνανιστήν. Ή θα φέρεις τώρα τα ραβασάκια, που λέει ή είναι ψεύτης. Αυτό δεν θα περάσει έτσι θα σου κάνω μήνυση. Ίνα πέρδεις επί τοις όρχεσίν μου. Για την τιμή και την υπόληψή μου δεν θα πει κανείς τίποτα. Αυτός ο τύπος νομίζει ότι μπορεί να ασχημονεί και να λέει ότι θέλει. Και όχι όπως έκανε και έρθει εδώ ο φάκελος της μήνυσης να ζητήσεις να μην αρθεί η ασυλία σου, και όχι όπως έκανες για την άλλη υπόθεση που σε προστάτευσε η ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ για να μην αρθεί η ασυλία σου. Γι αυτό είσαι κότα λειράτη. Κοίταξέ με καλά, ρε απόψυγμα στα μάτια. **Εσύ εστί για τον πέο,** ρε γαϊδούρι, ύπαγε γαμηθήναι, δεν θα κρύβεσαι πίσω από την ασυλία σου! Θα σου κάνω μήνυση! Δεν θα την γλιτώσεις έτσι εύκολα, θα λάβεις τους όρχεις ημών...».

Αιδώς Αργείοι, Αιδώς.....

ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΖΙ, Ο ΑΝΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΚΕ (ΣΥΝΑΚΡΟΑΣΕΙΣ)

Συντάραξε είναι αλήθεια το πανελλήνιο η καταγγελία του ΚΚΕ στις αρχές του Δεκέμβρη περί «υπόπτων συνακροάσεων», που παρατηρήθηκαν στο τηλεφωνικό κέντρο του Περισσού.

«***Τις τελευταίες ημέρες παρατηρούνται επανειλημμένες οχλήσεις στο τηλεφωνικό κέντρο της έδρας της ΚΕ του ΚΚΕ, που αφορούν συνακροάσεις με τρίτους, μεταξύ των οποίων και με τα τηλεφωνικά κέντρα του ΣΥΡΙΖΑ, της ΝΔ, του Ποταμιού. Οι συνακροάσεις αυτές προκαλούνται από άγνωστο, τρίτο "κέντρο"***» αναφέρει ανακοίνωση του γραφείου Τύπου του ΚΚΕ, προσθέτοντας ότι: «***Το ΚΚΕ καταγγέλλει αυτό το γεγονός. Η κυβέρνηση οφείλει άμεσα να ερευνήσει σε βάθος αυτό το ζήτημα, να αποκαλυφθούν οι υπαίτιοι και να εξασφαλίσει, όπως οφείλει να κάνει κάθε κυβέρνηση, την προστασία του απορρήτου των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων***».

Στην συνέχεια, από το Γραφείο Τύπου της Νέας Δημοκρατίας, εκδόθηκε η ανα-

κάρουν κιόλας χαμπάρι. Ακούς εκεί «αδιανόητο στην εποχή μας να γίνονται παρακολουθήσεις τηλεφώνων και επικοινωνιών». Παντελώς αδιανόητο. Οι ΗΠΑ παρακολουθούν τους Ρώσους, οι Ρώσοι τους αμερικανούς, οι γερμανοί όλη την ΕΕ, οι κινέζοι τους αμερικανούς και οι αμερικανοί τους κινέζους, με drones ιπτάμενα ή υποβρύχια, με δορυφόρους, με πράκτορες, με βαλιτσάκια μικρά και μεγάλα, με κάμερες, και χαφιέδες κάθε λογής, κάθε προέλευσης.

Το αστείο είναι ότι η υπόθεση με τις συνακροάσεις του τηλεφωνικού κέντρου του ΚΚΕ θάφτηκε στα γρήγορα.

Εντελώς συμπτωματικά, λίγες ημέρες αργότερα, στην Καθημερινή δημοσίευμα με τον τίτλο ο **ΑΝΤΟΝ, Η ΣΤΑΖΙ ΚΑΙ 12.000 ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΚΑΡΦΙΑ**, περιγράφει πως ο Anton, αλλά και πολλοί Έλληνες πολιτικοί πρόσφυγες είχαν στρατολογηθεί από τη ΣΤΑΖΙ, και δούλευαν ως έμμισθοι πληροφοριοδότες, σύμφωνα με έρευνα που πραγματοποίησαν επί δύο χρόνια επιστήμονες του Τμήματος Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, στο πλαίσιο του προγράμματος «Θαλής» με θέμα «Η Ελλάδα από τον Β' Παγκόσμιο έως τον Ψυχρό Πόλεμο». Από την έρευνα προκύπτει ότι δούλευαν ως έμμισθοι πληροφοριοδότες.

Σύμφωνα με τους ερευνητές των αρχείων της Στάζι, ο Anton έκανε μεγάλη καριέρα ως «διανοούμενος κατάσκοπος» μέχρι την λεγόμενη πτώση του τείχους και την επιστροφή του, το 1992, στην Ελλάδα, με μερίδα της εγχώριας Αριστεράς να του αποδίδει τιμές και δάφνες για τα «φώτα» του στους Ανατολικογερμανούς γύρω από τον ελληνικό πολιτισμό.

Σύμφωνα και πάλι με τους ερευνητές, πολλοί πράκτορες που στρατολογήθηκαν κατά την δεκαετία του 1960, ήσαν **«παιδιά του Εμφυλίου»,** που είχαν πλήρως ενσωματωθεί στη νέα δεύτερή τους πατρίδα.

Πως το είπε η ανακοίνωση της ΝΔ; Σοβαρή η καταγγελία του ΚΚΕ; Σοβαρότατη...

Το ρεσιτάλ υποκρισίας από τους μεν και από τους δε είναι αναμενόμενο. Περα-

του μεταφέρουν το μήνυμα ότι η «***Η Ελ-λάδα βρίσκεται στο κατώφλι της ανάπτυξης***» ότι ο ορίζοντας γέμισε «σημάδια» αλλαγής, και ότι το «***θετικό momentum δεν πρέπει να αμφισβητηθεί***».

Τώρα που ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης μοιράζει χριστουγεννιάτικο μποναμά και πανηγυρίζει ότι «***η οικονομία σήμερα βρίσκεται στο κατώφλι ανάκαμψης και η αλλαγή πορείας είναι ιστορικών διαστάσεων, αν αναλογιστεί κανείς ότι η οικονομία βρέθηκε πολλές φορές στο χείλος του γκρεμού***».

Γιατί, μπορεί να θυμήθηκε «ξαφνικά» τον Μπούλη, που γνώρισε μικρός στην Νίσυρο, αλλά που να θυμάται τώρα τι έσυρε στον Σαμαρά τον Μάρτιο του 2014, όταν και εκείνος εν όψει ευρωεκλογών και αυτοδιοικητικών εκλογών μοίραζε ορισμένα ψίχουλα από το «πλεόνασμα».

Έλεγε τότε θυμωμένος ο Τσιπ(ρούλης) ο πονηρούλης: «***Το πλεόνασμά τους είναι σεσημασμένο για τους Έλληνες. Σ' αυτό κρύβονται όλες οι αμαρτίες, όλες οι πληγές, όλη η σήψη, όλη η απάτη της σημερινής πολιτικής. Σ' αυτό κρύβεται το δράμα εκατομμυρίων ανθρώπων, η καταστροφή νοικοκυριών και επιχειρήσεων, οι λιποθυμίες παιδιών από ασιτία, τα εκατομμύρια των ανέργων, η ζωή εν τάφω στα νοσοκομεία, στα ψυχιατρεία και στα άσυλα ανιάτων, οι παγωμένες νύχτες και οι πεινασμένες μέρες χιλιάδων και χιλιάδων συνταξιούχων***».

Για σου ρε ΡΟΥΛΗ ρωποπερπερήθρα…

Α, και πρόσεχε. Τάιζε τον Μπούλη τον Καμμενούλη, μόνο πρόσεξε μην σκάσει σαν το καρπούζι, γιατί ΑΝ ΣΚΑΣΕΙ, ΕΧΑΣΕΣ…

ΣΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΑ ΕΔΡΑΝΑ, ΑΧ ΚΑΙ ΕΓΩ ΝΑ ΕΚΛΑΝΑ…

Ανησυχητικές διαστάσεις έχουν πάρει τα επαναλαμβανόμενα επεισόδια μεταξύ βολευτών, που ανταλλάσσουν ύβρεις

Άδωνις Γεωργιάδης: «Ο κ. Πολάκης, αυτός ο Κρητίκαρος, στο δημοψήφισμα είχε κάνει ένα tweet που έλεγε «το ΟΧΙ είναι για τους λεβέντες και το ΝΑΙ είναι για τις κότες» μετά όταν ο Τσίπρας το ΟΧΙ το έκανε ΝΑΙ ο κ Κρητίκαρος και λεβέντης έκανε την κότα για την καρέκλα στο υπουργείο Υγείας… Εκοπρίσθη η φοράς παρά τοις αλωνίοις δηλαδή. Αυτά έλεγε και ο κρητίκαρος από λεβέντης αποδείχθηκε κότα λειράτη… για την καρέκλα».

Παύλος Πολάκης: «κοίτα με βαθιά μέσα στα μάτια αρχιτσατσόνι… κυκλοφορούν στο διαδίκτυο ομιλίες σας όπου βρίζατε τον Καραμανλή, τον Σαμαρά και όλη τη ΝΔ ως προδότες. Έχεις βρίσει ρε αρχιδόφατσα, ρε γλιτσοπαπάρα τη ΝΔ χειρότερα από ότι εμείς. Και μαζί με τους άλλους ομόσταβλούς σου, ρε αρχιδόμπαλα πήγατε με μετεγγραφή στη ΝΔ ρε ζωάδι όταν τα βρήκατε με τους Γερμανούς.

Άδωνις Γεωργιάδης: «Βδέω (κλάνω) στην μάπα σου γυναικοπίπη (μπανιστιρτζή) σκατόβλαχε, που θα με πεις εμένα προδότη».

Παύλος Πολάκης: «Εμείς δεν γλύψαμε ρε αρχιδομαλακοκέφαλε, εκεί που φτύναμε για να γίνουμε υπουργοί και να γίνουμε το πιο πιστό σκυλί του Σόιμπλε. Και επειδή με ρώτησε η κωλομπουρμπουλήθρα, εάν κοιμόμαστε ήσυχοι, εσύ κοιμάσαι ήσυχος ρε βλαμάδι το βράδυ. όταν απέλυσες 2.500 γιατρούς από την πρωτοβάθμια υγεία».

Άδωνις Γεωργιάδης: «Τολμάς και ομιλείς κύντερε (κοπρίτη), ποιος εσύ ο λέχριος (λεχρίτης), ο εδροστρόφος, που θα μου κουνείς τον δακτύλιον, έξω κίναιδε εκ της οικίας τούτης».

Παύλος Πολάκης: «Και εσύ έχεις το θράσος, ελεεινό ξερατό της χελώνας και κουνείς το δάχτυλό σου και εσύ κοιμάσαι το βράδυ, όταν πετσόκοψες την δαπάνη στην δημόσια υγεία. Και πως τολμάς ρε μαλακίδιο και κουνάς το δάχτυλο, αλλά η ασυλία σου. Γι αυτό είσαι κότα λειράτη. Κοίταξέ με καλά, ρε απόψυγμα στα μάτια. **Εσύ εστί για τον πέο,** ρε γαϊδούρι, ύπαγε γαμηθήναι, δεν θα κρύβεσαι πίσω από την ασυλία σου! Θα σου κάνω μήνυση! Δεν θα την γλιτώσεις έτσι εύκολα, θα λάβεις τους όρχεις ημών…».

Αιδώς Αργείοι, Αιδώς…..

ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΖΙ, Ο ΑΝΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΚΕ (ΣΥΝΑΚΡΟΑΣΕΙΣ)

Συντάραξε είναι αλήθεια το πανελλήνιο η καταγγελία του ΚΚΕ στις αρχές του Δεκέμβρη περί «υπόπτων συνακροάσεων», που παρατηρήθηκαν στο τηλεφωνικό κέντρο του Περισσού.

«***Τις τελευταίες ημέρες παρατηρούνται επανειλημμένες οχλήσεις στο τηλεφωνικό κέντρο της έδρας της ΚΕ του ΚΚΕ, που αφορούν συνακροάσεις με τρίτους, μεταξύ των οποίων και με τα τηλεφωνικά κέντρα του ΣΥΡΙΖΑ, της ΝΔ, του Ποταμιού. Οι συνακροάσεις αυτές προκαλούνται από άγνωστο, τρίτο "κέντρο"***» αναφέρει ανακοίνωση του γραφείου Τύπου του ΚΚΕ, προσθέτοντας ότι: «***Το ΚΚΕ καταγγέλλει αυτό το γεγονός. Η κυβέρνηση οφείλει άμεσα να ερευνήσει σε βάθος αυτό το ζήτημα, να αποκαλυφθούν οι υπαίτιοι και να εξασφαλίσει, όπως οφείλει να κάνει κάθε κυβέρνηση, την προστασία του απορρήτου των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων***».

Στην συνέχεια, από το Γραφείο Τύπου της Νέας Δημοκρατίας, εκδόθηκε η ακόλουθη ανακοίνωση: «***Η καταγγελία του Κ.Κ.Ε. είναι πολύ σοβαρή. Είναι αδιανόητο στην εποχή μας να γίνονται παρακολουθήσεις τηλεφώνων και επικοινωνιών, οποιουδήποτε πολιτικού κόμματος, αλλά και κάθε πολίτη. Είναι απόλυτη ανάγκη να υπάρξει πλήρης διαλεύκανση αυτής της υπόθεσης. Η Κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να δώσει άμεσες και πειστικές απαντήσεις, σε κάθε περίπτωση***».

με τον τίτλο ο **ΑΝΤΟΝ, Η ΣΤΑΖΙ ΚΑΙ 12.000 ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΚΑΡΦΙΑ**, περιγράφει πως ο Anton, αλλά και πολλοί Έλληνες πολιτικοί πρόσφυγες είχαν στρατολογηθεί από τη ΣΤΑΖΙ, και δούλευαν ως έμμισθοι πληροφοριοδότες, σύμφωνα με έρευνα που πραγματοποίησαν επί δύο χρόνια επιστήμονες του Τμήματος Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, στο πλαίσιο του προγράμματος «Θαλής» με θέμα «Η Ελλάδα από τον Β΄ Παγκόσμιο έως τον Ψυχρό Πόλεμο». Από την έρευνα προκύπτει ότι δούλευαν ως έμμισθοι πληροφοριοδότες.

Σύμφωνα με τους ερευνητές των αρχείων της Στάζι, ο Anton έκανε μεγάλη καριέρα ως «διανοούμενος κατάσκοπος» μέχρι την λεγόμενη πτώση του τείχους και την επιστροφή του, το 1992, στην Ελλάδα, με μερίδα της εγχώριας Αριστεράς να του αποδίδει τιμές και δάφνες για τα «φώτα» του στους Ανατολικογερμανούς γύρω από τον ελληνικό πολιτισμό.

Σύμφωνα και πάλι με τους ερευνητές, πολλοί πράκτορες που στρατολογήθηκαν κατά την δεκαετία του 1960, ήσαν «**παιδιά του Εμφυλίου**», που είχαν πλήρως ενσωματωθεί στη νέα δεύτερή τους πατρίδα.

Πως το είπε η ανακοίνωση της ΝΔ; Σοβαρή η καταγγελία του ΚΚΕ; Σοβαρότατη…

Το ρεσιτάλ υποκρισίας από τους μεν και από τους δε είναι αναμενόμενο. Περασμένα ξεχασμένα, ποιος να ασχολείται τώρα μ' αυτές τις ιστορίες; Το ΚΚΕ, ή η ΝΔ που το νομιμοποίησε; Τόσους κοινούς αγώνες έχουν πλέον στην πλάτη τους. Συγκυβερνήσεις, οικουμενικές, συμμαχίες στους δήμους και πάει λέγοντας και αυτά μόνο στην λεγόμενη μεταπολίτευση…

Προσοχή σύντροφοι, μας ακούν….

συνέχεια στη σελ. 8

συνέχεια από τη σελ. 3

τηγική «νίκη» για ορισμένους, οι οποίοι και πάλι προς την «δόξα» τραβούν.

Αυτό, επίσης, που διαλανθάνει της προσοχής είναι το γεγονός ότι το κράτος παρουσιάζεται να υποχωρεί πρόσκαιρα σ' ένα σημείο, για να εξασφαλίσει συνολικότερα, σημαντικότερα και μακροπρόθεσμα οφέλη.

Οι εξουσιαστές κινούνται μ' αυτόν τον τρόπο υπολογίζοντας απλά, ότι αυτό που «σήμερα» είναι αδύνατον να πετύχουν ή έστω να επιχειρήσουν, «αύριο» θα είναι υπό προϋποθέσεις ένα πιθανότατο ενδεχόμενο.

Μα τότε θα αναρωτηθούν κάποιοι, αφού το κράτος τελικά θα ενδυναμώσει την θέση του και θα προχωρήσει στην υλοποίηση ενός σχεδιασμού, γιατί έχει τόσο μεγάλη σημασία η καθυστέρηση, που μπορεί να προκαλέσουμε με τις ιδέες μας και την δράση μας σε επιμέρους «σημεία»;

Κατ' αρχήν δεν πρόκειται για κάποιου είδους τεχνικό ζήτημα.

Δεν υποχωρούμε, γιατί ενισχύουμε έτσι την θέση της εξουσίας, δεν συμβιβαζόμαστε με παραχωρήσεις, διότι για εμάς δεν υπάρχει θεμιτή συναλλαγή με καμιά μορφής εξουσία. Ο εφησυχασμός εκ μέρους όσων αγωνίζονται έχει αποδειχθεί πάντα ιδιαίτερα επιζήμιος. Το κράτος και οι μηχανισμοί του μπορεί να μην δουλεύουν σαν ρολόι, αλλά επίσης έχουν αποδείξει ότι μπορούν να αναγνωρίζουν τις αδυναμίες, να κοστολογούν τους κοινωνικούς συσχετισμούς και αναλόγως να δρουν, έστω και καθυστερημένα.

Και κάτι σημαντικότερο. Οι τωρινοί διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων διατηρούνται ακόμη στην θέση τους, επειδή σημαντικότατα τμήματα της ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής ελίτ και όχι μόνο (ΗΠΑ, Ισραήλ κ.ά.) θεωρούν ότι για την ώρα είναι οι καταλληλότεροι για τον σκοπό αυτό. Δεν πρέπει, επίσης, να ξεχνούμε ότι οι κομμουνιστές και γενικότερα οι αριστεροί, όποτε βρέθηκαν στην εξουσία, δεν είχαν κανένα πρόβλημα να εκπλήξουν με το πόσα «αδιανόητα» μπορούν να προσφέρουν για να παραμείνουν σ' αυτήν.

Ας δούμε όμως ένα συγκεκριμένο παράδειγμα.

Είναι γνωστή η συζήτηση που διαρκεί πολλά χρόνια και αφορά την μεταφορά της Αρχιτεκτονικής Σχολής του ΕΜΠ στου Ζωγράφου και η μετατροπή των κτιρίων της Πατησί-

[illegible]

τα απέναντι κτίρια, ώστε να καίνε τρόλεϊ το σαββατόβραδο. [...] Φαντασθείτε τι θα γινόταν αν το Μουσείο επεκτεινόταν και στα γειτονικά κτίρια του Πολυτεχνείου, για να εκτεθούν οι θησαυροί που στοιβάζονται στις αποθήκες του. Θα είχαμε το μεγαλύτερο και πιο σύγχρονο αρχαιολογικό μουσείο στον κόσμο. Το πρόσωπο της περιοχής θα άλλαζε, και μαζί το πρόσωπο του κέντρου της Αθήνας. Η Αθήνα θα γινόταν επιτέλους πρωτεύουσα αντάξια του ονόματός της».

Στην έκδοση της εφημερίδας το **Βήμα** στις ***24-25 Δεκεμβρίου*** φιλοξενείται κείμενο του πρώην υπουργού (και νυν υποστηρικτή και απλού ψηφοφόρου της ΝΔ) του Πασοκ ***Θεοδώρου Παγκάλου***, ο οποίος υποστηρίζει τα εξής:

«Στις παρυφές αυτού του «ωραίου» κόσμου, αναπτύσσοντας μιαν ώσμωση, που συνεχώς ενισχύεται, ζουν και οι περίφημοι μπαχαλάκηδες, οι οποίοι εφαρμόζουν μια βάρβαρη και αστοιχείωτη μορφή υποτιθέμενης αναρχίας. Αυτοί είναι που παραδείγματος χάριν πυρπόλησαν τρία τρόλεϊ, αφού προπηλάκισαν τους επιβάτες που ήταν φτωχοί και συχνά ηλικιωμένοι ανυπεράσπιστοι άνθρωποι. ***Το πρόβλημα λοιπόν δεν είναι τα Εξάρχεια. Οι περί την πλατεία δραστηριότητες θα μπορούσαν να ελεγχθούν με συνήθεις αστυνομικές διαδικασίες εντός ολίγων εικοσιτετραώρων. Το πρόβλημα είναι ότι οι αρρωστημένοι εγκέφαλοι που ηγούνται στις κοινές σχεδιασμένες δραστηριότητες εγκληματιών του κοινού ποινικού δικαίου και μπαχαλάκηδων έχουν καταλάβει παρανόμως και ελέγχουν ένα τεράστιο δημόσιο κτίριο. Το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο [...] Λύση, όπως αφήνει να εννοηθεί το μέχρι εδώ κείμενο, είναι η κατάληψη και κατάσβεση της εστίας των εξεγέρσεων (focus), δηλαδή του ΕΜΠ.*** *Πρακτικά το εγχείρημα δεν παρουσιάζει καμία δυσκολία. Κτίρια τεράστια μπορούν να χτιστούν ή υπάρχουν ήδη υποχρησιμοποιούμενα στην πανεπιστημιούπολη του Ζωγράφου. Εξάλλου ήδη τα περισσότερα από τα πανεπιστημιακά κτίρια του κέντρου της Αθήνας έχουν αδειάσει από διδακτικές και ερευνητικές δραστηριότητες. Καλή είναι εξάλλου η προσαρμοστικότητα φοιτητών και διδασκόντων. Τι θα γίνουν τα κενά κτίρια;* ***Είχα ήδη προ δεκαπενταετίας με τους τότε συνεργάτες μου σχεδιάσει μια επέκταση κάτω από την οδό Τοσίτσα του Αρχαιολογικού Μουσείου που θα το καθιστούσε το πρώτο του κόσμου στο είδος του.*** *Στις ασύγκριτες σε πλούτο και αξία συλλογές του θα εκ-*

μέρος της συλλογής του. Ναι! Το Αρχαιολογικό, το πρώτο μουσείο της χώρας.

Εύκολα θα μπορούσε όλος αυτός ο χώρος του ΕΜΠ, της Τοσίτσα και του Αρχαιολογικού Μουσείου να ενοποιηθεί, τα κτίρια του ΕΜΠ να διαμορφωθούν σε χώρους εκθέσεων- συνέχεια του μουσείου, ίσως κατεδαφίζοντας το άσχημο κτίριο των Μηχανολόγων και χρησιμοποιώντας το των Χημικών για εκδηλώσεις (λόγω αμφιθεάτρου) και γραφεία».

Τον Απρίλιο του 2009 **ο υπουργός παιδείας Άρης Σπηλιωτόπουλος** προτείνει πλέον με θεσμικό τρόπο την μεταφορά ενώ θετικός στο ενδεχόμενο εμφανίζεται και ο ***Δήμαρχος Αθηναίων, Νικήτας Κακλαμάνης***, μετά τη συνάντηση του με τον υπουργό Παιδείας δηλώνοντας ότι η πρόταση θα τεθεί στο Δημοτικό Συμβούλιο, ενώ έθεσε ως απαραίτητη την συναίνεση και την συνεργασία των πρυτανικών αρχών. Στο πλευρό τους στέκονται ο Εμπορικός Σύλλογος Αθηνών, μερίδα κατοίκων και επιχειρηματιών της περιοχής.

Στις **9 Απριλίου 2009** διαβάζουμε στον ***Ριζοσπάστη***:

«Συζητούν μεταφορά του Πολυτεχνείου

Την πρόταση μεταφοράς όλων των εκπαιδευτικών και διοικητικών δραστηριοτήτων του Πολυτεχνείου, από το ιστορικό κτίριο της Πατησίων στην Πολυτεχνειούπολη, συζήτησαν χθες ο υπουργός Παιδείας, Α. Σπηλιωτόπουλος, με τον δήμαρχο της Αθήνας, Ν. Κακλαμάνη. Πέρα από τον υπουργό και τον δήμαρχο, με τη συγκεκριμένη πρόταση έχει συνταχθεί και ο Κ. Σκανδαλίδης εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ και αναμένεται το θέμα να συζητηθεί σε επόμενο δημοτικό συμβούλιο.

Την αντίθεσή της στην πρόταση μεταφοράς έχει εκφράσει η διοίκηση του Πολυτεχνείου. Σημειώνουμε ότι, σήμερα, στεγάζεται στο συγκρότημα της Πατησίων ολόκληρη η Αρχιτεκτονική Σχολή, ορισμένες λειτουργίες της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών, καθώς και η Γραμματεία και διάφορες (κατά καιρούς) εκθέσεις της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών.»

Αυτή ήταν όλη και όλη η κάλυψη του θέματος από το κομματικό όργανο του ΚΚΕ και ο νοών νοείτω.

Παρ' όλα αυτά Πανεπιστημιακοί και φοιτητές της Αρχιτεκτονικής Σχολής, αντιδρούν και σε συνέντευξη Τύπου που δίνεται από τον πρόεδρο της Αρχιτεκτονικής Σπύρο Ραυτόπουλο και πρώην προέδρους της σχολής. ***«Τα κτί-***

Οι εξουσιαστές κινούνται μ' αυτόν τον τρόπο υπολογίζοντας απλά, ότι αυτό που «σήμερα» είναι αδύνατον να πετύχουν ή έστω να επιχειρήσουν, «αύριο» θα είναι υπό προϋποθέσεις ένα πιθανότατο ενδεχόμενο.

Μα τότε θα αναρωτηθούν κάποιοι, αφού το κράτος τελικά θα ενδυναμώσει την θέση του και θα προχωρήσει στην υλοποίηση ενός σχεδιασμού, γιατί έχει τόσο μεγάλη σημασία η καθυστέρηση, που μπορεί να προκαλέσουμε με τις ιδέες μας και την δράση μας σε επιμέρους «σημεία»;

Κατ' αρχήν δεν πρόκειται για κάποιου είδους τεχνικό ζήτημα.

Δεν υποχωρούμε, γιατί ενισχύουμε έτσι την θέση της εξουσίας, δεν συμβιβαζόμαστε με παραχωρήσεις, διότι για εμάς δεν υπάρχει θεμιτή συναλλαγή με καμιά μορφής εξουσία. Ο εφησυχασμός εκ μέρους όσων αγωνίζονται έχει αποδειχθεί πάντα ιδιαίτερα επιζήμιος. Το κράτος και οι μηχανισμοί του μπορεί να μην δουλεύουν σαν ρολόι, αλλά επίσης έχουν αποδείξει ότι μπορούν να αναγνωρίζουν τις αδυναμίες, να κοστολογούν τους κοινωνικούς συσχετισμούς και αναλόγως να δρουν, έστω και καθυστερημένα.

Και κάτι σημαντικότερο. Οι τωρινοί διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων διατηρούνται ακόμη στην θέση τους, επειδή σημαντικότατα τμήματα της ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής ελίτ και όχι μόνο (ΗΠΑ, Ισραήλ κ.ά.) θεωρούν ότι για την ώρα είναι οι καταλληλότεροι για τον σκοπό αυτό. Δεν πρέπει, επίσης, να ξεχνούμε ότι οι κομμουνιστές και γενικότερα οι αριστεροί, όποτε βρέθηκαν στην εξουσία, δεν είχαν κανένα πρόβλημα να εκπλήξουν με το πόσα «αδιανόητα» μπορούν να προσφέρουν για να παραμείνουν σ' αυτήν.

Ας δούμε όμως ένα συγκεκριμένο παράδειγμα.

Είναι γνωστή η συζήτηση που διαρκεί πολλά χρόνια και αφορά την μεταφορά της Αρχιτεκτονικής Σχολής του ΕΜΠ στου Ζωγράφου και η μετατροπή των κτιρίων της Πατησίων σε έναν ή περισσότερους μουσειακούς χώρους με την ταυτόχρονη ενοποίησή τους με το Αρχαιολογικό Μουσείο που στεγάζεται ακριβώς σε παρακείμενα κτίρια.

Στις 17 Νοέμβρη σε τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων η ***Μαριέτα Γιαννάκου Κουτσίκου*** πρώην υπουργός παιδείας κυβέρνησης της ΝΔ επανέλαβε την γνωστή πρόταση σε σχετική συζήτηση με περιεκτικό τρόπο. Εν ολίγοις υποστήριξε ότι η λύση για την εξάλειψη των γεγονότων (φωτιές, καταστροφές, μολότοφ, συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις) όπως αυτά που έλαβαν χώρα, με αφορμή την επίσκεψη Ομπάμα στις 15 Νοέμβρη με ορμητήριο τον κατειλημμένο χώρο του Πολυτεχνείου, αλλά και ανήμερα στις 17 Νοέμβρη, είναι ο χώρος να μετατραπεί σε Μουσείο με την ταυτόχρονη μεταφορά της μοναδικής εναπομείνουσας Σχολής στην Πανεπιστημιούλη του Ζωγράφου.

της Αθήνας. Η Αθήνα θα γινόταν επιτέλους πρωτεύουσα αντάξια του ονόματός της».

Στην έκδοση της εφημερίδας το **Βήμα** στις ***24-25 Δεκεμβρίου*** φιλοξενείται κείμενο του πρώην υπουργού (και νυν υποστηρικτή και απλού ψηφοφόρου της ΝΔ) του Πασοκ ***Θεοδώρου Παγκάλου***, ο οποίος υποστηρίζει τα εξής:

«Στις παρυφές αυτού του «ωραίου» κόσμου, αναπτύσσοντας μιαν ώσμωση, που συνεχώς ενισχύεται, ζουν και οι περίφημοι μπαχαλάκηδες, οι οποίοι εφαρμόζουν μια βάρβαρη και αστοιχείωτη μορφή υποτιθέμενης αναρχίας. Αυτοί είναι που παραδείγματος χάριν πυρπόλησαν τρία τρόλεϊ, αφού προπηλάκισαν τους επιβάτες που ήταν φτωχοί και συχνά ηλικιωμένοι ανυπεράσπιστοι άνθρωποι. ***Το πρόβλημα λοιπόν δεν είναι τα Εξάρχεια. Οι περί την πλατεία δραστηριότητες θα μπορούσαν να ελεγχθούν με συνήθεις αστυνομικές διαδικασίες εντός ολίγων εικοσιτετραώρων. Το πρόβλημα είναι ότι οι αρρωστημένοι εγκέφαλοι που ηγούνται στις κοινές σχεδιασμένες δραστηριότητες εγκληματιών του κοινού ποινικού δικαίου και μπαχαλάκηδων έχουν καταλάβει παρανόμως και ελέγχουν ένα τεράστιο δημόσιο κτίριο. Το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο [...] Λύση, όπως αφήνει να εννοηθεί το μέχρι εδώ κείμενο, είναι η κατάληψη και κατάσβεση της εστίας των εξεγέρσεων (focus), δηλαδή του ΕΜΠ.*** *Πρακτικά το εγχείρημα δεν παρουσιάζει καμία δυσκολία. Κτίρια τεράστια μπορούν να χτιστούν ή υπάρχουν ήδη υποχρησιμοποιούμενα στην πανεπιστημιούπολη του Ζωγράφου. Εξάλλου ήδη τα περισσότερα από τα πανεπιστημιακά κτίρια του κέντρου της Αθήνας έχουν αδειάσει από διδακτικές και ερευνητικές δραστηριότητες. Καλή είναι εξάλλου η προσαρμοστικότητα φοιτητών και διδασκόντων. Τι θα γίνουν τα κενά κτίρια;* ***Είχα ήδη προ δεκαπενταετίας με τους τότε συνεργάτες μου σχεδιάσει μια επέκταση κάτω από την οδό Τοσίτσα του Αρχαιολογικού Μουσείου που θα το καθιστούσε το πρώτο του κόσμου στο είδος του.*** *Στις ασύγκριτες σε πλούτο και αξία συλλογές του θα ερχόταν να προστεθεί ένας απίθανος κτιριακός εκσυγχρονισμός, που περιελάμβανε και όλο το σύγχρονο μνημείο του αρχιτεκτονικού επιτεύγματος, που είναι το κεντρικό κτίριο του Πολυτεχνείου. Ως πότε αυτός ο τόπος θα πετάει ξέγνοιαστα μπροστά στα γουρούνια της αμφισβήτησης τα μαργαριτάρια της πιο ένδοξης ιστορίας στον κόσμο;*

Μα, θα μου πείτε, ποιος θα αναλάβει αυτό το ηράκλειο εγχείρημα. Μα ο εκ Τζουμέρκων Ηρακλής μας. ***Ο ίδιος ο Πρωθυπουργός πρέπει να συγκαλέσει συσκέψεις όλων των αρμοδίων, να τις θεσμοποιήσει κάθε εβδομάδα μέχρις ότου λυθεί το πρόβλημα με την εξάλειψη κάθε εμποδίου που ενδεχομένως υπάρχει μέχρι σήμερα***».

Η «λύση» αυτή, λοιπόν, όπως υπενθυμίζει και ο ίδιος ο Πάγκαλος δεν αποτελεί κάποια καινοφανή ιδέα. Γιατί, λοιπόν, να ασχολούμαστε αφού κανείς άλλος δεν ασχολείται προφανώς λόγω του εφησυχασμού που γεννά η

το των χημικών για εκδηλώσεις (λόγω αμφιθεάτρου) και γραφεία».

Τον Απρίλιο του 2009 **ο υπουργός παιδείας Άρης Σπηλιωτόπουλος** προτείνει πλέον με θεσμικό τρόπο την μεταφορά ενώ θετικός στο ενδεχόμενο εμφανίζεται και ο ***Δήμαρχος Αθηναίων, Νικήτας Κακλαμάνης***, μετά τη συνάντηση του με τον υπουργό Παιδείας δηλώνοντας ότι η πρόταση θα τεθεί στο Δημοτικό Συμβούλιο, ενώ έθεσε ως απαραίτητη την συναίνεση και την συνεργασία των πρυτανικών αρχών. Στο πλευρό τους στέκονται ο Εμπορικός Σύλλογος Αθηνών, μερίδα κατοίκων και επιχειρηματιών της περιοχής.

Στις **9 Απριλίου 2009** διαβάζουμε στον ***Ριζοσπάστη***:

«Συζητούν μεταφορά του Πολυτεχνείου

Την πρόταση μεταφοράς όλων των εκπαιδευτικών και διοικητικών δραστηριοτήτων του Πολυτεχνείου, από το ιστορικό κτίριο της Πατησίων στην Πολυτεχνειούπολη, συζήτησαν χθες ο υπουργός Παιδείας, Α. Σπηλιωτόπουλος, με τον δήμαρχο της Αθήνας, Ν. Κακλαμάνη. Πέρα από τον υπουργό και τον δήμαρχο, με τη συγκεκριμένη πρόταση έχει συνταχθεί και ο Κ. Σκανδαλίδης εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ και αναμένεται το θέμα να συζητηθεί σε επόμενο δημοτικό συμβούλιο.

Την αντίθεσή της στην πρόταση μεταφοράς έχει εκφράσει η διοίκηση του Πολυτεχνείου. Σημειώνουμε ότι, σήμερα, στεγάζεται στο συγκρότημα της Πατησίων ολόκληρη η Αρχιτεκτονική Σχολή, ορισμένες λειτουργίες της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών, καθώς και η Γραμματεία και διάφορες (κατά καιρούς) εκθέσεις της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών.»

Αυτή ήταν όλη και όλη η κάλυψη του θέματος από το κομματικό όργανο του ΚΚΕ και ο νοών νοείτο.

Παρ' όλα αυτά Πανεπιστημιακοί και φοιτητές της Αρχιτεκτονικής Σχολής, αντιδρούν και σε συνέντευξη Τύπου που δίνεται από τον πρόεδρο της Αρχιτεκτονικής Σπύρο Ραυτόπουλο και πρώην προέδρους της σχολής. «***Τα κτίρια του ΕΜΠ δεν είναι η γενεσιουργός αιτία των όποιων επεισοδίων στα Εξάρχεια ή στο Κολωνάκι. Σκεφτόμαστε να μεταφέρουμε το πρόβλημα από το κέντρο στην περιφέρεια; Είναι μία κοντόφθαλμη άποψη. Είναι πολύ εύκολο και προσχηματικό να λες «να φύγουν οι σχολές από το κέντρο πόλης για να ηρεμήσουν τα πράγματα», να μετατραπεί σε μουσειακό χώρο η Πατησίων. Απλώς το πρόβλημα μεταφέρεται***», δήλωσε τότε ο αντιπρύτανης του ΕΜΠ και αρχιτέκτονας Ιωάννης Πολύζος.

Η «λύση» επιστρέφει αθόρυβα πάνω στο τραπέζι, σε μια περίοδο, που όλα μοιάζουν διαφορετικά από τότε. Η αστυνόμευση με μόνιμη στατική αστυνομική δύναμη του Πολυτεχνείου στην συμβολή Πατησίων και Τοσίτσα, οι θλιβερές επαναλαμβανόμενες επιθέσεις σε τρόλλευ (στην τελευταία περίπτωση η αθλιότητα έφθασε στο αποκορύφωμα όταν με φόντο το καμμένο περίπτερο πυρπο-

ρίζουν τις αδυναμίες, να κοστολογούν τους κοινωνικούς συσχετισμούς και αναλόγως να δρουν, έστω και καθυστερημένα.

Και κάτι σημαντικότερο. Οι τωρινοί διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων διατηρούνται ακόμη στην θέση τους, επειδή σημαντικότατα τμήματα της ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής ελίτ και όχι μόνο (ΗΠΑ, Ισραήλ κ.ά.) θεωρούν ότι για την ώρα είναι οι καταλληλότεροι για τον σκοπό αυτό. Δεν πρέπει, επίσης, να ξεχνούμε ότι οι κομμουνιστές και γενικότερα οι αριστεροί, όποτε βρέθηκαν στην εξουσία, δεν είχαν κανένα πρόβλημα να εκπλήξουν με το πόσα «αδιανόητα» μπορούν να προσφέρουν για να παραμείνουν σ' αυτήν.

Ας δούμε όμως ένα συγκεκριμένο παράδειγμα.

Είναι γνωστή η συζήτηση που διαρκεί πολλά χρόνια και αφορά την μεταφορά της Αρχιτεκτονικής Σχολής του ΕΜΠ στου Ζωγράφου και η μετατροπή των κτιρίων της Πατησίων σε έναν ή περισσότερους μουσειακούς χώρους με την ταυτόχρονη ενοποίησή τους με το Αρχαιολογικό Μουσείο που στεγάζεται ακριβώς σε παρακείμενα κτίρια.

Στις 17 Νοέμβρη σε τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων η ***Μαριέτα Γιαννάκου Κουτσίκου*** πρώην υπουργός παιδείας κυβέρνησης της ΝΔ επανέλαβε την γνωστή πρόταση σε σχετική συζήτηση με περιεκτικό τρόπο. Εν ολίγοις υποστήριξε ότι η λύση για την εξάλειψη των γεγονότων (φωτιές, καταστροφές, μολότοφ, συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις) όπως αυτά που έλαβαν χώρα, με αφορμή την επίσκεψη Ομπάμα στις 15 Νοέμβρη με ορμητήριο τον κατειλημμένο χώρο του Πολυτεχνείου, αλλά και ανήμερα στις 17 Νοέμβρη, είναι ο χώρος να μετατραπεί σε Μουσείο με την ταυτόχρονη μεταφορά της μοναδικής εναπομείνουσας Σχολής στην Πανεπιστημιούπολη του Ζωγράφου.

Στις 4 Δεκέμβρη ο ***Τάκης Θεοδωρόπουλος*** υπογράφει στην ***Καθημερινή*** άρθρο με τον τίτλο Η Αναγέννηση της Αθήνας, στο οποίο μεταξύ άλλων υποστηρίζει τα εξής:

«Το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο βρίσκεται στο κέντρο της Αθήνας, όπως και το Λούβρο βρίσκεται στο κέντρο των Παρισίων. Λίαν καλώς. Μόνον που το κέντρο της Αθήνας διαφέρει ελαφρώς από το κέντρο των Παρισίων. Εκτός του ότι οι εκεί ιθαγενείς μιλούν γαλλικά ενώ εδώ μιλούν ελληνικά, το πρώτο διαμέρισμα των Παρισίων, όπου και το Λούβρο δεν γειτνιάζει με το κέντρο του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού που είναι τα Εξάρχεια. Και το αυταρχικό και καταπιεστικό γαλλικό κράτος δεν επιτρέπει στους ελεύθερους Γάλλους να καταλάβουν στηρικτές εγκληματιών του κοινού ποινικού δικαίου και μπαχαλάκηδων έχουν καταλάβει παρανόμως και ελέγχουν ένα τεράστιο δημόσιο κτίριο. Το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο [...] Λύση, όπως αφήνει να εννοηθεί το μέχρι εδώ κείμενο, είναι η κατάληψη και κατάσβεση της εστίας των εξεγέρσεων (focus), δηλαδή του ΕΜΠ. *Πρακτικά το εγχείρημα δεν παρουσιάζει καμία δυσκολία. Κτίρια τεράστια μπορούν να χτιστούν ή υπάρχουν ήδη υποχρησιμοποιούμενα στην πανεπιστημιούπολη του Ζωγράφου. Εξάλλου ήδη τα περισσότερα από τα πανεπιστημιακά κτίρια του κέντρου της Αθήνας έχουν αδειάσει από διδακτικές και ερευνητικές δραστηριότητες. Καλή είναι εξάλλου η προσαρμοστικότητα φοιτητών και διδασκόντων. Τι θα γίνουν τα κενά κτίρια;* ***Είχα ήδη προ δεκαπενταετίας με τους τότε συνεργάτες μου σχεδιάσει μια επέκταση κάτω από την οδό Τοσίτσα του Αρχαιολογικού Μουσείου που θα το καθιστούσε το πρώτο του κόσμου στο είδος του.*** *Στις ασύγκριτες σε πλούτο και αξία συλλογές του θα ερχόταν να προστεθεί ένας απίθανος κτιριακός εκσυγχρονισμός, που περιελάμβανε και όλο το σύγχρονο μνημείο του αρχιτεκτονικού επιτεύγματος, που είναι το κεντρικό κτίριο του Πολυτεχνείου. Ως πότε αυτός ο τόπος θα πετάει ξέγνοιαστα μπροστά στα γουρούνια της αμφισβήτησης τα μαργαριτάρια της πιο ένδοξης ιστορίας στον κόσμο;*

Μα, θα μου πείτε, ποιος θα αναλάβει αυτό το ηράκλειο εγχείρημα. Μα ο εκ Τζουμέρκων Ηρακλής μας. ***Ο ίδιος ο Πρωθυπουργός πρέπει να συγκαλέσει συσκέψεις όλων των αρμοδίων, να τις θεσμοποιήσει κάθε εβδομάδα μέχρις ότου λυθεί το πρόβλημα με την εξάλειψη κάθε εμποδίου που ενδεχομένως υπάρχει μέχρι σήμερα***».

Η «λύση» αυτή, λοιπόν, όπως υπενθυμίζει και ο ίδιος ο Πάγκαλος δεν αποτελεί κάποια καινοφανή ιδέα. Γιατί, λοιπόν, να ασχολούμαστε αφού κανείς άλλος δεν ασχολείται προφανώς λόγω του εφησυχασμού που γεννά η αριστερή κυβέρνηση (με ολίγη δεξιά απόχρωση...).

Ενδεικτικά αναφέρουμε σχετική αρθρογραφία του **Βήματος** τον **Ιούνιο του 2007** του πολιτικού μηχανικού Σπύρου Καβουνίδη:

«Η Σχολή Καλών Τεχνών που στεγαζόταν στον ίδιο χώρο έχει φύγει εδώ και χρόνια. Με τη μεταστέγαση της Αρχιτεκτονικής Σχολής εκεί (στου Ζωγράφου) όπου βρίσκονται και όλες οι υπόλοιπες σχολές του ΕΜΠ όλα τα κτίρια θα μπορούσαν να είναι τελείως κενά. Και άρα θα μπορούσαν κάλλιστα να αποτελέσουν κτίρια επέκτασης του Αρχαιολογικού Μουσείου που ασφυκτιά εκεί δίπλα που βρίσκεται και αναγκάζεται να κρύβει στα υπόγειά του μεγάλο

χος, με τον δήμαρχο της Αθήνας, Ν. Κακλαμάνη. Πέρα από τον υπουργό και τον δήμαρχο, με τη συγκεκριμένη πρόταση έχει συνταχθεί και ο Κ. Σκανδαλίδης εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ και αναμένεται το θέμα να συζητηθεί σε επόμενο δημοτικό συμβούλιο.

Την αντίθεσή της στην πρόταση μεταφοράς έχει εκφράσει η διοίκηση του Πολυτεχνείου. Σημειώνουμε ότι, σήμερα, στεγάζεται στο συγκρότημα της Πατησίων ολόκληρη η Αρχιτεκτονική Σχολή, ορισμένες λειτουργίες της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών, καθώς και η Γραμματεία και διάφορες (κατά καιρούς) εκθέσεις της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών.»

Αυτή ήταν όλη και όλη η κάλυψη του θέματος από το κομματικό όργανο του ΚΚΕ και ο νοών νοείτο.

Παρ' όλα αυτά Πανεπιστημιακοί και φοιτητές της Αρχιτεκτονικής Σχολής, αντιδρούν και σε συνέντευξη Τύπου που δίνεται από τον πρόεδρο της Αρχιτεκτονικής Σπύρο Ραυτόπουλο και πρώην προέδρους της σχολής. ***«Τα κτίρια του ΕΜΠ δεν είναι η γενεσιουργός αιτία των όποιων επεισοδίων στα Εξάρχεια ή στο Κολωνάκι. Σκεφτόμαστε να μεταφέρουμε το πρόβλημα από το κέντρο στην περιφέρεια; Είναι μία κοντόφθαλμη άποψη. Είναι πολύ εύκολο και προσχηματικό να λες «να φύγουν οι σχολές από το κέντρο πόλης για να ηρεμήσουν τα πράγματα», να μετατραπεί σε μουσειακό χώρο η Πατησίων. Απλώς το πρόβλημα μεταφέρεται»***, δήλωσε τότε ο αντιπρύτανης του ΕΜΠ και αρχιτέκτονας Ιωάννης Πολύζος.

Η «λύση» επιστρέφει αθόρυβα πάνω στο τραπέζι, σε μια περίοδο, που όλα μοιάζουν διαφορετικά από τότε. Η αστυνόμευση με μόνιμη στατική αστυνομική δύναμη του Πολυτεχνείου στην συμβολή Πατησίων και Τοσίτσα, οι θλιβερές επαναλαμβανόμενες επιθέσεις σε τρόλλευ (στην τελευταία περίπτωση η αθλιότητα έφθασε στο αποκορύφωμα όταν με φόντο το καμμένο περίπτερο πυρπολήθηκαν τρία τρόλευ, ενώ σε μια περίπτωση οι παλικαράδες έριξαν βενζίνη στα πόδια του οδηγού για να τον αναγκάσουν να κατέβει...), η απόλυτη κοινωνική απομόνωση τους, αλλά και η δράση σταλινικών πολιτοφυλακών στα Εξάρχεια μοιάζουν να σκιαγραφούν το νέο σκηνικό.

Όλα, λοιπόν, καλά και όλα ωραία, ή μήπως όλοι έχουν δεχθεί ως αναπόφευκτη την χειρότερη εκδοχή και σφυρίζουν αδιάφορα για τους δικούς τους, βέβαια, ιδιοτελείς λόγους...

Το καράβι έχει σαλπάρει από το λιμάνι...

«Καλώς» να το δεχθούμε...

Συσπείρωση Αναρχικών

Σκέψεις για τα ζητούμενα της αναρχικής πρακτικής

Μπορεί να θεωρηθεί πλεονασμός μια τοποθέτηση επί ζητημάτων τα οποία από πολλούς εκλαμβάνονται ως αυτονόητα; Πόσες φορές έχει συμβεί για καταστάσεις, τις οποίες με την πρώτη ματιά αντιλαμβανόμαστε ως απλές, να αναγκασθούμε, εκ των υστέρων, να αναγνωρίσουμε την πολυσυνθετότητά τους; Δεν είναι η εξυπακουόμενη «αλήθεια» που ανατρέπεται, στην καθημερινή κοινωνική πρακτική, κάνοντας το αυτονόητο να αποκτά τις διαστάσεις ψεύτικου;

Η ροή των γεγονότων, η μεταβολή των καταστάσεων, έρχεται, με αμείλικτο τρόπο, να προτάξει συγκεκριμένα ζητήματα. Τότε καλούμεθα να βρούμε κάποια λύση. Το απλό αρχίζει να δείχνει την πολυπλοκότητά του και το αυτονόητο αμφισβητείται έντονα και πολύπλευρα. Είναι το σημείο, η στιγμή, που αρχίζει η διερεύνηση.

Σε μια τέτοια περίπτωση, αποκτά μεγάλη σημασία ο τρόπος με τον οποίο εξετάζεται και αντιμετωπίζεται η κατάσταση που προέκυψε. Αυτός που θα δει επιφανειακά το ζήτημα, εξετάζοντας την εξωτερίκευσή του, θα δώσει προτεραιότητα σ' αυτό το δεδομένο και έχοντάς το ως βάση θα επιχειρήσει να αποδώσει τις συγκεκριμένες ευθύνες στον εαυτό του ή σε άλλους. Θα δει την ΜΕΡΙΚΟΤΗΤΑ του προβλήματος και σύμφωνα μ' αυτή, θα προθυμοποιηθεί να απορρίψει ή να αποδεχθεί νέα δεδομένα, με την ίδια ευκολία που κινήθηκε και προηγουμένως.

Μπορούμε, επομένως, στο πλαίσιο αυτής της μερικότητος να δούμε τον εργαζόμενο –ο οποίος αβασάνιστα έχει αποδεχθεί τη λογική πως η ύπαρξή του είναι αδιανόητη χωρίς αυτή του εργοδότη– μπροστά στην αύξηση της εκμετάλλευσης και της αλλοτρίωσης, που του επιβάλλεται μέσω της μισθωτής εργασίας (και των εξουσιαστικών σχέσεων), να θέτησης, της προοπτικής, με κατεύθυνση προς την ουσιαστική προσέγγιση της ανατροπής, **όχι μόνον σε ό,τι αφορά τον τομέα των ρόλων και των θέσεων, αλλά και σε σχέση με τα μηχανιστικά πρότυπα δράσης, ξεπερνώντας τα μερικά και δευτερεύοντα σημεία και φτάνοντας στα ΚΥΡΙΑ.**

Τα ίδια ισχύουν και σε σχέση με την αναρχική ανάλυση. Χρειάζεται, είναι απαραίτητο πολλές φορές, να επιστρέφουμε στα θεμελιακά ζητήματα, να τα ερευνούμε και να τα αποσαφηνίζουμε μέσα από το πρίσμα των νέων συνθηκών, να βρίσκουμε τα λάθη και τις στρεβλές αφομοιωτικές) εκδηλώσεις που έχουν προκύψει από τις μέχρι τώρα πρακτικές και οι οποίες έχουν γίνει ή τείνουν να μετατραπούν σε καθεστώς.

Η επιφανειακή αντιμετώπιση, η άκριτη εφαρμογή συγκεκριμένων πρακτικών, η μηχανιστική τους επανάληψη, οδηγεί στην αποδοχή και εμπέδωση προσδιορισμένου ρόλου, πράγμα που περιέχει ή εκφράζει όλα τα χαρακτηριστικά της αφομοίωσης.

Έχει πρωταρχική σημασία, η αναζήτηση των κοινωνικών και ιστορικών συνθηκών μέσα από τις οποίες αναδείχθηκαν συγκεκριμένες αναρχικές πρακτικές και θέσεις. **Από τη στιγμή που κανείς δεν μπορεί να δράσει έξω από τις κοινωνικές συνθήκες, δυνάμεις, εντάσεις και καταστάσεις που αναπτύσσονται, χρειάζεται η εξέταση όλων των παραγόντων, που κάθε φορά βρίσκονται σε εξέλιξη και οι οποίοι έχουν πρωταρχική σημασία, ώστε να μπορέσει να εκφραστεί μια αποτελεσματική πρακτική ενάντια στην εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου, ενάντια στους θεσμούς κυριαρχίας και εκμετάλλευσης.**

Όσο αόριστο και αφαιρετικό είναι στη διατύπωσή του κάτι τέτοιο, τόσο πιο συγκεκριμένο γίνεται κάτω από τα δεδομένα της σημείων, για κάθε συγκεκριμένη περίσταση, **δημιουργείται η δυνατότητα να φτιαχτεί ένα σχέδιο δράσης, το οποίο θα ανταποκρίνεται σε ό,τι ισχύει.**

Αυτά τα σημεία είναι απαραίτητα προκειμένου να αποφύγουμε την στερεότυπη λογική, την θεσμοποίηση των λαθών ή να οδηγηθούμε στον αγνωστικισμό.

Η επανεξέταση των θεωρουμένων ως «αυτονοήτων» δεν επιβάλλεται από μια υποκειμενίστικη διάθεση, αλλά από την ίδια την ροή των πραγμάτων, που καταδεικνύει την αναποτελεσματικότητα των κατεστημένων σαν αδιαμφισβήτητων, κάθε φορά που αυτά επιχειρούνται να εφαρμοσθούν από διαφόρους, στη διάρκεια του διαχρονικού αγώνα, που διεξάγεται ενάντια στην εξουσία.

Η «αυτονόητη» λύση των εργατικών συμβουλίων, ως μέσων για την απελευθέρωση της κοινωνίας, δοκιμάζεται σκληρά κάτω από τις επικρατούσες συνθήκες. Αυτό που χθες εφάνταζε λαμπερό και η προσπάθεια πραγμάτωσής του έξω από κάθε αμφιβολία, σήμερα χρειάζεται να γίνει αντικείμενο σκληρής και επισταμένης αναλύσεως.

Κι όμως, ποιος θα μπορούσε στις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα να σταθεί αντιμέτωπος στη λογική των εργατικών συμβουλίων και του αναρχοσυνδικαλισμού; Αλλά, ακόμα και στις περιπτώσεις που επιχειρήθηκε κάτι τέτοιο, πόσο μπόρεσε να αντέξει μπροστά **στην πίεση του ποσοτικού, που κατόρθωνε να υποσκελίζει την οποία**

να αποδεχόμαστε ανεπιφύλακτα ή να απορρίπτουμε με τον ίδιο τρόπο γεγονότα που αποτελούν πηγές σημαντικών εμπειριών. Σε τέτοιες συμπεριφορές, είναι πολύ εύκολο να πέσει κάποιος όταν εκφράζεται αφαιρετικά, θεωρώντας τον εαυτό του κάτοχο της «αλήθειας». Η επισταμένη ανάλυση συντελεί στο να αποφεύγεται ο άκρατος υποκειμενισμός και η εμπάθεια προς τη διαφορετική άποψη και να εξάγονται τα απαραίτητα συμπεράσματα μέσα από την εκάστοτε διαμορφούμενη πραγματικότητα.

Οι εμπειρίες –με τα αρνητικά ή τα θετικά που εμπεριέχουν– συνιστούν σημαντικούς παράγοντες για την εμπέδωση και εφαρμογή της αναρχικής σκέψης και δράσης μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Μια τέτοια στάση ξεπηδά μέσα από την –σύμφυτη με την αναρχική αντίληψη– **άρνηση του δογματισμού και της μεταφοράς στο σήμερα προτύπων,** που εκφράστηκαν σε άλλες ιστορικές και κοινωνικές συνθήκες, χωρίς προηγουμένως, να έχουμε προχωρήσει στην ανάλυση των αντίστοιχων συνθηκών οι οποίες επικρατούν την χρονική περίοδο κατά την οποία έχουμε αποφασίσει να δράσουμε.

Μέσα από ένα τέτοιο πρίσμα μπορούμε, επομένως, να δούμε την ικανότητα και δυνατότητα των εργατικών συμβουλίων και του αναρχοσυνδικαλισμού στις σημερινές συνθήκες. Άλλες είναι οι ιστορικές και κοινωνικές συνθήκες που εμφανίστηκαν αυτές

γκάσουμε, εκ των υστέρων, να αναγνωρίσουμε την πολυσυνθετότητά τους; Δεν είναι η εξυπακουόμενη «αλήθεια» που ανατρέπεται, στην καθημερινή κοινωνική πρακτική, κάνοντας το αυτονόητο να αποκτά τις διαστάσεις ψεύτικου;

Η ροή των γεγονότων, η μεταβολή των καταστάσεων, έρχεται, με αμείλικτο τρόπο, να προτάξει συγκεκριμένα ζητήματα. Τότε καλούμεθα να βρούμε κάποια λύση. Το απλό αρχίζει να δείχνει την πολυπλοκότητά του και το αυτονόητο αμφισβητείται έντονα και πολύπλευρα. Είναι το σημείο, η στιγμή, που αρχίζει η διερεύνηση.

Σε μια τέτοια περίπτωση, αποκτά μεγάλη σημασία ο τρόπος με τον οποίο εξετάζεται και αντιμετωπίζεται η κατάσταση που προέκυψε. Αυτός που θα δει επιφανειακά το ζήτημα, εξετάζοντας την εξωτερίκευσή του, θα δώσει προτεραιότητα σ' αυτό το δεδομένο και έχοντάς το ως βάση θα επιχειρήσει να αποδώσει τις συγκεκριμένες ευθύνες στον εαυτό του ή σε άλλους. Θα δει την ΜΕΡΙΚΟΤΗΤΑ του προβλήματος και σύμφωνα μ' αυτή, θα προθυμοποιηθεί να απορρίψει ή να αποδεχθεί νέα δεδομένα, με την ίδια ευκολία που κινήθηκε και προηγουμένως.

Μπορούμε, επομένως, στο πλαίσιο αυτής της μερικότητος να δούμε τον εργαζόμενο – ο οποίος αβασάνιστα έχει αποδεχθεί τη λογική πως η ύπαρξή του είναι αδιανόητη χωρίς αυτή του εργοδότη– μπροστά στην αύξηση της εκμετάλλευσης και της αλλοτρίωσης, που του επιβάλλεται μέσω της μισθωτής εργασίας (και των εξουσιαστικών σχέσεων), να αποδώσει τις ευθύνες στην προσωπικότητα του αφεντικού του, στον δύστροπο χαρακτήρα του και στην απληστία του. Θα φτάσει ίσως να στραφεί ενάντια στον συγκεκριμένο εργοδότη και να τον απορρίψει, δύσκολα, όμως, θα κατορθώσει να απορρίψει την εργοδοσία συνολικά, την μισθωτή εργασία και τις συναρτώμενες εξουσιαστικές σχέσεις. Έτσι, θα οικειοποιηθεί τη λογική της αναγκαιότητας ανάπτυξης της «οικονομίας», θα συμμετάσχει στην εκμετάλλευσή του, αποδεχόμενος ταυτοχρόνως την άσκηση της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας εν συνόλω και απλώς θα προσπαθήσει να διαπραγματευθεί τους όρους εφαρμογής της, χωρίς να στρέφεται εναντίον της.

Το ουσιαστικό που προκύπτει μέσα από μια τέτοιου είδους διερεύνηση, θα είναι η **σημεία και φτάνοντας στα ΚΥΡΙΑ.**

Τα ίδια ισχύουν και σε σχέση με την αναρχική ανάλυση. Χρειάζεται, είναι απαραίτητο πολλές φορές, να επιστρέφουμε στα θεμελιακά ζητήματα, να τα ερευνούμε και να τα αποσαφηνίζουμε μέσα από το πρίσμα των νέων συνθηκών, να βρίσκουμε τα λάθη και τις στρεβλές αφομοιωτικές) εκδηλώσεις που έχουν προκύψει από τις μέχρι τώρα πρακτικές και οι οποίες έχουν γίνει ή τείνουν να μετατραπούν σε καθεστώς.

Η επιφανειακή αντιμετώπιση, η άκριτη εφαρμογή συγκεκριμένων πρακτικών, η μηχανιστική τους επανάληψη, οδηγεί στην αποδοχή και εμπέδωση προσδιορισμένου ρόλου, πράγμα που περιέχει ή εκφράζει όλα τα χαρακτηριστικά της αφομοίωσης.

Έχει πρωταρχική σημασία, η αναζήτηση των κοινωνικών και ιστορικών συνθηκών μέσα από τις οποίες αναδείχθηκαν συγκεκριμένες αναρχικές πρακτικές και θέσεις. **Από τη στιγμή που κανείς δεν μπορεί να δράσει έξω από τις κοινωνικές συνθήκες, δυνάμεις, εντάσεις και καταστάσεις που αναπτύσσονται, χρειάζεται η εξέταση όλων των παραγόντων, που κάθε φορά βρίσκονται σε εξέλιξη και οι οποίοι έχουν πρωταρχική σημασία, ώστε να μπορέσει να εκφραστεί μια αποτελεσματική πρακτική ενάντια στην εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου, ενάντια στους θεσμούς κυριαρχίας και εκμετάλλευσης**.

Όσο αόριστο και αφαιρετικό είναι στη διατύπωσή του κάτι τέτοιο, τόσο πιο συγκεκριμένο γίνεται κάτω από τα δεδομένα της ανάλυσης. Η πραγματικότητα δεν επιδέχεται την σύγχυση και την αοριστία (που χρησιμοποιείται από την πολιτική). Μολονότι συνυπάρχει και αποτελείται από πολυάριθμα στοιχεία (ιδεαλιστικά, ψυχολογικά, σεξουαλικά, υλιστικά κ.λπ.) δεν είναι απροσδιόριστη. Θα μπορούσαν μάλιστα, όλα αυτά τα στοιχεία να καταγραφούν με τυχαίο τρόπο ή με κάποια ταξινόμηση. Αλλά και πάλι, η χρησιμότητα ενός τέτοιου εγχειρήματος θα ήταν αμφισβητήσιμη.

Επειδή, σε μια τέτοια περίπτωση, θα μπορούσαμε να επιλέξουμε ο,τιδήποτε σαν αφετηρία μιας ανάλυσης και φυσικά να χαθούμε στο αρχιπέλαγος των ιδιομορφιών, των περιπτώσεων και των υποπεριπτώσεων.

Όμως, η ανάλυση δεν είναι *αυτοσκοπός*, είναι **μέσον**. Καμμία περιπτωσιολογική πε-

σημείων, για κάθε συγκεκριμένη περίσταση, **δημιουργείται η δυνατότητα να φτιαχτεί ένα σχέδιο δράσης, το οποίο θα ανταποκρίνεται σε ό,τι ισχύει.**

Αυτά τα σημεία είναι απαραίτητα προκειμένου να αποφύγουμε την στερεότυπη λογική, την θεσμοποίηση των λαθών ή να οδηγηθούμε στον αγνωστικισμό.

Η επανεξέταση των θεωρουμένων ως «αυτονοήτων» δεν επιβάλλεται από μια υποκειμενίστικη διάθεση, αλλά από την ίδια την ροή των πραγμάτων, που καταδεικνύει την αναποτελεσματικότητα των κατεστημένων σαν αδιαμφισβήτητων, κάθε φορά που αυτά επιχειρούνται να εφαρμοσθούν από διαφόρους, στη διάρκεια του διαχρονικού αγώνα, που διεξάγεται ενάντια στην εξουσία.

Η «αυτονόητη» λύση των εργατικών συμβουλίων, ως μέσων για την απελευθέρωση της κοινωνίας, δοκιμάζεται σκληρά κάτω από τις επικρατούσες συνθήκες. Αυτό που χθες εφάνταζε λαμπερό και η προσπάθεια πραγμάτωσής του έξω από κάθε αμφιβολία, σήμερα χρειάζεται να γίνει αντικείμενο σκληρής και επισταμένης αναλύσεως.

Κι όμως, ποιος θα μπορούσε στις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα να σταθεί αντιμέτωπος στη λογική των εργατικών συμβουλίων και του αναρχοσυνδικαλισμού; Αλλά, ακόμα και στις περιπτώσεις που επιχειρήθηκε κάτι τέτοιο, πόσο μπόρεσε να αντέξει μπροστά **στην πίεση του ποσοτικού, που κατόρθωνε να υποσκελίζει την όποια αντιπαράθεση επί της ουσίας της αναρχικής προοπτικής;**

Αυτό το ποσοτικό, είτε μας αρέσει είτε όχι, βρισκόταν σε κάποια αντιστοιχία με ορισμένες πραγματικές ιστορικές και κοινωνικές συνθήκες. Ερευνώντας τα πράγματα από αναρχική σκοπιά, δεν μπορούμε παρά να αποδεχθούμε αυτό το γεγονός προκειμένου να κατανοηθούν οι επιπτώσεις του.

Χρειάζεται, επίσης, να σταθούμε με προσοχή απέναντί του χωρίς να αποδεχόμαστε κάποια ιστορική νομοτέλεια, που παράγει καλά και ντε μια διαχρονική αλήθεια και να διερευνήσουμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες αναδείχθηκαν στρεβλές εκφράσεις της αναρχικής αντίληψης, που οδήγησαν σε μεγάλα λάθη και σε σημαντικές υποχωρήσεις απελευθερωτικών διαθέσεων και κατα-

να αποδεχόμαστε ανεπιφύλακτα ή να απορρίπτουμε με τον ίδιο τρόπο γεγονότα που αποτελούν πηγές σημαντικών εμπειριών. Σε τέτοιες συμπεριφορές, είναι πολύ εύκολο να πέσει κάποιος όταν εκφράζεται αφαιρετικά, θεωρώντας τον εαυτό του κάτοχο της «αλήθειας». Η επισταμένη ανάλυση συντελεί στο να αποφεύγεται ο άκρατος υποκειμενισμός και η εμπάθεια προς τη διαφορετική άποψη και να εξάγονται τα απαραίτητα συμπεράσματα μέσα από την εκάστοτε διαμορφούμενη πραγματικότητα.

Οι εμπειρίες –με τα αρνητικά ή τα θετικά που εμπεριέχουν– συνιστούν σημαντικούς παράγοντες για την εμπέδωση και εφαρμογή της αναρχικής σκέψης και δράσης μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Μια τέτοια στάση ξεπηδά μέσα από την –σύμφυτη με την αναρχική αντίληψη– **άρνηση του δογματισμού και της μεταφοράς στο σήμερα προτύπων**, που εκφράστηκαν σε άλλες ιστορικές και κοινωνικές συνθήκες, χωρίς προηγουμένως, να έχουμε προχωρήσει στην ανάλυση των αντίστοιχων συνθηκών οι οποίες επικρατούν την χρονική περίοδο κατά την οποία έχουμε αποφασίσει να δράσουμε.

Μέσα από ένα τέτοιο πρίσμα μπορούμε, επομένως, να δούμε την ικανότητα και δυνατότητα των εργατικών συμβουλίων και του αναρχοσυνδικαλισμού στις σημερινές συνθήκες. Άλλες είναι οι ιστορικές και κοινωνικές συνθήκες που εμφανίστηκαν αυτές οι αντιλήψεις και πρακτικές. Η πληθωρική παρουσία εργατών σε κοινωνικό επίπεδο είχε σημαντικές επιδράσεις στους αναρχικούς/ές και τις πρακτικές τους. Χωρίς να αγνοούμε το γεγονός πως αυτή η κατάσταση εμπλούτισε τις εμπειρίες προς μια επαναστατική προοπτική, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε αυτό που και οι ίδιοι οι αναρχικοί αποδέχονταν εκείνη την εποχή, ότι δηλαδή η πραγματικότητα πίεζε και πως μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση δεν μπορούσε να μένει κανείς αδρανής. «Επί πλέον, το εργατικό κίνημα έχει τώρα εδραιωθεί ισχυρά και καθολικά· το να το καταπολεμήσουμε θα ήταν σαν να δίναμε τα χέρια στους καταπιεστές, το να το αγνοήσουμε θα ήταν σαν να μέναμε έξω από τη ζωή του λαού, κι αυτό θα μας καταδίκαζε για πάντα σε αδυναμία». (Ε. Μα-

κυψε. Αυτός που θα δει επιφανειακά το ζήτημα, εξετάζοντας την εξωτερίκευσή του, θα δώσει προτεραιότητα σ' αυτό το δεδομένο και έχοντάς το ως βάση θα επιχειρήσει να αποδώσει τις συγκεκριμένες ευθύνες στον εαυτό του ή σε άλλους. Θα δει την ΜΕΡΙΚΟΤΗΤΑ του προβλήματος και σύμφωνα μ' αυτή, θα προθυμοποιηθεί να απορρίψει ή να αποδεχθεί νέα δεδομένα, με την ίδια ευκολία που κινήθηκε και προηγουμένως.

Μπορούμε, επομένως, στο πλαίσιο αυτής της μερικότητος να δούμε τον εργαζόμενο – ο οποίος αβασάνιστα έχει αποδεχθεί τη λογική πως η ύπαρξή του είναι αδιανόητη χωρίς αυτή του εργοδότη– μπροστά στην αύξηση της εκμετάλλευσης και της αλλοτρίωσης, που του επιβάλλεται μέσω της μισθωτής εργασίας (και των εξουσιαστικών σχέσεων), να αποδώσει τις ευθύνες στην προσωπικότητα του αφεντικού του, στον δύστροπο χαρακτήρα του και στην απληστία του. Θα φτάσει ίσως να στραφεί ενάντια στον συγκεκριμένο εργοδότη και να τον απορρίψει, δύσκολα, όμως, θα κατορθώσει να απορρίψει την εργοδοσία συνολικά, την μισθωτή εργασία και τις συναρτώμενες εξουσιαστικές σχέσεις. Έτσι, θα οικειοποιηθεί τη λογική της αναγκαιότητας ανάπτυξης της «οικονομίας», θα συμμετάσχει στην εκμετάλλευσή του, αποδεχόμενος ταυτοχρόνως την άσκηση της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας εν συνόλω και απλώς θα προσπαθήσει να διαπραγματευθεί τους όρους εφαρμογής της, χωρίς να στρέφεται εναντίον της.

Το ουσιαστικό που προκύπτει μέσα από μια τέτοιου είδους διερεύνηση, θα είναι η αποδοχή της εγκαθιδρυμένης πραγματικότητος που του έχει επιβληθεί. Το πολύ-πολύ να «βρει» καλύτερους τρόπους για να εκπληρώσει τον ρόλο, τον οποίο, άλλοι, του έχουν αναθέσει.

Αντίθετα, εκείνος που θα εξετάσει την κατάσταση διερευνώντάς την συνολικά, ψάχνοντας την βαθύτερη σημασία κάτω από την επιφάνεια, βρίσκοντας όλα τα στοιχεία που σχετίζονται μεταξύ τους, ανοίγει το δρόμο της αμφισβήτησης, της επανατοποθέτησης.

Έχει πρωταρχική σημασία, η αναζήτηση των κοινωνικών και ιστορικών συνθηκών μέσα από τις οποίες αναδείχθηκαν συγκεκριμένες αναρχικές πρακτικές και θέσεις. **Από τη στιγμή που κανείς δεν μπορεί να δράσει έξω από τις κοινωνικές συνθήκες, δυνάμεις, εντάσεις και καταστάσεις που αναπτύσσονται, χρειάζεται η εξέταση όλων των παραγόντων, που κάθε φορά βρίσκονται σε εξέλιξη και οι οποίοι έχουν πρωταρχική σημασία, ώστε να μπορέσει να εκφραστεί μια αποτελεσματική πρακτική ενάντια στην εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου, ενάντια στους θεσμούς κυριαρχίας και εκμετάλλευσης.**

Όσο αόριστο και αφαιρετικό είναι στη διατύπωσή του κάτι τέτοιο, τόσο πιο συγκεκριμένο γίνεται κάτω από τα δεδομένα της ανάλυσης. Η πραγματικότητα δεν επιδέχεται την σύγχυση και την αοριστία (που χρησιμοποιείται από την πολιτική). Μολονότι συνυπάρχει και αποτελείται από πολυάριθμα στοιχεία (ιδεαλιστικά, ψυχολογικά, σεξουαλικά, υλιστικά κ.λπ.) δεν είναι απροσδιόριστη. Θα μπορούσαν μάλιστα, όλα αυτά τα στοιχεία να καταγραφούν με τυχαίο τρόπο ή με κάποια ταξινόμηση. Αλλά και πάλι, η χρησιμότητα ενός τέτοιου εγχειρήματος θα ήταν αμφισβητήσιμη.

Επειδή, σε μια τέτοια περίπτωση, θα μπορούσαμε να επιλέξουμε ο,τιδήποτε σαν αφετηρία μιας ανάλυσης και φυσικά να χαθούμε στο αρχιπέλαγος των ιδιομορφιών, των περιπτώσεων και των υποπεριπτώσεων.

Όμως, η ανάλυση δεν είναι *αυτοσκοπός*, είναι **μέσον**. Καμμία περιπτωσιολογική περιγραφή και εμβάθυνση **δεν μπορεί από μόνη της** να εξυπηρετήσει τις ανάγκες της σύγκρουσης με την εξουσία. Χρειάζεται η οπτική και η προοπτική να στοχεύει την εξουσία. Από κει και πέρα, **η πραγματικότητα, η συγκεκριμένη κίνηση και λειτουργία της κυριαρχίας, ο κοινωνικός ανταγωνισμός, είναι που καθορίζουν τα κύρια σημεία από τα δευτερεύοντα, τις ουσιαστικές παραμέτρους από τις μικρολεπτομέρειες.** Με τον καθορισμό των κύριων, των βασικών ρους, στη διάρκεια του διαχρονικού αγώνα, που διεξάγεται ενάντια στην εξουσία.

Η «αυτονόητη» λύση των εργατικών συμβουλίων, ως μέσων για την απελευθέρωση της κοινωνίας, δοκιμάζεται σκληρά κάτω από τις επικρατούσες συνθήκες. Αυτό που χθες εφάνταζε λαμπερό και η προσπάθεια πραγμάτωσής του έξω από κάθε αμφιβολία, σήμερα χρειάζεται να γίνει αντικείμενο σκληρής και επισταμένης αναλύσεως.

Κι όμως, ποιος θα μπορούσε στις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα να σταθεί αντιμέτωπος στη λογική των εργατικών συμβουλίων και του αναρχοσυνδικαλισμού; Αλλά, ακόμα και στις περιπτώσεις που επιχειρήθηκε κάτι τέτοιο, πόσο μπόρεσε να αντέξει μπροστά **στην πίεση του ποσοτικού, που κατόρθωνε να υποσκελίζει την όποια αντιπαράθεση επί της ουσίας της αναρχικής προοπτικής;**

Αυτό το ποσοτικό, είτε μας αρέσει είτε όχι, βρισκόταν σε κάποια αντιστοιχία με ορισμένες πραγματικές ιστορικές και κοινωνικές συνθήκες. Ερευνώντας τα πράγματα από αναρχική σκοπιά, δεν μπορούμε παρά να αποδεχθούμε αυτό το γεγονός προκειμένου να κατανοηθούν οι επιπτώσεις του.

Χρειάζεται, επίσης, να σταθούμε με προσοχή απέναντί του χωρίς να αποδεχόμαστε κάποια ιστορική νομοτέλεια, που παράγει καλά και ντε μια διαχρονική αλήθεια και να διερευνήσουμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες αναδείχθηκαν στρεβλές εκφράσεις της αναρχικής αντίληψης, που οδήγησαν σε μεγάλα λάθη και σε σημαντικές υποχωρήσεις απελευθερωτικών διαθέσεων και καταστάσεων. Όλη αυτή η προσπάθεια αναλύσεως δεν αποσκοπεί βέβαια σε κλαψουρίσματα του είδους «πως χάθηκε μια ευκαιρία», αλλά, κυρίως, στο να εξαχθούν τα αναγκαία συμπεράσματα, που θα κάνουν, στο εξής, την συμβολή των αναρχικών στους αγώνες των καταπιεσμένων πιο αποτελεσματική.

Δεν είναι χρήσιμο να αναπτύσσουμε το συλλογισμό μας με αφαιρετικό τρόπο, με ισοπεδωτικούς αφορισμούς ή με κραυγαλέες επιδοκιμασίες. Δεν μας βοηθά σε τίποτα **εφαρμογή της αναρχικής σκέψης και δράσης μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι.**

Μια τέτοια στάση ξεπηδά μέσα από την –σύμφυτη με την αναρχική αντίληψη– **άρνηση του δογματισμού και της μεταφοράς στο σήμερα προτύπων**, που εκφράστηκαν σε άλλες ιστορικές και κοινωνικές συνθήκες, χωρίς προηγουμένως, να έχουμε προχωρήσει στην ανάλυση των αντίστοιχων συνθηκών οι οποίες επικρατούν την χρονική περίοδο κατά την οποία έχουμε αποφασίσει να δράσουμε.

Μέσα από ένα τέτοιο πρίσμα μπορούμε, επομένως, να δούμε την ικανότητα και δυνατότητα των εργατικών συμβουλίων και του αναρχοσυνδικαλισμού στις σημερινές συνθήκες. Άλλες είναι οι ιστορικές και κοινωνικές συνθήκες που εμφανίστηκαν αυτές οι αντιλήψεις και πρακτικές. Η πληθωρική παρουσία εργατών σε κοινωνικό επίπεδο είχε σημαντικές επιδράσεις στους αναρχικούς/ές και τις πρακτικές τους. Χωρίς να αγνοούμε το γεγονός πως αυτή η κατάσταση εμπλούτισε τις εμπειρίες προς μια επαναστατική προοπτική, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε αυτό που και οι ίδιοι οι αναρχικοί αποδέχονταν εκείνη την εποχή, ότι δηλαδή η πραγματικότητα πίεζε και πως μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση δεν μπορούσε να μένει κανείς αδρανής. «Επί πλέον, το εργατικό κίνημα έχει τώρα εδραιωθεί ισχυρά και καθολικά· το να το καταπολεμήσουμε θα ήταν σαν να δίναμε τα χέρια στους καταπιεστές, το να το αγνοήσουμε θα ήταν σαν να μέναμε έξω από τη ζωή του λαού, κι αυτό θα μας καταδίκαζε για πάντα σε αδυναμία». (Ε. Μαλατέστα, Συνδικαλισμός και Αναρχισμός).

Οι θεωρητικές στρεβλώσεις και η υλοποίησή τους σε πρακτικό επίπεδο ανέδειξαν την αδυναμία έκφρασης μιας ολοκληρωμένης απελευθερωτικής πρότασης. Η συμμετοχή Ισπανών αναρχικών στην κυβέρνηση δεν καταγράφεται ως θετική εμπειρία, από τη στιγμή που ήρθε σε αντίθεση (όχι γενικά και αόριστα), τόσο με τις θεμελιακές αναρχικές θεωρήσεις, όσο και από το ότι προκάλεσε σοβαρή σύγχυση στους επαναστατημένους.

Άλλο ζήτημα, βέβαια, αν μπορεί να αποτελέσει το «άλλοθι» για συμμετοχή στο κοινοβούλιο διαφόρων «εναλλακτιζομένων αντιεξουσιαστών» ή για την υποστήριξη αριστερών κομμάτων, δηλαδή της εξουσίας στην αριστερή της εκδοχή, προκειμένου αυτά να αναλάβουν την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων.

Τα εργατικά συμβούλια και οι αγροτικές κολλεκτίβες μπορεί να αποτελούν μια εμπειρία, μόνο που στις συνθήκες που ζούμε δεν υπάρχει η ίδια κατάσταση, όπως αυτή είχε εκφραστεί (με παρορμητικό τρόπο, είναι αλήθεια) στις πρώτες δεκαετίες του αιώνα, ούτε ο αγροτικός πληθυσμός βρίσκεται στην ίδια κατάσταση.

Η αφομοιωτική δυνατότης της εξουσίας έχει επιβάλλει τις μορφές οργάνωσης των εξουσιαζόμενων - εκμεταλλευόμενων σύμφωνα με τις ανάγκες της διατήρησης της κυριαρχίας της (σωματεία, συνδικάτα, σύλλογοι, συνεταιρισμοί κ.λπ.).

Η μεταβολή των συνθηκών σε κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό πεδίο, είναι που καθορίζει με έντονο τρόπο την ανάγκη προσδιορισμού της δράσης των αναρχικών μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Επειδή, ανεξάρτητα από τα λάθη που πραγματοποιήθηκαν ή θα πραγματοποιηθούν, **η δράση των αναρχικών εντός του κοινωνικού χώρου έδωσε, δίνει και μπορεί να δώσει τις δυνατότητες** –τόσο με τις αρνητικές όσο και με τις θετικές εμπειρίες– **για την ανάδειξη** της ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑΣ. Εν όσω δεν αναπτύσσεται η δραστηριότητα των αναρχικών ιδεών στο κοινωνικό πεδίο, δεν είναι δυνατό να υπάρξει η καθαρότητά τους, τόσο με την έννοια της αποσαφήνισης των δυνατοτήτων και των στόχων για την συμβολή στην απελευθερωτική διεργασία, όσο και με την επιβεβαίωση στην αναγκαιότητα της εμμονής στις βασικές θέσεις της αναρχικής θεώρησης. Μια τέτοια δραστηριότητα εξυπακούεται πως βρίσκεται σε ταύτιση και διαλεκτική συνάρτηση με την έκφραση, την παρουσία ή την δραστηριοποίηση των αναρχικών κοινωνίας. Αποτελεί ένα κλειστό σύστημα ιδεών που προβάλλει μια ψεύτικη παράσταση της πραγματικότητας.

Ας πάρουμε την αστική ιδεολογία. Η κυρίαρχη τάξη προβάλλει μια ψεύτικη εικόνα του κόσμου και της εκάστοτε πραγματικότητας για να διατηρήσει την εξουσία της πάνω στην κοινωνία. Η προβολή των ψεύτικων εικόνων είναι το επίχρισμα της πραγματικότητας, που γίνονται συνείδηση στους κυριαρχούμενους. Έτσι, ο φορολογούμενος, **νομίζει** πως, από τη στιγμή που πληρώνει φόρους, το κράτος είναι δικό του· από κει και πέρα είναι εύκολο να ταυτιστεί με το κράτος, στρεφόμενος ουσιαστικά ενάντια στα συμφέροντά του. Ο εργαζόμενος, **πιστεύει** πως πρέπει να χρωστά ευγνωμοσύνη στο αφεντικό, «επειδή του προσφέρει εργασία για να ζήσει», αυτός που ψηφίζει πιστεύει πως το κοινοβουλευτικό σύστημα εξυπηρετεί τα συμφέροντά της κοινωνίας συνολικά, κ.ο.κ.

Η ιδεολογία δια της ψευδούς συνειδήσεως **επιβάλλει** σε άτομα, σε κοινωνικές κατηγορίες και στρώματα την αποδοχή προτύπων, **καθορίζει** συμπεριφορές και **κατευθύνει** σε ενέργειες αντίθετες με τις πραγματικές επιθυμίες και ανάγκες των ανθρώπων. Περιορίζει τις πρωτοβουλίες, την αυτενέργεια, κάθε ελεύθερη έκφραση σε ατομικό και συλλογικό πεδίο, επιβάλλει σχέσεις και προβάλλει άφθαρτες «αλήθειες» που δεν επιδέχονται αμφιβολιών (δόγμα).

Από τη άλλη, η αναρχική θεώρηση είναι ένα ανοικτό σύνολο απόψεων, μέσα από τις οποίες επιχειρείται η **αναζήτηση** και η **αναγνώριση** των πραγματικών επιθυμιών και των αναγκών των ανθρώπων (που υπάρχουν παρά τις συγκαλύψεις της πραγματικότητας, που κατασκευάζει και τονίζει η εξουσία). Έρχεται, στη συνέχεια, να **προβάλλει** την σημασία πραγματοποίησης τους, **συμβάλλοντας** σ' αυτή την κατεύθυνση.

Είναι σαφές ότι η ζωντάνια των αναρχικών αντιλήψεων βρίσκεται στη διαχρονική πορεία της πάλης των ανθρώπων για την απελευθέρωσή τους. «Ο άνθρωπος γεννήθηκε

Ερχόμαστε τώρα στον «εκ βάθρων» επαναπροσδιορισμό. Κανείς αναρχικός δεν θα δίσταζε να βάλει το ερώτημα ή τον προβληματισμό του επαναπροσδιορισμού. Εδώ βρίσκεται και μια σημαντική πλευρά του «ουτοπικού» οράματος της αναρχίας. Φαίνεται «ουτοπικό» επειδή οι άνθρωποι δεν αφήνονται να θυμηθούν το άναρχο παρελθόν τους. Από αυτήν την άποψη δεν είναι μια φαντασιακή σύλληψη, αλλά βασίζεται στην πραγματικότητα του σήμερα, αλλά και σ' αυτήν του χθες.

Η ίδια η εξουσιαζόμενη κοινωνία, η εξουσιαστική δόμησή της, οι εκμεταλλευτικές συνθήκες, η καταπίεση, η πλασματική ελευθερία, είναι οι αντίποδες της αναρχίας. Αν όλα αυτά δεν υπάρχουν, τότε σίγουρα δεν χρειαζόμαστε ούτε την μετα-εξουσιαστική αναρχική πραγματικότητα, ούτε θα πρέπει να ονομαζόμαστε αναρχικοί/ές και να προβάλλουμε έναν διαχωρισμό. Επειδή, όμως, **και** η εξουσία υπάρχει αλλά **και** αυτοί που την αντιπαλεύουν, γι' αυτό υπάρχουν και οι αναρχικοί/ές. Από τη στιγμή μάλιστα που η ανθρωπότητα βρίσκεται στην κατάσταση που προαναφέραμε, **η αναρχία παραμένει το όραμα που συνδέεται με την μεγίστη έκφραση της ελευθερίας των ανθρώπων**.

Θα πρέπει να επισημανθεί, πως δεν υπάρχει σ' αυτό το όραμα κάποιου είδους δογματισμός, στον οποίον καλούμεθα να υπηρετήσουμε σαν στρατιώτες-σωτήρες της ανθρωπότητος. **Η ατομική επιθυμία και θέληση έρχεται να συμπέσει με την πραγματικότητα και τις προσπάθειες που καταβάλλουν (συνήθως ασυνείδητα) οι υπόλοιποι εκμεταλλευόμενοι, οι θέλοντες να πετάξουν από πάνω τους και, εν συνεχεία, να εξαφανίσουν τις σχέσεις εξουσίας**, που, άσχετα με τους τρόπους που είναι αναγκασμένοι να παλέψουν καίτοι έχουν, μη ολοκληρωμένο και ασαφές, το όραμα της ελευθερίας.

Αυτό το όραμα, για να μπορέσει να υλοποιηθεί χρειάζεται μια διαρκή και συνειδητή απελευθερωτική δραστηριότητα των ίδιων των εξουσιαζόμενων. Αν οι εμπειρίες δεν

μόνοι τους, συγκροτούν εκείνες τις μορφές οργάνωσης που κρίνουν πως μπορούν να συμβάλουν στην αποτελεσματική δράση τους ενάντια στην κυριαρχία. Κάτι τέτοιο, όμως, δεν κάνει αυτές τις συγκροτήσεις ούτε διαχρονικές, ούτε τις ανακηρύσσει ως την πεμπτουσία των μέσων κοινωνικής συμβίωσης ή αντικρατικής-αντιεξουσιαστικής και αντικαπιταλιστικής δράσης.

Ο αναρχικός αγώνας, ακριβώς επειδή βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την κοινωνία, δεν έχει έτοιμες συνταγές και φόρμουλες. Απ' αυτή την άποψη, χρειάζεται να ξεπεραστεί η λογική των «αυτονοήτων», και να χρησιμοποιηθεί η δυνατότητα της ανάλυσης με βάση την πραγματικότητα. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο πρέπει να διερευνούμε την αποτελεσματικότητα κάθε «αυτονοήτου» σε κάθε συγκεκριμένη περίσταση.

Κάτι τέτοιο, βρίσκεται σε άμεση συνάφεια και ανταποκρίνεται στην α-δογματική στάση

ρία, μόνο που στις συνθήκες που ζούμε δεν υπάρχει η ίδια κατάσταση, όπως αυτή είχε εκφραστεί (με παρορμητικό τρόπο, είναι αλήθεια) στις πρώτες δεκαετίες του αιώνα, ούτε ο αγροτικός πληθυσμός βρίσκεται στην ίδια κατάσταση.

Η αφομοιωτική δυνατότητα της εξουσίας έχει επιβάλλει τις μορφές οργάνωσης των εξουσιαζόμενων - εκμεταλλευόμενων σύμφωνα με τις ανάγκες της διατήρησης της κυριαρχίας της (σωματεία, συνδικάτα, σύλλογοι, συνεταιρισμοί κ.λπ.).

Η μεταβολή των συνθηκών σε κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό πεδίο, είναι που καθορίζει με έντονο τρόπο την ανάγκη προσδιορισμού της δράσης των αναρχικών μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Επειδή, ανεξάρτητα από τα λάθη που πραγματοποιήθηκαν ή θα πραγματοποιηθούν, **η δράση των αναρχικών εντός του κοινωνικού χώρου έδωσε, δίνει και μπορεί να δώσει τις δυνατότητες** –τόσο με τις αρνητικές όσο και με τις θετικές εμπειρίες– **για την ανάδειξη** της ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑΣ. Εν όσω δεν αναπτύσσεται η δραστηριότητα των αναρχικών ιδεών στο κοινωνικό πεδίο, δεν είναι δυνατό να υπάρξει η καθαρότητά τους, τόσο με την έννοια της αποσαφήνισης των δυνατοτήτων και των στόχων για την συμβολή στην απελευθερωτική διεργασία, όσο και με την επιβεβαίωση στην αναγκαιότητα της εμμονής στις βασικές θέσεις της αναρχικής θεώρησης. Μια τέτοια δραστηριότητα εξυπακούεται πως βρίσκεται σε ταύτιση και διαλεκτική συνάρτηση με την έκφραση, την παρουσία ή την δραστηριοποίηση των αναρχικών μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Επειδή, ακόμη και οι πλέον «άψογες» απόψεις, στον βαθμό που δεν εκδηλώνονται, παραμένουν αναξιοποίητες, ωσάν να πρόκειται για νεκρά σχήματα λόγου.

Είναι αναπόφευκτο να γεννηθεί το ερώτημα μήπως η εμμονή στην επανεξέταση των «αυτονοήτων» αφήνει σκόπιμα ανέγγιχτο κάποιο βάθρο και εν προκειμένω αυτό της αναρχικής θεώρησης; Μήπως επιχειρείται η ανακαίνιση ενός ημικατεστραμμένου κτιρίου χωρίς να εξετάζεται αν πράγματι είναι κατοικίσιμο εν τελεί; Επί πλέον, θα μπορούσε να προβληθεί η άποψη, πως σε μια εποχή που οι ιδεολογίες έχουν ξεφτίσει ή έχουν πεθάνει, εμείς προβάλλουμε ώστε να

αρχούμενους. Έτσι, ο φορολογούμενος, **νοιώθει** πως, από τη στιγμή που πληρώνει φόρους, το κράτος είναι δικό του· από κει και πέρα είναι εύκολο να ταυτιστεί με το κράτος, στρεφόμενος ουσιαστικά ενάντια στα συμφέροντά του. Ο εργαζόμενος, **πιστεύει** πως πρέπει να χρωστά ευγνωμοσύνη στο αφεντικό, «επειδή του προσφέρει εργασία για να ζήσει», αυτός που ψηφίζει πιστεύει πως το κοινοβουλευτικό σύστημα εξυπηρετεί τα συμφέροντά της κοινωνίας συνολικά, κ.ο.κ.

Η ιδεολογία δια της ψευδούς συνειδήσεως **επιβάλλει** σε άτομα, σε κοινωνικές κατηγορίες και στρώματα την αποδοχή προτύπων, **καθορίζει** συμπεριφορές και **κατευθύνει** σε ενέργειες αντίθετες με τις πραγματικές επιθυμίες και ανάγκες των ανθρώπων. Περιορίζει τις πρωτοβουλίες, την αυτενέργεια, κάθε ελεύθερη έκφραση σε ατομικό και συλλογικό πεδίο, επιβάλλει σχέσεις και προβάλλει άφθαρτες «αλήθειες» που δεν επιδέχονται αμφιβολιών (δόγμα).

Από τη άλλη, η αναρχική θεώρηση είναι ένα ανοικτό σύνολο απόψεων, μέσα από τις οποίες επιχειρείται η **αναζήτηση** και η **αναγνώριση** των πραγματικών επιθυμιών και των αναγκών των ανθρώπων (που υπάρχουν παρά τις συγκαλύψεις της πραγματικότητας, που κατασκευάζει και τονίζει η εξουσία). Έρχεται, στη συνέχεια, να **προβάλλει** την σημασία πραγματοποίησης τους, **συμβάλλοντας** σ' αυτή την κατεύθυνση.

Είναι σαφές ότι η ζωντάνια των αναρχικών αντιλήψεων βρίσκεται στη διαχρονική πορεία της πάλης των ανθρώπων για την απελευθέρωσή τους. «Ο άνθρωπος γεννήθηκε ελεύθερος κι όμως παντού είναι αλυσοδεμένος». Η πολλαπλότητα των απόψεων που υπάρχουν ανάμεσα στους αναρχικούς/ές, βασίζεται και εκφράζει όχι μόνο την ευρύτατη κοινωνική υπόσταση του αναρχικού λόγου, αλλά και τη μακρόχρονη πορεία αυτών των αντιλήψεων, που καταλήγει στο σήμερα χωρίς όμως να σταματά.

Οι αναρχικές αντιλήψεις, βασισμένες στην πραγματική υπόσταση των επιθυμιών και αναγκών της κοινωνίας, κατευθύνονται στην επιδίωξη της εξαφάνισης των κοινωνικών διαχωρισμών, στην απελευθέρωση από την κυριαρχία και την εκμετάλλευση, στην κατάργηση όλων των μέσων, που χρησιμοποιούνται για την εμπέδωση της

στην πραγματικότητα του σήμερα, αλλά και σ' αυτήν του χθες.

Η ίδια η εξουσιαζόμενη κοινωνία, η εξουσιαστική δόμησή της, οι εκμεταλλευτικές συνθήκες, η καταπίεση, η πλασματική ελευθερία, είναι οι αντίποδες της αναρχίας. Αν όλα αυτά δεν υπάρχουν, τότε σίγουρα δεν χρειαζόμαστε ούτε την μετα-εξουσιαστική αναρχική πραγματικότητα, ούτε θα πρέπει να ονομαζόμαστε αναρχικοί/ές και να προβάλλουμε έναν διαχωρισμό. Επειδή, όμως, **και** η εξουσία υπάρχει αλλά **και** αυτοί που την αντιπαλεύουν, γι' αυτό υπάρχουν και οι αναρχικοί/ές. Από τη στιγμή μάλιστα που η ανθρωπότητα βρίσκεται στην κατάσταση που προαναφέραμε, **η αναρχία παραμένει το όραμα που συνδέεται με την μεγίστη έκφραση της ελευθερίας των ανθρώπων**.

Θα πρέπει να επισημανθεί, πως δεν υπάρχει σ' αυτό το όραμα κάποιου είδους δογματισμός, στον οποίον καλούμεθα να υπηρετήσουμε σαν στρατιώτες-σωτήρες της ανθρωπότητος. **Η ατομική επιθυμία και θέληση έρχεται να συμπέσει με την πραγματικότητα και τις προσπάθειες που καταβάλλουν (συνήθως ασυνείδητα) οι υπόλοιποι εκμεταλλευόμενοι, οι θέλοντες να πετάξουν από πάνω τους και, εν συνεχεία, να εξαφανίσουν τις σχέσεις εξουσίας**, που, άσχετα με τους τρόπους που είναι αναγκασμένοι να παλέψουν καίτοι έχουν, μη ολοκληρωμένο και ασαφές, το όραμα της ελευθερίας.

Αυτό το όραμα, για να μπορέσει να υλοποιηθεί χρειάζεται μια διαρκή και συνειδητή απελευθερωτική δραστηριότητα των ίδιων των εξουσιαζόμενων. Αν οι εμπειρίες δεν μπορέσουν να στοιχειοθετήσουν μια **αντίληψη** κι αυτή με τη σειρά της μια **θεώρηση**, τότε η απελευθερωτική δραστηριότητα της κοινωνίας θα παραμένει **αποσπασματική, ασύνδετη και ανολοκλήρωτη.**

Στην πορεία της δράσης των ανθρωπίνων συνόλων, το κράτος επεμβαίνει με κυριολεκτικά αφομοιωτικό τρόπο. Θεσμοποιεί και εντάσσει ευνουχισμένες, μέσα στα πλαίσια της κυριαρχίας, όλες τις δυνατότητες και εκφράσεις εξέγερσης και ανατροπής, που γεννά ο, εν τη στενή εννοία, κοινωνικός ανταγωνισμός. Αυτό είναι και το πιο σημαντικό μέσο που διαθέτει και αξιοποιεί, (έμμεση κατασταλτικότητα) πριν χρησιμοποιήσει την απροκάλυπτη βιαιότητα, στην άσκηση της

μόνοι τους, συγκροτούν εκείνες τις μορφές οργάνωσης που κρίνουν πως μπορούν να συμβάλουν στην αποτελεσματική δράση τους ενάντια στην κυριαρχία. Κάτι τέτοιο, όμως, δεν κάνει αυτές τις συγκροτήσεις ούτε διαχρονικές, ούτε τις ανακηρύσσει ως την πεμπτουσία των μέσων κοινωνικής συμβίωσης ή αντικρατικής-αντιεξουσιαστικής και αντικαπιταλιστικής δράσης.

Ο αναρχικός αγώνας, ακριβώς επειδή βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την κοινωνία, δεν έχει έτοιμες συνταγές και φόρμουλες. Απ' αυτή την άποψη, χρειάζεται να ξεπεραστεί η λογική των «αυτονοήτων», και να χρησιμοποιηθεί η δυνατότητα της ανάλυσης με βάση την πραγματικότητα. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο πρέπει να διερευνούμε την αποτελεσματικότητα κάθε «αυτονοήτου» σε κάθε συγκεκριμένη περίσταση.

Κάτι τέτοιο, βρίσκεται σε άμεση συνάφεια και ανταποκρίνεται στην α-δογματική στάση και στην μη αποδοχή στερεοτύπων, σύμφωνα με την αναρχική αντίληψη. Η δυνατότητα των εξουσιαζόμενων να αντιπαρατίθενται, με το δικό τους δημιουργικό τρόπο, στην εξουσία, είναι που κάνουν τις αναρχικές ιδέες να **λειτουργούν ως καταλύτης, που συμβάλλει στην συνολική απελευθέρωση.**

Αυτή η κατάλυση «των αυτονοήτων», μέσω της ανάλυσης της πραγματικότητας, είναι που συμβάλλει στη δημιουργική δράση των αναρχικών μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Μέσα από την ανάλυση, ανακαλύπτονται οι προσφορότεροι τρόποι δράσης, που διασφαλίζουν την ατομικότητα και τη συλλογικότητα, ενώ ταυτόχρονα διευκολύνεται η –μετά την δράση– δυνατότητα εξαγωγής χρήσιμων συμπερασμάτων για

θα πραγματοποιηθούν, **η δράση των αναρχικών εντός του κοινωνικού χώρου έδωσε, δίνει και μπορεί να δώσει τις δυνατότητες** –τόσο με τις αρνητικές όσο και με τις θετικές εμπειρίες– **για την ανάδειξη** της ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑΣ. Εν όσω δεν αναπτύσσεται η δραστηριότητα των αναρχικών ιδεών στο κοινωνικό πεδίο, δεν είναι δυνατό να υπάρξει η καθαρότητά τους, τόσο με την έννοια της αποσαφήνισης των δυνατοτήτων και των στόχων για την συμβολή στην απελευθερωτική διεργασία, όσο και με την επιβεβαίωση στην αναγκαιότητα της εμμονής στις βασικές θέσεις της αναρχικής θεώρησης. Μια τέτοια δραστηριότητα εξυπακούεται πως βρίσκεται σε ταύτιση και διαλεκτική συνάρτηση με την έκφραση, την παρουσία ή την δραστηριοποίηση των αναρχικών μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Επειδή, ακόμη και οι πλέον «άψογες» απόψεις, στον βαθμό που δεν εκδηλώνονται, παραμένουν αναξιοποίητες, ωσάν να πρόκειται για νεκρά σχήματα λόγου.

Είναι αναπόφευκτο να γεννηθεί το ερώτημα μήπως η εμμονή στην επανεξέταση των «αυτονοήτων» αφήνει σκόπιμα ανέγγιχτο κάποιο βάθρο και εν προκειμένω αυτό της αναρχικής θεώρησης; Μήπως επιχειρείται η ανακαίνιση ενός ημικατεστραμμένου κτιρίου χωρίς να εξετάζεται αν πράγματι είναι κατοικίσιμο εν τελεί; Επί πλέον, θα μπορούσε να προβληθεί η άποψη, πως σε μια εποχή που οι ιδεολογίες έχουν ξεφτίσει ή έχουν πεθάνει, εμείς προβάλλουμε ώστε να δώσουμε κάποια πνοή σε ετοιμοθάνατες ή νεκρές ιδέες, κρατώντας τα φλάμπουρα, τις σημαίες και τις «ταμπέλες».

Αυτή η τελευταία ερώτηση, προφανώς και δεν ευσταθεί, δεδομένου πως η ανεδαφικότητά της βρίσκεται στο ότι **η αναρχία δεν είναι ιδεολογία**.

Η ιδεολογία επιβαλλομένη στους ανθρώπους κατασκευάζει μια ψευδή συνείδηση. Έχοντας προηγουμένως διαμορφωθεί μέσα στα πλαίσια μιας κάστας (ή της τάξης), γίνεται το μέσον για να επιβληθεί ο κυρίαρχος λόγος της πάνω στα υπόλοιπα στρώματα της ελεύθερη έκφραση σε ατομικό και συλλογικό πεδίο, επιβάλλει σχέσεις και προβάλλει άφθαρτες «αλήθειες» που δεν επιδέχονται αμφιβολιών (δόγμα).

Από τη άλλη, η αναρχική θεώρηση είναι ένα ανοικτό σύνολο απόψεων, μέσα από τις οποίες επιχειρείται η **αναζήτηση** και η **αναγνώριση** των πραγματικών επιθυμιών και των αναγκών των ανθρώπων (που υπάρχουν παρά τις συγκαλύψεις της πραγματικότητας, που κατασκευάζει και τονίζει η εξουσία). Έρχεται, στη συνέχεια, να **προβάλλει** την σημασία πραγματοποίησης τους, **συμβάλλοντας** σ' αυτή την κατεύθυνση.

Είναι σαφές ότι η ζωντάνια των αναρχικών αντιλήψεων βρίσκεται στη διαχρονική πορεία της πάλης των ανθρώπων για την απελευθέρωσή τους. «Ο άνθρωπος γεννήθηκε ελεύθερος κι όμως παντού είναι αλυσοδεμένος». Η πολλαπλότητα των απόψεων που υπάρχουν ανάμεσα στους αναρχικούς/ές, βασίζεται και εκφράζει όχι μόνο την ευρύτατη κοινωνική υπόσταση του αναρχικού λόγου, αλλά και τη μακρόχρονη πορεία αυτών των αντιλήψεων, που καταλήγει στο σήμερα χωρίς όμως να σταματά.

Οι αναρχικές αντιλήψεις, βασισμένες στην πραγματική υπόσταση των επιθυμιών και αναγκών της κοινωνίας, κατευθύνονται στην επιδίωξη της εξαφάνισης των κοινωνικών διαχωρισμών, στην απελευθέρωση από την κυριαρχία και την εκμετάλλευση, στην κατάργηση όλων των μέσων, που χρησιμοποιούνται για την εμπέδωση της εξουσίας σε άτομα και συλλογικότητες στην μετάβαση προς μία πραγματικότητα όπου η ισότητα (χωρίς την εξαφάνιση της διαφορετικότητας), η αλληλεγγύη και η κοινότητα των αγαθών συνυπάρχουν με την καθολική ελευθερία: «Δεν γίνομαι πραγματικά ελεύθερος παρά μόνο μέσω της ελευθερίας των άλλων· όσο πιο πολυάριθμοι είναι οι ελεύθεροι άνθρωποι που με περιβάλλουν και όσο βαθύτερη και ευρύτερη είναι η ελευθερία τους, τόσο ουσιαστικότερη, βαθύτερη και ευρύτερη γίνεται η ελευθερία μου». (Μ. Μπακούνιν, Θεός και Κράτος)

Θα πρέπει να επισημανθεί, πως δεν υπάρχει σ' αυτό το όραμα κάποιου είδους δογματισμός, στον οποίον καλούμεθα να υπηρετήσουμε σαν στρατιώτες-σωτήρες της ανθρωπότητος. **Η ατομική επιθυμία και θέληση έρχεται να συμπέσει με την πραγματικότητα και τις προσπάθειες που καταβάλλουν (συνήθως ασυνείδητα) οι υπόλοιποι εκμεταλλευόμενοι, οι θέλοντες να πετάξουν από πάνω τους και, εν συνεχεία, να εξαφανίσουν τις σχέσεις εξουσίας**, που, άσχετα με τους τρόπους που είναι αναγκασμένοι να παλέψουν καίτοι έχουν, μη ολοκληρωμένο και ασαφές, το όραμα της ελευθερίας.

Αυτό το όραμα, για να μπορέσει να υλοποιηθεί χρειάζεται μια διαρκή και συνειδητή απελευθερωτική δραστηριότητα των ίδιων των εξουσιαζόμενων. Αν οι εμπειρίες δεν μπορέσουν να στοιχειοθετήσουν μια **αντίληψη** κι αυτή με τη σειρά της μια **θεώρηση**, τότε η απελευθερωτική δραστηριότητα της κοινωνίας θα παραμένει **αποσπασματική, ασύνδετη και ανολοκλήρωτη.**

Στην πορεία της δράσης των ανθρωπίνων συνόλων, το κράτος επεμβαίνει με κυριολεκτικά αφομοιωτικό τρόπο. Θεσμοποιεί και εντάσσει ευνουχισμένες, μέσα στα πλαίσια της κυριαρχίας, όλες τις δυνατότητες και εκφράσεις εξέγερσης και ανατροπής, που γεννά ο, εν τη στενή εννοία, κοινωνικός ανταγωνισμός. Αυτό είναι και το πιο σημαντικό μέσο που διαθέτει και αξιοποιεί, (έμμεση κατασταλτικότητα) πριν χρησιμοποιήσει την απροκάλυπτη βιαιότητα, στην άσκηση της οποίας καταφεύγει, από τη στιγμή που η δυνατότητα των άλλων αφομοιωτικών μέσων, γίνεται αναποτελεσματική. Η παγιοποίηση που επιφέρει η αφομοίωση, σε συνδυασμό με τον πραγματοποιούμενο ευνουχισμό, αποδυναμώνει τη δυνατότητα της κοινωνίας –και των επί μέρους τμημάτων της– να λειτουργήσει με απελευθερωτικό τρόπο. Έτσι, ο αγώνας ενάντια στην εξουσία εγκλωβίζεται, αποπροσανατολίζεται ή καθηλώνεται σε αναποτελεσματικές μορφές.

Οι εξουσιαζόμενοι, μέσα σε συνθήκες έντασης του κοινωνικού ανταγωνισμού, από όμως, δεν κάνει αυτές τις συγκρίσεις, ούτε διαχρονικές, ούτε τις ανακηρύσσει ως την πεμπτουσία των μέσων κοινωνικής συμβίωσης ή αντικρατικής-αντιεξουσιαστικής και αντικαπιταλιστικής δράσης.

Ο αναρχικός αγώνας, ακριβώς επειδή βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την κοινωνία, δεν έχει έτοιμες συνταγές και φόρμουλες. Απ' αυτή την άποψη, χρειάζεται να ξεπεραστεί η λογική των «αυτονοήτων», και να χρησιμοποιηθεί η δυνατότητα της ανάλυσης με βάση την πραγματικότητα. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο πρέπει να διερευνούμε την αποτελεσματικότητα κάθε «αυτονοήτου» σε κάθε συγκεκριμένη περίσταση.

Κάτι τέτοιο, βρίσκεται σε άμεση συνάφεια και ανταποκρίνεται στην α-δογματική στάση και στην μη αποδοχή στερεοτύπων, σύμφωνα με την αναρχική αντίληψη. Η δυνατότητα των εξουσιαζόμενων να αντιπαρατίθενται, με το δικό τους δημιουργικό τρόπο, στην εξουσία, είναι που κάνουν τις αναρχικές ιδέες να **λειτουργούν ως καταλύτης, που συμβάλλει στην συνολική απελευθέρωση.**

Αυτή η κατάλυση «των αυτονοήτων», μέσω της ανάλυσης της πραγματικότητας, είναι που συμβάλλει στη δημιουργική δράση των αναρχικών μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Μέσα από την ανάλυση, ανακαλύπτονται οι προσφορότεροι τρόποι δράσης, που διασφαλίζουν την ατομικότητα και τη συλλογικότητα, ενώ ταυτόχρονα διευκολύνεται η –μετά την δράση– δυνατότητα εξαγωγής χρήσιμων συμπερασμάτων για την συνέχιση της αναρχικής πρακτικής.

Μιλήσαμε προηγουμένως για την ουσιαστική καθαρότητα, μέσα από την εφαρμογή των αναρχικών αντιλήψεων και διευκρινίστηκε το ζήτημα του δογματισμού. Προκειμένου, όμως, να αποφευχθούν διάφορες παρανοήσεις, είναι αναγκαίο να επισημανθεί το γεγονός της ύπαρξης κάποιων σταθερών με βάση τις οποίες, όχι μόνο γίνεται η ανάλυση, αλλά, αναπτύσσεται και η

συνέχεια στη σελ. 8

συνέχεια από τη σελ. 7

δράση μας. Είναι αυτές που καθορίζουν την αναρχική αντίληψη και την τοποθετούν ανταγωνιστικά σε ο,τιδήποτε εμπεριέχει τη διατήρηση ή την αναγνώριση της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης.

Με βάση αυτές τις σταθερές έχουμε την ικανότητα και τη δυνατότητα να στεκόμαστε απέναντι σε απόψεις και πρακτικές που αντιστρατεύονται την Αναρχική προοπτική, προσδιορίζοντας ποια στάση συμβάλλει στον αγώνα ενάντια στην εξουσία, δημιουργώντας τις δυνατότητες για την απελευθέρωση της κοινωνίας και ποια όχι. Για να μπορεί η οιουδήποτε χαρακτήρα στάση και τοποθέτηση να είναι ικανή να παράγει αποτελέσματα θα πρέπει, κατά τη γνώμη μας, να είναι εμπεριστατωμένη. Να αναλύει τις συνιστώσες του ζητήματος με το οποίο καταπιάνεται και να μην καταλήγει να δίνει εξωπραγματικές διαστάσεις στις τοποθετήσεις που γίνονται. Κάθε γεγονός, οποιαδήποτε κατάσταση, έχει εκτός από κοινά χαρακτηριστικά, μία ή περισσότερες ιδιομορφίες. Αυτές δεν βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο. Χρειάζεται να γίνεται διάκριση και αξιολόγηση αυτών των ιδιομορφιών για να μην καταλήγει η οποιαδήποτε προσπάθεια ανάλυσης να λειτουργεί ισοπεδωτικά. Το κυριότερο είναι η ανάπτυξη μιας ειλικρινούς επιχειρηματολογίας, που να μπορεί με τη σειρά της να αξιολογηθεί από αυτούς, προς τους οποίους απευθύνεται.

Στο τέλος, ένας απολογισμός αποσκοπεί στο να συμβάλλει στην αποτροπή επαναλήψεως των ίδιων λαθών στο μέλλον. Δεν επιδιώκει την εξόντωση των απόψεων και των ατόμων (εφ' όσων βέβαια μιλάμε για ένα χώρο που έχει κοινό χαρακτηριστικό την αντίθεση στην εξουσία) γιατί στην αντίθετη περίπτωση έχουμε πολεμική που προϋποθέτει την ύπαρξη ανταγωνιστικών θέσεων και σχέσεων. Αυτό το τελευταίο είναι που πρέπει να έχει αποδειχθεί, οπότε στην περίπτωση αυτή, θα μπορεί να είναι αποδεκτή και η πολεμική.

Η δυνατότητα ανάλυσης που ανταποκρίνεται στα δρώμενα και προδιαγράφει με σαφήνεια και –με βάση την κατάδειξη των διαπραχθέντων λαθών– τους άμεσα επιδιωκόμενους σκοπούς, επ' ουδενί δεν προσδίδει σε κάποιους την ιδιότητα της «αυθεντίας» και το προνόμιο του προσδιορισμού ποιος είναι αναρχικός και ποιος δεν είναι. **Η όλη δραστηριότητα και συμπεριφορά ατόμων και ομάδων είναι που τους καθορίζει** κι όχι ένα μέρος τους και κυρίως οι αποφασιστικές στάσεις οι οποίες συνάδουν ή αντιβαίνουν στις θεμελιακές αναρχικές απόψεις.

Η διερεύνηση των αντιλήψεων, σύμφωνα με τις οποίες γίνεται η ανάλυση, πάνω σε μια συγκεκριμένη βάση, καθορίζει το κατά πόσο, αυτή η στάση ανταποκρίνεται στις αναρχικές αντιλήψεις. Αλλά, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε ανάλυση, αυτό που παραμένει αδιάψευστος κριτής είναι τα ίδια τα αποτελέσματα μιας πρακτικής, στον βαθμό, μάλιστα, όπου δεν υπάρχουν αποκλίσεις αλλά η ουσιώδης συνάφεια μεταξύ του μέσου και του αποτελέσματος.

Επειδή, όμως, δεν προσφέρει κάτι το ουσιαστικό, η ικανοποίηση που είναι δυνατόν να προέλθει από την επιβεβαίωση, αλλά η επιτυχία των δραστηριοτήτων ενάντια στο κράτος και την πολύμορφη εξουσία, είναι απαραίτητο να μη παρακάμπτονται οι βασικές αντιλήψεις γύρω από τις οποίες αναπτύσσεται η αναρχική δραστηριότητα. Εξ άλλου, η πείρα αποδεικνύει πως όσες φορές αυτές αγνοήθηκαν, τα όσα τέθηκαν σε εφαρμογή δεν δημιούργησαν προβλήματα ουσιαστικού περιεχομένου στην εξουσία.

Η άμεση ή με έμμεσο τρόπο συμμετοχή στο κοινοβούλιο, η αποδοχή των θεσμών του κράτους και του κεφαλαίου, η λογική του τακτικισμού, του πασιφισμού, η εφαρμογή των χειραγωγικών-εξουσιαστικών μοντέλων οργάνωσης, η συνδιαλλαγή με το κράτος και τα όργανά του, η χρήση μεθόδων και ενεργειών που συμπορεύονται με τον μετασχηματισμό του μοντέλου κυριαρχίας και εκμετάλλευσης και η δραστηριοποίηση μέσα στα ανεκτά για την εξουσία όρια, δεν συμβάλλουν στην καταστροφή της και δεν έχουν σχέση με την αναρχική θεώρηση, επειδή εκ των πραγμάτων δεν προωθούν την εξεγερσιακή δράση ενάντια στην εξουσιαστική-εκμεταλλευτική δόμηση της κοινωνίας για την προοπτική της απελευθέρωσης.

Εφ' όσον πιστεύουμε ότι οι απόψεις μας μπορούν να συμβάλλουν στην απελευθερωτική διεργασία, δεν έχουμε κανένα λόγο να τις κρύβουμε. Στο κάτω-κάτω δεν επιδιώκουμε να εξαπατήσουμε κανέναν.

Οι αναρχικοί θα ένοιωθαν τη μεγαλύτερη ευτυχία τη στιγμή που οι καταπιεσμένοι θα σήκωναν, χωρίς καταναγκασμό και ψευδαισθήσεις το αναρχικό λάβαρο για να συντρίψουν την εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου, επειδή είναι βέβαιοι πως, σε αυτή την περίπτωση, οι απελευθερωμένοι, θα ήταν από μόνοι τους ικανοί και πρόθυμοι να το καταστρέψουν αμέσως μετά επειδή θα τους ήταν άχρηστο, αφού η θέλησή τους για ελευθερία σε όλες της τις διαστάσεις, θα ήταν πραγματοποιημένη.

Σε σχέση, τέλος, με όσους πρόθυμα στρέφονται προς τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς, τους οποίους υπηρετούν με ενθουσιασμό, πολεμώντας και υπονομεύοντας τις αναρχικές ιδέες, αλλά και προς εκείνους που υποκρίνονται πως είναι με το μέρος των αναρχικών απόψεων, αξίζει να αναφέρουμε τις φράσεις που διατυπώθηκαν πριν από 120 χρόνια: «...Είναι λυπηρό να βλέπει κάποιος αυτούς που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες να εξαπολύουν το μίσος τους ενάντια στον αναρχικό, απλά και μόνο επειδή οι ιδέες του για την ελευθερία ξεπερνούν τις ασήμαντες και στενόμυαλες αντιλήψεις της ελευθερίας που διδάσκονται στο Κρατικό σχολείο. Και στο μεταξύ αυτό το θέαμα είναι μια πραγματικότητα. Το γεγονός είναι ότι το πνεύμα της εθελοδουλείας ανέκαθεν εκαλλιεργείτο με έξυπνο τρόπο στα μυαλά των νέων κι αυτό εξακολουθεί να συμβαίνει για να διαιωνίσει την υποταγή του ατόμου στο κράτος» (Π. Κροπότκιν, Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος).

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 4

ΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΟΥ ΤΟΝ ΨΕΥΤΗ...

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗ ΣΤΗΝ ΑΓΚΥΡΑ ΚΑΙ Η«ΑΣΦΑΛΕΙΑ»ΤΟΥ ΕΡΝΤΟΓΑΝ...

για, μια χώρα μέλος του ΝΑΤΟ, όπως η Τουρκία, συμμετείχε σε τριμερή συνάντηση προχωρώντας σε νέες συμ-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

βάλλει στον αγώνα ενάντια στην εξουσία, δημιουργώντας τις δυνατότητες για την απελευθέρωση της κοινωνίας και ποια όχι. Για να μπορεί η οιουδήποτε χαρακτήρα στάση και τοποθέτηση να είναι ικανή να παράγει αποτελέσματα θα πρέπει, κατά τη γνώμη μας, να είναι εμπεριστατωμένη. Να αναλύει τις συνιστώσες του ζητήματος με το οποίο καταπιάνεται και να μην καταλήγει να δίνει εξωπραγματικές διαστάσεις στις τοποθετήσεις που γίνονται. Κάθε γεγονός, οποιαδήποτε κατάσταση, έχει εκτός από κοινά χαρακτηριστικά, μία ή περισσότερες ιδιομορφίες. Αυτές δεν βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο. Χρειάζεται να γίνεται διάκριση και αξιολόγηση αυτών των ιδιομορφιών για να μην καταλήγει η οποιαδήποτε προσπάθεια ανάλυσης να λειτουργεί ισοπεδωτικά. Το κυριότερο είναι η ανάπτυξη μιας ειλικρινούς επιχειρηματολογίας, που να μπορεί με τη σειρά της να αξιολογηθεί από αυτούς, προς τους οποίους απευθύνεται.

Στο τέλος, ένας απολογισμός αποσκοπεί στο να συμβάλλει στην αποτροπή επαναλήψεως των ίδιων λαθών στο μέλλον. Δεν επιδιώκει την εξόντωση των απόψεων και των ατόμων (εφ' όσων βέβαια μιλάμε για ένα χώρο που έχει κοινό χαρακτηριστικό την αντίθεση στην εξουσία) γιατί στην αντίθετη σε κάποιους την ιδιότητα της «αυθεντίας» και το προνόμιο του προσδιορισμού ποιος είναι αναρχικός και ποιος δεν είναι. **Η όλη δραστηριότητα και συμπεριφορά ατόμων και ομάδων είναι που τους καθορίζει** κι όχι ένα μέρος τους και κυρίως οι αποφασιστικές στάσεις οι οποίες συνάδουν ή αντιβαίνουν στις θεμελιακές αναρχικές απόψεις.

Η διερεύνηση των αντιλήψεων, σύμφωνα με τις οποίες γίνεται η ανάλυση, πάνω σε μια συγκεκριμένη βάση, καθορίζει το κατά πόσο, αυτή η στάση ανταποκρίνεται στις αναρχικές αντιλήψεις. Αλλά, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε ανάλυση, αυτό που παραμένει αδιάψευστος κριτής είναι τα ίδια τα αποτελέσματα μιας πρακτικής, στον βαθμό, μάλιστα, όπου δεν υπάρχουν αποκλίσεις αλλά η ουσιώδης συνάφεια μεταξύ του μέσου και του αποτελέσματος.

Επειδή, όμως, δεν προσφέρει κάτι το ουσιαστικό, η ικανοποίηση που είναι δυνατόν να προέλθει από την επιβεβαίωση, αλλά η επιτυχία των δραστηριοτήτων ενάντια στο κράτος και την πολύμορφη εξουσία, είναι απαραίτητο να μη παρακάμπτονται οι βασικές αντιλήψεις γύρω από τις οποίες αναπτύσσεται η αναρχική δραστηριότητα. Εξ άλλου, η πείρα αποδεικνύει πως όσες φορές αυτές αγνοήθηκαν, τα όσα τέθηκαν σε και εκμετάλλευσης και η δραστηριοποίηση μέσα στα ανεκτά για την εξουσία όρια, δεν συμβάλλουν στην καταστροφή της και δεν έχουν σχέση με την αναρχική θεώρηση, επειδή εκ των πραγμάτων δεν προωθούν την εξεγερσιακή δράση ενάντια στην εξουσιαστική-εκμεταλλευτική δόμηση της κοινωνίας για την προοπτική της απελευθέρωσης.

Εφ' όσον πιστεύουμε ότι οι απόψεις μας μπορούν να συμβάλλουν στην απελευθερωτική διεργασία, δεν έχουμε κανένα λόγο να τις κρύβουμε. Στο κάτω-κάτω δεν επιδιώκουμε να εξαπατήσουμε κανέναν.

Οι αναρχικοί θα ένοιωθαν τη μεγαλύτερη ευτυχία τη στιγμή που οι καταπιεσμένοι θα σήκωναν, χωρίς καταναγκασμό και ψευδαισθήσεις το αναρχικό λάβαρο για να συντρίψουν την εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου, επειδή είναι βέβαιοι πως, σε αυτή την περίπτωση, οι απελευθερωμένοι, θα ήταν από μόνοι τους ικανοί και πρόθυμοι να το καταστρέψουν αμέσως μετά επειδή θα τους ήταν άχρηστο, αφού η θέλησή τους για ελευθερία σε όλες της τις διαστάσεις, θα ήταν πραγματοποιημένη.

Σε σχέση, τέλος, με όσους πρόθυμα στρέφονται προς τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς, τους οποίους υπηρετούν με ενθου-

σιασμό, πολεμώντας και υπονομεύοντας τις αναρχικές ιδέες, αλλά και προς εκείνους που υποκρίνονται πως είναι με το μέρος των αναρχικών απόψεων, αξίζει να αναφέρουμε τις φράσεις που διατυπώθηκαν πριν από 120 χρόνια: «...Είναι λυπηρό να βλέπει κάποιος αυτούς που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες να εξαπολύουν το μίσος τους ενάντια στον αναρχικό, απλά και μόνο επειδή οι ιδέες του για την ελευθερία ξεπερνούν τις ασήμαντες και στενόμυαλες αντιλήψεις της ελευθερίας που διδάσκονται στο Κρατικό σχολείο. Και στο μεταξύ αυτό το θέαμα είναι μια πραγματικότητα. Το γεγονός είναι ότι το πνεύμα της εθελοδουλείας ανέκαθεν εκαλλιεργείτο με έξυπνο τρόπο στα μυαλά των νέων κι αυτό εξακολουθεί να συμβαίνει για να διαιωνίσει την υποταγή του ατόμου στο κράτος» (Π. Κροπότκιν, Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος).

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 4

ΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΟΥ ΤΟΝ ΨΕΥΤΗ...

Η χυδαιότητα στην πολιτική είναι δεδομένη, το ψέμα, η εξαπάτηση, η άθλια εκμετάλλευση της αδυναμίας στην οποία έχει περιέλθει πλήθος ανθρώπων δεν έχει όρια. Τα ψίχουλα που παραχώρησε με τυμπανοκρουσίες η πρώτη φορά αριστερή κυβέρνηση, η «αγανάκτηση» των δανειστών, το προσωρινό πάγωμα των βραχυπρόθεσμων μέτρων για το χρέος, και τελικά η δέσμευση για ενεργοποίηση του δημοσιονομικού «κόφτη» σε περίπτωση που δεν πιαστούν οι στόχοι που περιλαμβάνει, σύμφωνα με «non paper» της κυβέρνησης, η επιστολή του υπουργού Οικονομικών, Ευκλείδη Τσακαλώτου, προς τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (ESM)

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗ ΣΤΗΝ ΑΓΚΥΡΑ ΚΑΙ Η «ΑΣΦΑΛΕΙΑ» ΤΟΥ ΕΡΝΤΟΓΑΝ...

Πολλά γράφτηκαν, πολλά ειπώθηκαν για την δολοφονία του ρώσου πρεσβευτή στην Άγκυρα. Ο 22χρονος αστυνομικός, που δολοφόνησε τον ρώσο πρεσβευτή, όπως πιστοποίησαν οι τουρκικές αρχές, ανήκε στην προσωπική φρουρά ασφαλείας του ίδιου του Ερντογάν.

Με άλλα λόγια, ήταν ένα πρόσωπο το οποίο λόγω της ιδιότητάς του μπορούσε να βρίσκεται φέροντας όπλο σε απόσταση αναπνοής από τον τούρκο πρόεδρο. Επίσης ήταν ένα πρόσωπο πέραν κάθε υποψίας σε μια περίοδο που οι εκκαθαρίσεις στον στρατό, στην αστυνομία, στο δικαστικό σώμα, στις ένοπλες δυνάμεις, στην δημόσια διοίκηση, στα πανεπιστήμια και όχι για, μια χώρα μέλος του ΝΑΤΟ, όπως η Τουρκία, συμμετείχε σε τριμερή συνάντηση προχωρώντας σε νέες συμφωνίες και δεσμεύσεις με Ρωσία και Ιράν, ακριβώς την στιγμή που έπεσε οριστικά το Χαλέπι. Η δολοφονία του ρώσου πρεσβευτή έλαβε χώρα επίσης ελάχιστον διάστημα μετά την εκλογή του Τραμπ ο οποίος σύντομα αναλαμβάνει την προεδρία των ΗΠΑ.

Το μήνυμα λοιπόν είναι σαφές. Οι αμερικανοί φίλοι (ένα τμήμα των μυστικών υπηρεσιών και της πολιτικής ελίτ) δίνει το παρόν στις εξελίξεις και μάλιστα στο πεδίο το οποίο είχε ιδιαίτερη «αδυναμία» ο απερχόμενος πρόεδρος Ομπάμα: στις μαύρες επιχειρήσεις.

Όσο για τον Ερντογάν. Είναι φανερό, ότι του διαμηνύεται με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο, ότι όχι μόνο δεν μπορεί

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 167
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2017

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,

ανάλυσης να λειτουργεί ισοπεδωτικά. Το κυριώτερο είναι η ανάπτυξη μιας ειλικρινούς επιχειρηματολογίας, που να μπορεί με τη σειρά της να αξιολογηθεί από αυτούς, προς τους οποίους απευθύνεται.

Στο τέλος, ένας απολογισμός αποσκοπεί στο να συμβάλλει στην αποτροπή επαναλήψεως των ίδιων λαθών στο μέλλον. Δεν επιδιώκει την εξόντωση των απόψεων και των ατόμων (εφ' όσων βέβαια μιλάμε για ένα χώρο που έχει κοινό χαρακτηριστικό την αντίθεση στην εξουσία) γιατί στην αντίθετη αλλά η ουσιώδης συνάφεια μεταξύ του μέσου και του αποτελέσματος.

Επειδή, όμως, δεν προσφέρει κάτι το ουσιαστικό, η ικανοποίηση που είναι δυνατόν να προέλθει από την επιβεβαίωση, αλλά η επιτυχία των δραστηριοτήτων ενάντια στο κράτος και την πολύμορφη εξουσία, είναι απαραίτητο να μη παρακάμπτονται οι βασικές αντιλήψεις γύρω από τις οποίες αναπτύσσεται η αναρχική δραστηριότητα. Εξ άλλου, η πείρα αποδεικνύει πως όσες φορές αυτές αγνοήθηκαν, τα όσα τέθηκαν σε σθήσεις το αναρχικό λάβαρο για να συντρίψουν την εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου, επειδή είναι βέβαιοι πως, σε αυτή την περίπτωση, οι απελευθερωμένοι, θα ήταν από μόνοι τους ικανοί και πρόθυμοι να το καταστρέψουν αμέσως μετά επειδή θα τους ήταν άχρηστο, αφού η θέλησή τους για ελευθερία σε όλες της τις διαστάσεις, θα ήταν πραγματοποιημένη.

Σε σχέση, τέλος, με όσους πρόθυμα στρέφονται προς τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς, τους οποίους υπηρετούν με ενθουδή οι ιδέες του για την ελευθερία ξεπερνούν τις ασήμαντες και στενόμυαλες αντιλήψεις της ελευθερίας που διδάσκονται στο Κρατικό σχολείο. Και στο μεταξύ αυτό το θέαμα είναι μια πραγματικότητα. Το γεγονός είναι ότι το πνεύμα της εθελοδουλείας ανέκαθεν εκαλλιεργείτο με έξυπνο τρόπο στα μυαλά των νέων κι αυτό εξακολουθεί να συμβαίνει για να διαιωνίσει την υποταγή του ατόμου στο κράτος» (Π. Κροπότκιν, Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος).

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 4

ΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΟΥ ΤΟΝ ΨΕΥΤΗ...

Η χυδαιότητα στην πολιτική είναι δεδομένη, το ψέμα, η εξαπάτηση, η άθλια εκμετάλλευση της αδυναμίας στην οποία έχει περιέλθει πλήθος ανθρώπων δεν έχει όρια. Τα ψίχουλα που παραχώρησε με τυμπανοκρουσίες η πρώτη φορά αριστερή κυβέρνηση, η «αγανάκτηση» των δανειστών, το προσωρινό πάγωμα των βραχυπρόθεσμων μέτρων για το χρέος, και τελικά η δέσμευση για ενεργοποίηση του δημοσιονομικού «κόφτη» σε περίπτωση που δεν πιαστούν οι στόχοι που περιλαμβάνει, σύμφωνα με «non paper» της κυβέρνησης, η επιστολή του υπουργού Οικονομικών, Ευκλείδη Τσακαλώτου, προς τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (ESM).

Όλα καλά και όλα ωραία. Οι «κακοί» δανειστές τράβηξαν το αυτί του Τσακαλώτου, ο οποίος έσκυψε το κεφάλι και ζήτησε ταπεινά συγγνώμη για τις «αταξίες» του Τσίπρα. Όσο για τον τελευταίο, το παίζει για μιαν ακόμη φορά το «ανυπότακτο παιδί» της Ευρωζώνης.

Ο καραγκιόζης στο Σεράι σε νέες περιπέτειες...

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗ ΣΤΗΝ ΑΓΚΥΡΑ ΚΑΙ Η«ΑΣΦΑΛΕΙΑ»ΤΟΥΕΡΝΤΟΓΑΝ...

Πολλά γράφτηκαν, πολλά ειπώθηκαν για την δολοφονία του ρώσου πρεσβευτή στην Άγκυρα. Ο 22χρονος αστυνομικός, που δολοφόνησε τον ρώσο πρεσβευτή, όπως πιστοποίησαν οι τουρκικές αρχές, ανήκε στην προσωπική φρουρά ασφαλείας του ίδιου του Ερντογάν.

Με άλλα λόγια, ήταν ένα πρόσωπο το οποίο λόγω της ιδιότητάς του μπορούσε να βρίσκεται φέροντας όπλο σε απόσταση αναπνοής από τον τούρκο πρόεδρο. Επίσης ήταν ένα πρόσωπο πέραν κάθε υποψίας σε μια περίοδο που οι εκκαθαρίσεις στον στρατό, στην αστυνομία, στο δικαστικό σώμα, στις ένοπλες δυνάμεις, στην δημόσια διοίκηση, στα πανεπιστήμια και όχι μόνο είναι πρωτοφανείς σε έκταση, οι συλλήψεις αφορούν δεκάδες χιλιάδες άτομα, ενώ χτίζονται 175 νέες φυλακές για τον εγκλεισμό 40.000 ατόμων.

Η δολοφονία του ρώσου πρεσβευτή στην Άγκυρα πραγματοποιήθηκε λίγες μόνο ημέρες πριν την συνάντηση των υπουργών εξωτερικών της Ρωσίας, του Ιράν και της Τουρκίας, συνάντηση η οποία δεν αναβλήθηκε. Με άλλα λόγια, μια χώρα μέλος του ΝΑΤΟ, όπως η Τουρκία, συμμετείχε σε τριμερή συνάντηση προχωρώντας σε νέες συμφωνίες και δεσμεύσεις με Ρωσία και Ιράν, ακριβώς την στιγμή που έπεσε οριστικά το Χαλέπι. Η δολοφονία του ρώσου πρεσβευτή έλαβε χώρα επίσης ελάχιστον διάστημα μετά την εκλογή του Τραμπ ο οποίος σύντομα αναλαμβάνει την προεδρία των ΗΠΑ.

Το μήνυμα λοιπόν είναι σαφές. Οι αμερικανοί φίλοι (ένα τμήμα των μυστικών υπηρεσιών και της πολιτικής ελίτ) δίνει το παρόν στις εξελίξεις και μάλιστα στο πεδίο το οποίο είχε ιδιαίτερη «αδυναμία» ο απερχόμενος πρόεδρος Ομπάμα: στις μαύρες επιχειρήσεις.

Όσο για τον Ερντογάν. Είναι φανερό, ότι του διαμηνύεται με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο, ότι όχι μόνο δεν μπορεί να νιώθει ασφαλής, αλλά θα πρέπει να χωνέψει ότι μια «εκκαθαριστική» επιχείρηση εναντίον του είναι απλά θέμα βούλησης «ορισμένων» κέντρων. Και τα σκυλιά δεμένα...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 167
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2017

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

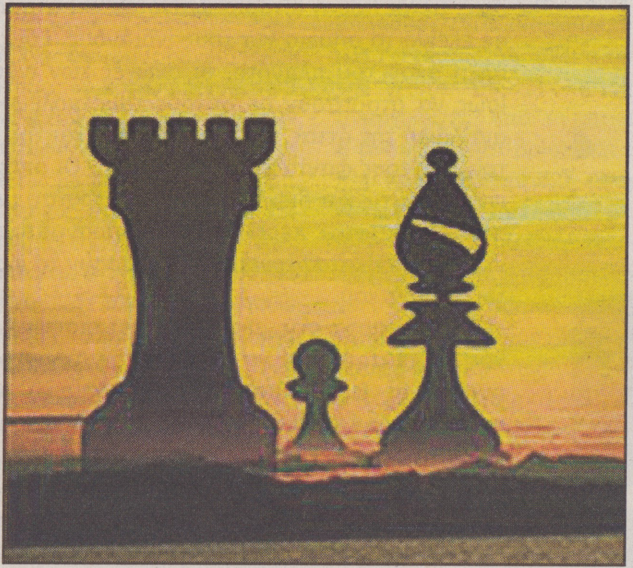
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδρομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

Η Ευρασία, το Βιετνάμ και οι μπίζνες

Την ώρα που μεγάλοι διεθνείς ειδησεογραφικοί οργανισμοί μετακινούν το κέντρο βάρους τους από την Ευρώπη στην Ασία, μεταφέροντας εκεί τα γραφεία τους λόγω του γεωπολιτικού ενδιαφέροντος που μετατοπίζεται ανατολικότερα, μια σειρά γεγονότων έρχεται να επιβεβαιώσει αυτή την εξέλιξη των τελευταίων χρόνων, η οποία, σε πολλές περιπτώσεις, φέρει και την χαρακτηριστική ονομασία *Ευρασία*. Αυτή συναντάται όλο και συχνότερα στις αναλύσεις που διαβάζουμε καθημερινά από τα Μέσα.

Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι χρονικά βρισκόμαστε στο σημείο σημαντικών αλλαγών και μεταβολών και ότι η πολιτική γεωγραφία βρίσκεται υπό νέα διαμόρφωση για τις συγκεκριμένες περιοχές. Ο σχετικός όρος «Ευρασία», πέραν της γεωγραφικής του διάστασης, δεν είναι καινούργιος πολιτικά, αλλά συναντάται αρκετά νωρίτερα στη σύγχρονη ιστορία. Ο Χάλφορντ Μακίντερ (Halford Mackinder) (1861-1947), βρετανικής καταγωγής, ένας από τους σημαντικότερους θεωρητικούς της γεωπολιτικής ισχύος, στη θεωρία του για την *Κεντρική Γη* την οποία δημοσίευσε το 1904, προτείνει ένα γεωπολιτικό σενάριο σε παγκόσμια κλίμακα, προσπαθώντας να εξηγήσει τη λειτουργία του κόσμου. Ο κόσμος χωρίζεται σε δύο μέρη: στην «Παγκόσμια Νήσο» (**Ευρασία** και Αφρική) και την «Περιφέρεια» (βρετανικές νήσους, αμερικανική ήπειρο και Αυστραλία) Υποστήριξε ότι εάν ένα κράτος ή μια συμμαχία κρατών κατορθώσει να ελέγξει το χώρο των αχανών εκτάσεων της Ασίας με τους πλούσιους φυσικούς πόρους, θα επηρεάσει σημαντικά την παγκόσμια πολιτική. Αναφέρει λοιπόν: «Αυτός ο οποίος κυβερνά την Ανατολική Ευρώπη κυριαρχεί στην καρδιά της γης (Ασία). Αυτός ο οποίος κυβερνά στην καρδιά της γης κυριαρχεί την παγκόσμια νήσο (Ευρασία). Αυτός ο οποίος κυβερνά την παγκόσμια νήσο κυριαρχεί τον κόσμο». Ενώ, ο Spykman, Αμερικανός αναλυτής, έγραφε, σε αντιδιαστολή προς τον Mackinder: «Όποιος ελέγχει την περίμετρο κυριαρχεί στην Ευρασία. Όποιος κυριαρχεί στην Ευρασία ελέγχει τις τύχες του κόσμου». Συνεπώς, η χρήση και η σημασία του όρου Ευρασία δεν είναι καινούργια, αλλά σήμερα ξαναβρίσκεται στο προσκήνιο, επανανοηματοδοτείται και δείχνει τη τάση που υπάρχει γεωπολιτικά διεθνώς. Πόλεμοι, μετακινήσεις πληθυσμών, οικονομικές και πολιτικές συμμαχίες βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη. Εμείς θα εστιάσουμε στην οικονομική πλευρά κυρίως του θέματος και κυρίως σε μια χώρα-έκπληξη, το

έψαχναν για νέες, φθηνότερες λύσεις και ευκαιρίες. Άλλωστε, αυτό το κυνήγι δεν τελειώνει ποτέ... Το Βιετνάμ, γειτνιάζον κράτος στα νότια της Κίνας, προσέλκυσε τα νέα επιχειρηματικά σχήματα. Το 2010 ο κινέζος εργάτης είχε να λαμβάνει 141 δολ/μήνα, ένας μισθός που είχε διαμορφωθεί μετά από πολυήμερες απεργίες. Την ίδια χρονιά, στο γειτονικό Βιετνάμ ο μηνιαίος μισθός δεν ξεπερνά τα

ρια άτομα θα εισέλθουν ετησίως στην παγκόσμια μεσαία τάξη από σήμερα έως το 2050, κυρίως στην Ασία, στην Αφρική και τη Νότια Αμερική. Με το αυξημένο εισόδημα που θα διαθέτουν, οι άνθρωποι αυτοί θα δαπανήσουν περισσότερα χρήματα σε τρόφιμα καλύτερης ποιότητας για τις οικογένειές τους. Και πιστεύω ότι όλοι θα αποζητήσουν ενεργά την ποιότητα, την παράδοση, τον πολιτισμό, την ασφάλεια και τη βιωσιμότητα των ευρωπαϊκών τροφίμων. (...) Οι αγρότες από ολόκληρη την Ε.Ε. υποδέχτηκαν ιδιαίτερα θετικά το μέτρο αυτό εκμεταλλευόμενοι αυτή τη νέα ευκαιρία για την προώθηση των προϊόντων τους σε εγχώριες και ξένες αγορές. Η εξεύρεση νέων αγορών σημαίνει καλύτερο εισόδημα για τους αγρότες και μονιμότερες θέσεις εργασίας για τις αγροτικές κοινότητες». Το παραμύθι πάει σύννεφο... Τη στιγμή που ο κεντρικός ευρωπαϊκός και όχι μόνο σχεδιασμός είναι η ενίσχυση ιδιοκτητών πολύ μεγάλων καλλιεργήσιμων εκτάσεων και η πριμοδότηση της συμβολαιακής γεωργίας, που συνδέεται με τη βιομηχανία τροφίμων, ο επίτροπος ομιλεί για καλύτερο αγροτικό εισόδημα και στήριξη των αγροτικών κοινοτήτων.

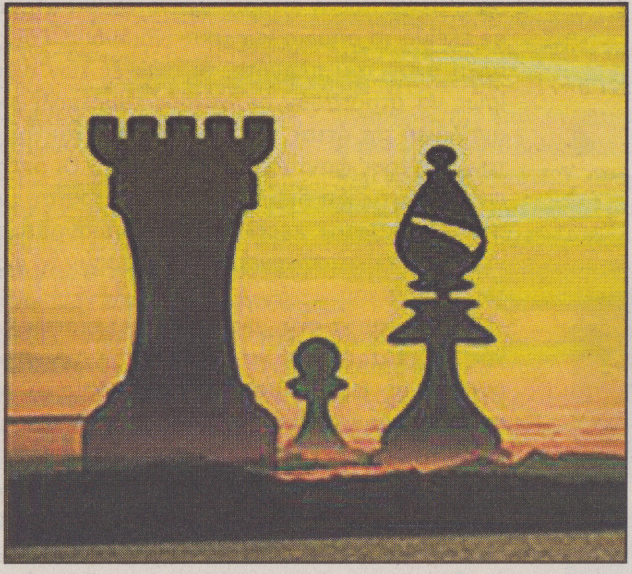
Η σοσιαλιστική κυβέρνηση έχει δρομολογήσει από το 2012 μια διαδικασία ιδιωτικοποιήσεων και προσέλκυσης ξένων επενδύσεων, η οποία θα φέρει αρκετό «μαύρο χρήμα» στα κομματικά στελέχη, αφού η διαφθορά είναι εκτεταμένη. Σύμφωνα με την Ασιατική Τράπεζα Ανάπτυξης (ADB), ένα σημαντικό τμήμα του μεταποιητικού τομέα της Κίνας μετεγκαθίσταται στο Βιετνάμ καθώς αυξάνονται οι αποδοχές των Κινέζων εργαζομένων και **το Πεκίνο επιχειρεί την αλλαγή αναπτυξιακού μοντέλου με στροφή στην κατανάλωση**. Οι εγχώριοι εκπρόσωποι του κομμουνισμού, βλέπε ΚΚΕ, οι οποίοι κλασσικά αντιτίθενται σε κάθε ιδιωτικοποίηση και σηκώνουν υποτίθεται αντικαπιταλιστικά λάβαρα, επισκέφθηκαν τον περασμένο Ιούλιο, δια αντιπροσωπείας Κουτσούμπα, το Βιετνάμ. Σύμφωνα με το Ριζοσπάστη, ο Κουτσούμπας έθεσε μια σειρά ερωτημάτων-προβληματισμών στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων του ΚΚΒ, όσον αφορά τις ξένες επενδύσεις, την δημιουργία αστικής τάξης, την προστασία των εργατικών συμφερόντων. Είμαστε σίγουροι ότι ο Κουτσούμπας δεν περίμενε τις απαντήσεις, για να επιμορφωθεί. Από την απάντηση του συνομιλητή, ενδιαφέρον έχει το εξής: ***«Σε ό,τι αφορά την "οικονομία της αγοράς σοσιαλιστικού προσανατολισμού", στα πλαίσιά της οι σχέσεις***

και οι μπίζνες

τα Μέσα.

Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι χρονικά βρισκόμαστε στο σημείο σημαντικών αλλαγών και μεταβολών και ότι η πολιτική γεωγραφία βρίσκεται υπό νέα διαμόρφωση για τις συγκεκριμένες περιοχές. Ο σχετικός όρος «Ευρασία», πέραν της γεωγραφικής του διάστασης, δεν είναι καινούργιος πολιτικά, αλλά συναντάται αρκετά νωρίτερα στη σύγχρονη ιστορία. Ο Χάλφορντ Μακίντερ (Halford Mackinder) (1861-1947), βρετανικής καταγωγής, ένας από τους σημαντικότερους θεωρητικούς της γεωπολιτικής ισχύος, στη θεωρία του για την *Κεντρική Γη* την οποία δημοσίευσε το 1904, προτείνει ένα γεωπολιτικό σενάριο σε παγκόσμια κλίμακα, προσπαθώντας να εξηγήσει τη λειτουργία του κόσμου. Ο κόσμος χωρίζεται σε δύο μέρη: στην «Παγκόσμια Νήσο» (**Ευρασία** και Αφρική) και την «Περιφέρεια» (βρετανικές νήσους, αμερικανική ήπειρο και Αυστραλία) Υποστήριξε ότι εάν ένα κράτος ή μια συμμαχία κρατών κατορθώσει να ελέγξει το χώρο των αχανών εκτάσεων της Ασίας με τους πλούσιους φυσικούς πόρους, θα επηρεάσει σημαντικά την παγκόσμια πολιτική. Αναφέρει λοιπόν: «Αυτός ο οποίος κυβερνά την Ανατολική Ευρώπη κυριαρχεί στην καρδιά της γης (Ασία). Αυτός ο οποίος κυβερνά στην καρδιά της γης κυριαρχεί την παγκόσμια νήσο (Ευρασία). Αυτός ο οποίος κυβερνά την παγκόσμια νήσο κυριαρχεί τον κόσμο». Ενώ, ο Spykman, Αμερικανός αναλυτής, έγραφε, σε αντιδιαστολή προς τον Mackinder: «Όποιος ελέγχει την περίμετρο κυριαρχεί στην Ευρασία. Όποιος κυριαρχεί στην Ευρασία ελέγχει τις τύχες του κόσμου». Συνεπώς, η χρήση και η σημασία του όρου Ευρασία δεν είναι καινούργια, αλλά σήμερα ξαναβρίσκεται στο προσκήνιο, επανανοηματοδοτείται και δείχνει τη τάση που υπάρχει γεωπολιτικά διεθνώς. Πόλεμοι, μετακινήσεις πληθυσμών, οικονομικές και πολιτικές συμμαχίες βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη. Εμείς θα εστιάσουμε στην οικονομική πλευρά κυρίως του θέματος και κυρίως σε μια χώρα-έκπληξη, το σοσιαλιστικό Βιετνάμ.

Από το 2015, Ρωσία και Κίνα, αποφάσισαν να συνεργαστούν στρατηγικά και κυρίως στη δόμηση μιας ευρασιατικής οικονομικής ένωσης. Μαζί, φυσικά, και με τη παρουσία και άλλων δυνάμεων της ζώνης, όπως Ινδία, Ιράν. Η Κίνα, από μια παραγωγός χώρα της Δύσης προσπαθεί να διαμορφώσει μια αυτόνομη και αυτοτελή στρατηγική και παρουσία. Από χώρα που παρήγαγε κατ' εντολή και για λογαριασμό της Δύσης, να παράγει και να καταναλώνει κατ' ιδίαν. Η γοργά αναπτυσσόμενη επιχειρηματική ελίτ, αλλά και η μεσαία τάξη των εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων (Κίνα, Ινδία), μετατοπίζουν το οικονομικό ενδιαφέρον από τη γηράσκουσα (δημογραφικά και οικονομικοπολιτικά) Ευρώπη και ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, η Ρωσία έχει αναλάβει το κλείσιμο διακρατικών συμφωνιών με άλλα κράτη της Ασίας. Το Βιετνάμ ήταν από τα πρώτα κράτη

έψαχναν για νέες, φθηνότερες λύσεις και ευκαιρίες. Άλλωστε, αυτό το κυνήγι δεν τελειώνει ποτέ... Το Βιετνάμ, γειτνιάζον κράτος στα νότια της Κίνας, προσέλκυσε τα νέα επιχειρηματικά σχήματα. Το 2010 ο κινέζος εργάτης είχε να λαμβάνει 141 δολ/μήνα, ένας μισθός που είχε διαμορφωθεί μετά από πολυήμερες απεργίες. Την ίδια χρονιά, στο γειτονικό Βιετνάμ ο μηνιαίος μισθός δεν ξεπερνά τα 85 δολάρια. Στους ορυζώνες ξεπηδούν εργοστάσια της Samsung, Canon, Nike, Alcatel, Siemens και της Foxconn. Η τελευταία είναι γνωστή για τις δεκάδες αυτοκτονίες που έχουν πραγματοποιηθεί από εργαζομενούς της λόγω των απάνθρωπων συνθηκών εργασίας. Η Κίνα, βασικός εμπορικός εταίρος του Βιετνάμ, διαμορφώνει σε συνεργασία με το κομμουνιστικό καθεστώς τους νέους κανόνες.

Την ίδια περίοδο, το 2008, ο έλληνας Πρόεδρος της Δημοκρατίας πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη στο Βιετνάμ. Ως γνωστόν, τα διεθνή ταξίδια των Προέδρων της Δημοκρατίας συνοδεύονται από καμιά τριανταριά επιχειρηματίες που προσπαθούν να κάνουν μπίζνες. Το ίδιο, ασφαλώς, έγινε και πρόσφατα, από την ΕΕ αυτή τη φορά, όταν ο επίτροπος γεωργίας Φιλ Χόγκαν, μάζεψε 60 περίπου εταιρείες από την Ευρώπη και πήγαν για δουλειές σε Βιετνάμ και Ινδονησία. Την ελληνική επιχειρηματικότητα την εκ-

τερα θετικά το μέτρο αυτό εκμεταλλευόμενοι αυτή τη νέα ευκαιρία για την προώθηση των προϊόντων τους σε εγχώριες και ξένες αγορές. Η εξεύρεση νέων αγορών σημαίνει καλύτερο εισόδημα για τους αγρότες και μονιμότερες θέσεις εργασίας για τις αγροτικές κοινότητες». Το παραμύθι πάει σύννεφο... Τη στιγμή που ο κεντρικός ευρωπαϊκός και όχι μόνο σχεδιασμός είναι η ενίσχυση ιδιοκτητών πολύ μεγάλων καλλιεργήσιμων εκτάσεων και η πριμοδότηση της συμβολαιακής γεωργίας, που συνδέεται με τη βιομηχανία τροφίμων, ο επίτροπος ομιλεί για καλύτερο αγροτικό εισόδημα και στήριξη των αγροτικών κοινοτήτων.

Η σοσιαλιστική κυβέρνηση έχει δρομολογήσει από το 2012 μια διαδικασία ιδιωτικοποιήσεων και προσέλκυσης ξένων επενδύσεων, η οποία θα φέρει αρκετό «μαύρο χρήμα» στα κομματικά στελέχη, αφού η διαφθορά είναι εκτεταμένη. Σύμφωνα με την Ασιατική Τράπεζα Ανάπτυξης (ADB), ένα σημαντικό τμήμα του μεταποιητικού τομέα της Κίνας μετεγκαθίσταται στο Βιετνάμ καθώς αυξάνονται οι αποδοχές των Κινέζων εργαζομένων και **το Πεκίνο επιχειρεί την αλλαγή αναπτυξιακού μοντέλου με στροφή στην κατανάλωση**. Οι εγχώριοι εκπρόσωποι του κομμουνισμού, βλέπε ΚΚΕ, οι οποίοι κλασσικά αντιτίθενται σε κάθε ιδιωτικοποίηση και σηκώνουν υποτίθεται αντικαπιταλιστικά λάβαρα, επισκέφθηκαν τον περασμένο Ιούλιο, δια αντιπροσωπείας Κουτσούμπα, το Βιετνάμ. Σύμφωνα με το Ριζοσπάστη, ο Κουτσούμπας έθεσε μια σειρά ερωτημάτων-προβληματισμών στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων του ΚΚΒ, όσον αφορά τις ξένες επενδύσεις, την δημιουργία αστικής τάξης, την προστασία των εργατικών συμφερόντων. Είμαστε σίγουροι ότι ο Κουτσούμπας δεν περίμενε τις απαντήσεις, για να επιμορφωθεί. Από την απάντηση του συνομιλητή, ενδιαφέρον έχει το εξής: ***«Σε ό,τι αφορά την "οικονομία της αγοράς σοσιαλιστικού προσανατολισμού", στα πλαίσιά της οι σχέσεις μεταξύ αστικής και εργατικής τάξης πρέπει να υπακούν στους νόμους της αγοράς, σε συνδυασμό και με τους εργατικούς, συνδικαλιστικούς και ασφαλιστικούς νόμους, οι οποίοι ορίζουν, μεταξύ άλλων, τον κατώτατο μισθό, τις εργοδοτικές ασφαλιστικές εισφορές κ.ο.κ. και είναι, όπως είπε, σύμφωνοι με το διεθνές δίκαιο και τα χαρακτηριστικά της βιετναμέζικης οικονομίας».***

Είμαστε σίγουροι ότι ίδια απάντηση θα έδινε και ο κάθε κύριος Τόμσεν του ΔΝΤ με επίκληση στους νόμους της αγοράς και στα χαρακτηριστικά της κάθε οικονομίας. Άλλωστε και στην Ελλάδα και σχεδόν παντού, νόμοι διαμορφώνουν τον κατώτατο μισθό και τα λοιπά εργατικά, ασφαλιστικά μέτρα. Πιστεύουμε ότι είναι φρόνιμο όποια ελληνική εταιρεία θέλει να ανοίξει δουλειές με το Βιετνάμ να περάσει πρώτα μια βόλτα από τον Περισσό, γιατί και στελέχη για να απορροφηθούν στην αγορά διαθέτει (θυμίζουμε ότι στελέχη του ΚΚΕ κατά εκατοντάδες επάνδρωσαν τις «βρώ-

… να ελέγχει το χώρο των αχανών εκτάσεων της Ασίας με τους πλούσιους φυσικούς πόρους, θα επηρεάσει σημαντικά την παγκόσμια πολιτική. Αναφέρει λοιπόν: «Αυτός ο οποίος κυβερνά την Ανατολική Ευρώπη κυριαρχεί στην καρδιά της γης (Ασία). Αυτός ο οποίος κυβερνά στην καρδιά της γης κυριαρχεί την παγκόσμια νήσο (Ευρασία). Αυτός ο οποίος κυβερνά την παγκόσμια νήσο κυριαρχεί τον κόσμο». Ενώ, ο Spykman, Αμερικανός αναλυτής, έγραφε, σε αντιδιαστολή προς τον Mackinder: «Όποιος ελέγχει την περίμετρο κυριαρχεί στην Ευρασία. Όποιος κυριαρχεί στην Ευρασία ελέγχει τις τύχες του κόσμου». Συνεπώς, η χρήση και η σημασία του όρου Ευρασία δεν είναι καινούργια, αλλά σήμερα ξαναβρίσκεται στο προσκήνιο, επανανοηματοδοτείται και δείχνει τη τάση που υπάρχει γεωπολιτικά διεθνώς. Πόλεμοι, μετακινήσεις πληθυσμών, οικονομικές και πολιτικές συμμαχίες βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη. Εμείς θα εστιάσουμε στην οικονομική πλευρά κυρίως του θέματος και κυρίως σε μια χώρα-έκπληξη, το σοσιαλιστικό Βιετνάμ.

Από το 2015, Ρωσία και Κίνα, αποφάσισαν να συνεργαστούν στρατηγικά και κυρίως στη δόμηση μιας ευρασιατικής οικονομικής ένωσης. Μαζί, φυσικά, και με την παρουσία και άλλων δυνάμεων της ζώνης, όπως Ινδία, Ιράν. Η Κίνα, από μια παραγωγός χώρα της Δύσης προσπαθεί να διαμορφώσει μια αυτόνομη και αυτοτελή στρατηγική και παρουσία. Από χώρα που παρήγαγε κατ' εντολή και για λογαριασμό της Δύσης, να παράγει και να καταναλώνει κατ' ιδίαν. Η γοργά αναπτυσσόμενη επιχειρηματική ελίτ, αλλά και η μεσαία τάξη των εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων (Κίνα, Ινδία), μετατοπίζουν το οικονομικό ενδιαφέρον από τη γηράσκουσα (δημογραφικά και οικονομικοπολιτικά) Ευρώπη και ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, η Ρωσία έχει αναλάβει το κλείσιμο διακρατικών συμφωνιών με άλλα κράτη της Ασίας. Το Βιετνάμ ήταν από τα πρώτα κράτη που υπέγραψαν συμφωνία με την Ευρασιατική Οικονομική Ένωση (EAEU). Έχει ενδιαφέρον να σταθούμε στη περίπτωση του **Βιετνάμ.** Η Σοσιαλιστική Δημοκρατία του Βιετνάμ κατατάσσεται στα ελάχιστα εναπομείναντα(;) κομμουνιστικά καθεστώτα, με 90 εκατομμύρια κατοίκους και ΑΕΠ 180 δις δολάρια. Από τα τέλη της δεκαετίας του 2000, το Βιετνάμ άνοιξε τις πύλες του στο καπιταλισμό της Δύσης και της Κίνας. Για την ακρίβεια, από τις αρχές του '90 εισήλθε στην «οικονομία της αγοράς», αλλά από τα τέλη του 2000 εντάθηκε αυτή η τάση. Είναι η περίοδος που οι μισθοί στη Κίνα αυξάνονταν και οι κεφαλαιούχοι

έψαχναν για νέες, φθηνότερες λύσεις και ευκαιρίες. Άλλωστε, αυτό το κυνήγι δεν τελειώνει ποτέ... Το Βιετνάμ, γειτνιάζον κράτος στα νότια της Κίνας, προσέλκυσε τα νέα επιχειρηματικά σχήματα. Το 2010 ο κινέζος εργάτης είχε να λαμβάνει 141 δολ/μήνα, ένας μισθός που είχε διαμορφωθεί μετά από πολυήμερες απεργίες. Την ίδια χρονιά, στο γειτονικό Βιετνάμ ο μηνιαίος μισθός δεν ξεπερνά τα 85 δολάρια. Στους ορυζώνες ξεπηδούν εργοστάσια της Samsung, Canon, Nike, Alcatel, Siemens και της Foxconn. Η τελευταία είναι γνωστή για τις δεκάδες αυτοκτονίες που έχουν πραγματοποιηθεί από εργαζομενούς της λόγω των απάνθρωπων συνθηκών εργασίας. Η Κίνα, βασικός εμπορικός εταίρος του Βιετνάμ, διαμορφώνει σε συνεργασία με το κομμουνιστικό καθεστώς τους νέους κανόνες.

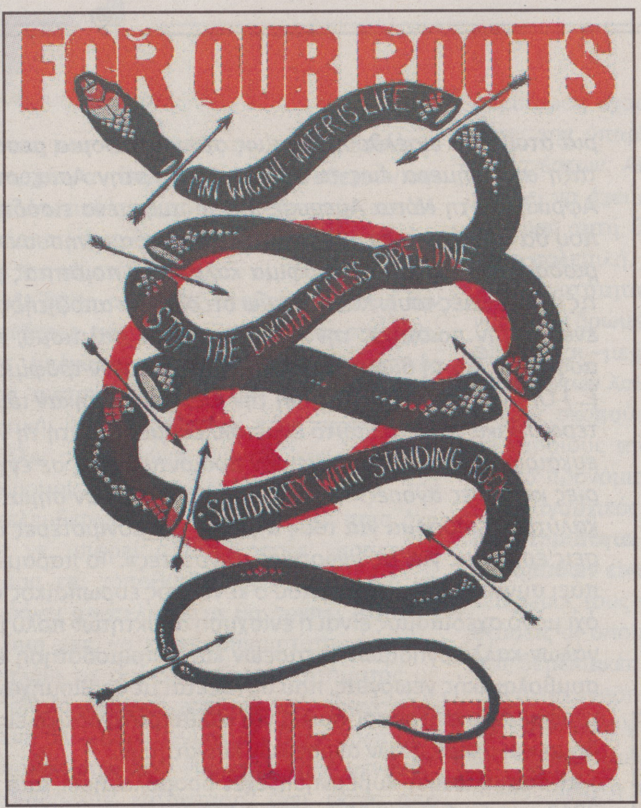
Την ίδια περίοδο, το 2008, ο έλληνας Πρόεδρος της Δημοκρατίας πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη στο Βιετνάμ. Ως γνωστόν, τα διεθνή ταξίδια των Προέδρων της Δημοκρατίας συνοδεύονται από καμιά τριανταριά επιχειρηματίες που προσπαθούν να κάνουν μπίζνες. Το ίδιο, ασφαλώς, έγινε και πρόσφατα, από την ΕΕ αυτή τη φορά, όταν ο επίτροπος γεωργίας Φιλ Χόγκαν, μάζεψε 60 περίπου εταιρείες από την Ευρώπη και πήγαν για δουλειές σε Βιετνάμ και Ινδονησία. Την ελληνική επιχειρηματικότητα την εκπροσωπούσε η Vivartia (Δέλτα τρόφιμα, Μπαρμπα-Στάθης κ.λπ.), το δε αξιοσημείωτο, στην υπόθεση, είναι η ανοικτή επιστολή του ευρωπαίου επιτρόπου προς τους έλληνες αγρότες: *«Αισθάνομαι ικανοποίηση ότι θα συνοδεύομαι σε αυτήν την αποστολή από εκπρόσωπο από την Ελλάδα. Θα έχει μια πραγματική ευκαιρία να αξιοποιήσει τις καλές εμπορικές σχέσεις που υφίστανται ήδη και να συναντήσει τους βασικούς παράγοντες ώστε να προλειάνει το έδαφος για νέες ευκαιρίες εξαγωγών. Με τον τρόπο αυτό θα στηριχθούν οι Έλληνες αγρότες, ενισχύοντας την οικονομική ανάπτυξη και τη δημιουργία ιδιαίτερα αναγκαίων θέσεων εργασίας σε αγροτικές περιοχές. Περίπου 150 εκατομμύ-*

της Κίνας μετεγκαθίσταται στο Βιετνάμ καθώς αυξάνονται οι αποδοχές των Κινέζων εργαζομένων και **το Πεκίνο επιχειρεί την αλλαγή αναπτυξιακού μοντέλου με στροφή στην κατανάλωση**. Οι εγχώριοι εκπρόσωποι του κομμουνισμού, βλέπε ΚΚΕ, οι οποίοι κλασσικά αντιτίθενται σε κάθε ιδιωτικοποίηση και σηκώνουν υποτίθεται αντικαπιταλιστικά λάβαρα, επισκέφθηκαν τον περασμένο Ιούλιο, δια αντιπροσωπείας Κουτσούμπα, το Βιετνάμ. Σύμφωνα με το Ριζοσπάστη, ο Κουτσούμπας έθεσε μια σειρά ερωτημάτων-προβληματισμών στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων του ΚΚΒ, όσον αφορά τις ξένες επενδύσεις, την δημιουργία αστικής τάξης, την προστασία των εργατικών συμφερόντων. Είμαστε σίγουροι ότι ο Κουτσούμπας δεν περίμενε τις απαντήσεις, για να επιμορφωθεί. Από την απάντηση του συνομιλητή, ενδιαφέρον έχει το εξής: ***«Σε ό,τι αφορά την "οικονομία της αγοράς σοσιαλιστικού προσανατολισμού", στα πλαίσιά της οι σχέσεις μεταξύ αστικής και εργατικής τάξης πρέπει να υπακούν στους νόμους της αγοράς, σε συνδυασμό και με τους εργατικούς, συνδικαλιστικούς και ασφαλιστικούς νόμους, οι οποίοι ορίζουν, μεταξύ άλλων, τον κατώτατο μισθό, τις εργοδοτικές ασφαλιστικές εισφορές κ.ο.κ. και είναι, όπως είπε, σύμφωνοι με το διεθνές δίκαιο και τα χαρακτηριστικά της βιετναμέζικης οικονομίας».***

Είμαστε σίγουροι ότι ίδια απάντηση θα έδινε και ο κάθε κύριος Τόμσεν του ΔΝΤ με επίκληση στους νόμους της αγοράς και στα χαρακτηριστικά της κάθε οικονομίας. Άλλωστε και στην Ελλάδα και σχεδόν παντού, νόμοι διαμορφώνουν τον κατώτατο μισθό και τα λοιπά εργατικά, ασφαλιστικά μέτρα. Πιστεύουμε ότι είναι φρόνιμο όποια ελληνική εταιρεία θέλει να ανοίξει δουλειές με το Βιετνάμ να περάσει πρώτα μια βόλτα από τον Περισσό, γιατί και στελέχη για να απορροφηθούν στην αγορά διαθέτει (θυμίζουμε ότι στελέχη του ΚΚΕ κατά εκατοντάδες επάνδρωσαν τις «βρώμικες» Siemens, Intrakom, Ακτωρ) και οι πόρτες θα ανοίξουν πιο εύκολα από τους μακρινούς συντρόφους με το κατάλληλο «λάδωμα».

Η διαμόρφωση των νέων οικονομιών από χώρες καπιταλιστικά παρθένες, η δημιουργία ασιατικής μεσαίας τάξης και η μετάβαση της Κίνας από φθηνή-παραγωγός χώρα σε χώρα-καταναλώτρια, πέραν των οικολογικών διαταραχών που θα επιφέρει λόγω των μεγεθών, διαμορφώνουν το νέο τοπίο. Το οποίο προδιαγράφεται καταστροφικότερο από το αμέσως προηγούμενο...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Οι ινδιάνοι παλεύουν με το «Μαύρο Φίδι»

Στις 25-26 Ιουνίου το 1876 διεξήχθη η τελευταία μεγάλη μάχη μεταξύ των ινδιάνων Hunkapa Lakota, Oglala Lakota, Cheyenne και του αμερικανικού στρατού. Η μάχη στο Little Big Horn αποτέλεσε την τελευταία νίκη των ιθαγενών απέναντι στον αμερικανικό στρατό. Παρ' ότι οι ιθαγενείς κατατρόπωσαν το αμερικανικό ιππικό, η νίκη αυτή στάθηκε ανεπαρκής ώστε να κερδίσουν την αυτονομία τους. Από εκεί και ύστερα οι ενωμένες φυλές των Sioux βλέποντας τις ενισχύσεις του στρατού που θα τους επιτίθονταν διαλύθηκαν, με αποτέλεσμα ο αμερικανικός στρατός να αλώσει την περιοχή. Οι μόνοι που αντιστάθηκαν ήταν ελάχιστοι πολεμιστές που έμειναν πιστοί στον πολέμαρχο Τρελό Άλογο (Tashunca-Uitco) της φυλής Oglala Lakota των Sioux.

Από τότε χύθηκε και άλλο αίμα και άλλες φυλακίσεις, μέχρι που η ιστορία φαινόταν ότι σταμάτησε σε εκείνο το σημείο για τους ινδιάνους. Εδώ, στην άλλη άκρη του πλανήτη, οι αγώνες των ινδιάνων ίσως να σταματούν σε αυτούς τους πολέμους. Η αντίληψη της ήττας, της αφομοίωσης και της αλλοτρίωσής τους φαντάζει ως ηγεμονική. Οι όποιες κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις (αν γίνονται) μένουν στα γεωγραφικά περιθώρια που πραγματοποιούνται και δεν καταφέρνουν να περάσουν το φράγμα του Ατλαντικού.

Παρόλα αυτά στις μέρες μας, έρχεται ένα γεγονός που καταφέρνει να περάσει τον Ατλαντικό και οι ινδιάνοι να δηλώσουν ότι ακόμα βρίσκονται εδώ και παλεύουν με αξιοπρέπεια. Η κατασκευή ενός τεράστιου πετρελαιοαγωγού που θα περάσει από το Standing Rock, περιοχή όπου βρίσκονται ινδιάνοι Sioux, φαίνεται πως γίνεται η αφορμή ώστε οι εναπομείναντες Sioux (περίπου 150.000) να αντισταθούν και οι κινητοποιήσεις τους να περάσουν το φράγμα του Ατλαντικού Ωκεανού.

Ο εν λόγω πετρελαιοαγωγός θα είναι 1172 μιλίων και θα μεταφέρει καθημερινά 570.000 βαρέλια αργού πετρελαίου. Ο DAPL, όπως ονομάζεται (από τα αρχικά της εταιρίας Dakota Access Pipeline) έχει πάρει από τους ιθαγενείς το προσωνύμιο «Μαύρο

παραμένει στον καταυλισμό ακόμα και τους χειμερινούς μήνες όπου τα χιόνια και η παγωνιά κάνουν την εμφάνισή τους. Στους μήνες που ακολουθούν πολλά μηχανήματα κατασκευής σαμποτάρονται και πυρπολούνται, οι πορείες διαμαρτυρίας συχνά καταστέλλονται από την αστυνομία και τον στρατό με χρήση κανονιών νερού, πλαστικών σφαιρών, σκύλων, χημικών και χειροβομβίδων κρότου λάμψης. Εκατοντάδες διαδηλωτές συλλαμβάνονται και πολλοί τραυματίζονται από τις επιθέσεις των σκύλων και την χρήση πλαστικών σφαιρών. Η παρουσία του στρατού για την καταστολή των διαδηλώσεων, παρομοιάζεται και συνδέεται από πολλούς διαδηλωτές με τους πολέμους της Αμερικής στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν για λόγους που αφορούν την εκμετάλλευση του πετρελαίου.

Όλα αυτά μέχρι τις 4 Δεκέμβρη όπου η USAGE (το τμήμα πολιτικών έργων του στρατού) ανακοινώνει ότι δεν θα χορηγήσει άδεια στην *Dakota Acess LLC* για το πέρασμα του αγωγού πετρελαίου από την λίμνη Oahe. Η απόφαση στηρίχθηκε στην ανάγκη εξεύρεσης εναλλακτικής διαδρομής, καθώς η περιοχή της λίμνης Oahe –η οποία είναι μέρος του ποταμού Missouri– βρίσκεται υπό την εποπτεία του τμήματος πολιτικών έργων του αμερικανικού στρατού, με την κατασκευή φραγμάτων και καναλιών ύδρευσης.

Οι πρόσκαιροι πανηγυρισμοί στον καταυλισμό των διαδηλωτών γρήγορα έδωσαν την θέση τους σε προβληματισμούς. Η απόφαση της USAGE δεν είναι απαγορευτική, απλά προτείνει να σχεδιαστεί μια εναλλακτική οδός για το πέρασμα του αγωγού. Η οποιαδήποτε επαναδρομολόγηση του αγωγού βέβαια μπορεί τελικά να μην περάσει σε απόσταση μισού μιλίου από την περιοχή των Sioux, αλλά οπωσδήποτε θα περάσει μέσα από τον ποταμό Missouri και από άλλες πλωτές οδούς, με κίνδυνο να δηλητηριαστεί το νερό τους. Επίσης, σε λίγους μήνες η πολιτική καθώς και η στρατιωτική ηγεσία θα αλλάξει, με μεγάλη πιθανότητα να ακυρωθεί και αυτή η απόφαση. Το παραπάνω δεδομένο ενισχύεται καθώς ο Donald Trump φέρεται να έχει και προσωπικά

ώστε να κερδίσουν την αυτονομία τους. Από εκεί και ύστερα οι ενωμένες φυλές των Sioux βλέποντας τις ενισχύσεις του στρατού που θα τους επιτίθονταν διαλύθηκαν, με αποτέλεσμα ο αμερικανικός στρατός να αλώσει την περιοχή. Οι μόνοι που αντιστάθηκαν ήταν ελάχιστοι πολεμιστές που έμειναν πιστοί στον πολέμαρχο Τρελό Άλογο (Tashunca-Uitco) της φυλής Oglala Lakota των Sioux.

Από τότε χύθηκε και άλλο αίμα και άλλες φυλακίσεις, μέχρι που η ιστορία φαινόταν ότι σταμάτησε σε εκείνο το σημείο για τους ινδιάνους. Εδώ, στην άλλη άκρη του πλανήτη, οι αγώνες των ινδιάνων ίσως να σταματούν σε αυτούς τους πολέμους. Η αντίληψη της ήττας, της αφομοίωσης και της αλλοτρίωσής τους φαντάζει ως ηγεμονική. Οι όποιες κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις (αν γίνονται) μένουν στα γεωγραφικά περιθώρια που πραγματοποιούνται και δεν καταφέρνουν να περάσουν το φράγμα του Ατλαντικού.

Παρόλα αυτά στις μέρες μας, έρχεται ένα γεγονός που καταφέρνει να περάσει τον Ατλαντικό και οι ινδιάνοι να δηλώσουν ότι ακόμα βρίσκονται εδώ και παλεύουν με αξιοπρέπεια. Η κατασκευή ενός τεράστιου πετρελαιοαγωγού που θα περάσει από το Standing Rock, περιοχή όπου βρίσκονται ινδιάνοι Sioux, φαίνεται πως γίνεται η αφορμή ώστε οι εναπομείναντες Sioux (περίπου 150.000) να αντισταθούν και οι κινητοποιήσεις τους να περάσουν το φράγμα του Ατλαντικού Ωκεανού.

Ο εν λόγω πετρελαιοαγωγός θα είναι 1172 μιλίων και θα μεταφέρει καθημερινά 570.000 βαρέλια αργού πετρελαίου. Ο DAPL, όπως ονομάζεται (από τα αρχικά της εταιρίας Dakota Access Pipeline) έχει πάρει από τους ιθαγενείς το προσωνύμιο «Μαύρο Φίδι» από μια προφητεία της φυλής των Lakota των Sioux. Η προφητεία αναφέρει ότι θα υπάρξει ένα μαύρο φίδι που θα γλιστρήσει μέσα από την γη και αν το φίδι βουτήξει στον ποταμό θα προκαλέσει μεγάλες καταστροφές στην γη και στο ίδιο τον λαό.

Ο αγωγός είναι σχεδόν έτοιμος και εκκρεμεί το πέρασμα του από το Standing Rock. Σε όλη του την διαδρομή θα είναι αφύλακτος και σε αυτό το χρονικό σημείο ετοιμάζεται να «βουτήξει» στη λίμνη Oahe (μέρος του ποταμού Missouri). Σημειωτέον, ο ποταμός είναι πηγή πόσιμου νερού όχι μόνο για τους ιθαγενείς αλλά και για εκατομμύρια ανθρώπους τριών πολιτειών. Το πέρασμα του αγωγού από την λίμνη, ενέχει κινδύνους όσον αφορά την μόλυνση του νερού από πιθανές διαρροές. Εκτός από την ενδεχόμενη μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα, οι ινδιάνοι αναφέρουν ότι το πέρασμα του πετρελαιοαγωγού καταστρέφει προγονικά νεκροταφεία και ιερές πε-

λων, χημικών και χειροποίητων κροτών λάμψης. Εκατοντάδες διαδηλωτές συλλαμβάνονται και πολλοί τραυματίζονται από τις επιθέσεις των σκύλων και την χρήση πλαστικών σφαιρών. Η παρουσία του στρατού για την καταστολή των διαδηλώσεων, παρομοιάζεται και συνδέεται από πολλούς διαδηλωτές με τους πολέμους της Αμερικής στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν για λόγους που αφορούν την εκμετάλλευση του πετρελαίου.

Όλα αυτά μέχρι τις 4 Δεκέμβρη όπου η USAGE (το τμήμα πολιτικών έργων του στρατού) ανακοινώνει ότι δεν θα χορηγήσει άδεια στην *Dakota Acess LLC* για το πέρασμα του αγωγού πετρελαίου από την λίμνη Oahe. Η απόφαση στηρίχθηκε στην ανάγκη εξεύρεσης εναλλακτικής διαδρομής, καθώς η περιοχή της λίμνης Oahe –η οποία είναι μέρος του ποταμού Missouri– βρίσκεται υπό την εποπτεία του τμήματος πολιτικών έργων του αμερικανικού στρατού, με την κατασκευή φραγμάτων και καναλιών ύδρευσης.

Οι πρόσκαιροι πανηγυρισμοί στον καταυλισμό των διαδηλωτών γρήγορα έδωσαν την θέση τους σε προβληματισμούς. Η απόφαση της USAGE δεν είναι απαγορευτική, απλά προτείνει να σχεδιαστεί μια εναλλακτική οδός για το πέρασμα του αγωγού. Η οποιαδήποτε επαναδρομολόγηση του αγωγού βέβαια μπορεί τελικά να μην περάσει σε απόσταση μισού μιλίου από την περιοχή των Sioux, αλλά οπωσδήποτε θα περάσει μέσα από τον ποταμό Missouri και από άλλες πλωτές οδούς, με κίνδυνο να δηλητηριαστεί το νερό τους. Επίσης, σε λίγους μήνες η πολιτική καθώς και η στρατιωτική ηγεσία θα αλλάξει, με μεγάλη πιθανότητα να ακυρωθεί και αυτή η απόφαση. Το παραπάνω δεδομένο ενισχύεται καθώς ο Donald Trump φέρεται να έχει και προσωπικά συμφέροντα για την ολοκλήρωση του αγωγού καθώς είναι μεγαλομέτοχος στις εταιρίες πετρελαίου που εμπλέκονται στην κατασκευή. Σε ερωτήσεις δημοσιογράφων που έχει δεχθεί ο Trump για το θέμα, η απάντηση του περιορίζεται στο ότι όταν αναλάβει την ηγεσία το θέμα του αγωγού θα λυθεί... Μέχρι τότε δηλώνει πως δεν θα πει το πώς για να μην δημιουργούνται στρατόπεδα υπέρ της μια ή της άλλη πλευράς...

Έτσι λοιπόν η υποτιθέμενη νίκη φαίνεται να έχει πολλά κοινά με την παλαιότερη νίκη στην μάχη του Little Big Horn, όπου μετά από αυτή ήρθε η πλήρης υποταγή των ινδιάνων. Για το λόγο αυτό οι ινδιάνοι και οι αλληλέγγυοι δεν επαναπαύονται και βρίσκονται σε ετοιμότητα καθώς οι αρχές δηλώνουν ότι ο αγωγός πρέπει να ολοκληρωθεί και χωρίς να αποφεύγεται το πέρασμά του από τον ποταμό Missouri.

Η σημασία των συγκεκριμένων κινητοποιήσεων

νται και δεν καταφέρνουν να περάσουν το φράγμα του Ατλαντικού.

Παρόλα αυτά στις μέρες μας, έρχεται ένα γεγονός που καταφέρνει να περάσει τον Ατλαντικό και οι ινδιάνοι να δηλώσουν ότι ακόμα βρίσκονται εδώ και παλεύουν με αξιοπρέπεια. Η κατασκευή ενός τεράστιου πετρελαιοαγωγού που θα περάσει από το Standing Rock, περιοχή όπου βρίσκονται ινδιάνοι Sioux, φαίνεται πως γίνεται η αφορμή ώστε οι εναπομείναντες Sioux (περίπου 150.000) να αντισταθούν και οι κινητοποιήσεις τους να περάσουν το φράγμα του Ατλαντικού Ωκεανού.

Ο εν λόγω πετρελαιοαγωγός θα είναι 1172 μιλίων και θα μεταφέρει καθημερινά 570.000 βαρέλια αργού πετρελαίου. Ο DAPL, όπως ονομάζεται (από τα αρχικά της εταιρίας Dakota Access Pipeline) έχει πάρει από τους ιθαγενείς το προσωνύμιο «Μαύρο Φίδι» από μια προφητεία της φυλής των Lakota των Sioux. Η προφητεία αναφέρει ότι θα υπάρξει ένα μαύρο φίδι που θα γλιστρήσει μέσα από την γη και αν το φίδι βουτήξει στον ποταμό θα προκαλέσει μεγάλες καταστροφές στην γη και στο ίδιο τον λαό.

Ο αγωγός είναι σχεδόν έτοιμος και εκκρεμεί το πέρασμα του από το Standing Rock. Σε όλη του την διαδρομή θα είναι αφύλακτος και σε αυτό το χρονικό σημείο ετοιμάζεται να «βουτήξει» στη λίμνη Oahe (μέρος του ποταμού Missouri). Σημειωτέον, ο ποταμός είναι πηγή πόσιμου νερού όχι μόνο για τους ιθαγενείς αλλά και για εκατομμύρια ανθρώπους τριών πολιτειών. Το πέρασμα του αγωγού από την λίμνη, ενέχει κινδύνους όσον αφορά την μόλυνση του νερού από πιθανές διαρροές. Εκτός από την ενδεχόμενη μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα, οι ινδιάνοι αναφέρουν ότι το πέρασμα του πετρελαιοαγωγού καταστρέφει προγονικά νεκροταφεία και ιερές περιοχές τους.

Έτσι λοιπόν στις 1 Απριλίου 2016, μια ομάδα 200 Ινδιάνων καβάλα στα άλογα τους καταφτάνει στην περιοχή του Standing Rock για να διαμαρτυρηθεί για το γεγονός ότι ο αγωγός περνάει από την ιερή γη των Sioux, η οποία επεκτείνεται στην Βόρεια και Ανατολική Ντακότα. Από εκεί και ύστερα όλο και περισσότεροι ινδιάνοι κατασκηνώνουν στο Standing Rock, μαζί τους και πολλοί αλληλέγγυοι. Η περιοχή για μήνες κατακλύζεται από ανθρώπους που διαμαρτύρονται για την κατασκευή του πετρελαιαγωγού. Ο κόσμος

πολιτικών έργων του αμερικάνικου στρατού, με την κατασκευή φραγμάτων και καναλιών ύδρευσης.

Οι πρόσκαιροι πανηγυρισμοί στον καταυλισμό των διαδηλωτών γρήγορα έδωσαν την θέση τους σε προβληματισμούς. Η απόφαση της USAGE δεν είναι απαγορευτική, απλά προτείνει να σχεδιαστεί μια εναλλακτική οδός για το πέρασμα του αγωγού. Η οποιαδήποτε επαναδρομολόγηση του αγωγού βέβαια μπορεί τελικά να μην περάσει σε απόσταση μισού μιλίου από την περιοχή των Sioux, αλλά οπωσδήποτε θα περάσει μέσα από τον ποταμό Missouri και από άλλες πλωτές οδούς, με κίνδυνο να δηλητηριαστεί το νερό τους. Επίσης, σε λίγους μήνες η πολιτική καθώς και η στρατιωτική ηγεσία θα αλλάξει, με μεγάλη πιθανότητα να ακυρωθεί και αυτή η απόφαση. Το παραπάνω δεδομένο ενισχύεται καθώς ο Donald Trump φέρεται να έχει και προσωπικά συμφέροντα για την ολοκλήρωση του αγωγού καθώς είναι μεγαλομέτοχος στις εταιρίες πετρελαίου που εμπλέκονται στην κατασκευή. Σε ερωτήσεις δημοσιογράφων που έχει δεχθεί ο Trump για το θέμα, η απάντηση του περιορίζεται στο ότι όταν αναλάβει την ηγεσία το θέμα του αγωγού θα λυθεί... Μέχρι τότε δηλώνει πως δεν θα πει το πώς για να μην δημιουργούνται στρατόπεδα υπέρ της μια ή της άλλη πλευράς...

Έτσι λοιπόν η υποτιθέμενη νίκη φαίνεται να έχει πολλά κοινά με την παλαιότερη νίκη στην μάχη του Little Big Horn, όπου μετά από αυτή ήρθε η πλήρης υποταγή των ινδιάνων. Για το λόγο αυτό οι ινδιάνοι και οι αλληλέγγυοι δεν επαναπαύονται και βρίσκονται σε ετοιμότητα καθώς οι αρχές δηλώνουν ότι ο αγωγός πρέπει να ολοκληρωθεί και χωρίς να αποφεύγεται το πέρασμά του από τον ποταμό Missouri.

Η σημασία των συγκεκριμένων κινητοποιήσεων είναι μεγάλη, γιατί εκτός από τα περιβαλλοντικά θέματα που θίγονται, μπορεί να αποτελέσει σταθμό για περαιτέρω διεκδικήσεις. Να γίνει η μαγιά ώστε οι ινδιάνοι να βγουν από το περιθώριο και να κερδίσουν ό,τι αυτοί θεωρούν ότι έχασαν. Να τιμήσουν τους προγόνους τους που αγωνίστηκαν άνισα, φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, πολέμησαν και σκοτώθηκαν για την αξιοπρέπεια τους. Η καρδιά μας οφείλει να είναι και θα είναι, πάντα με τους ινδιάνους.

Ελευθερόκοκκοι

Χρονολόγιο κινητοποιήσεων και σημαντικών γεγονότων στο Standing Rock της Βόρειας Ντακότα

22 Δεκεμβρίου 2014: Η θυγατρική εταιρία πετρελαίου *Dakota Access LLC* κάνει αίτηση για την κατασκευή ενός αγωγού που επεκτείνεται σε 1.172 μίλια και τέσσερις πολιτείες από την Βόρεια Ντακότα μέχρι την Αϊόβα. Θα μεταφέρει 570.000 *βαρέλια* [65.907.000 λίτρα] αργού πετρελαίου ημερησίως με κόστος 3,7 δισεκατομμύρια δολάρια.

17 Φεβρουαρίου 2015: Το ομοσπονδιακό σώμα *The United States Army Corps of Engineers*-USAGE το οποίο είναι υπεύθυνο για τις πλωτές οδούς στις Η.Π.Α. στέλνει ενημερωτική επιστολή προς το γραφείο *Ιστορικής διατήρησης των Φυλών* (Tribal Historic Preservation Office-THPO) σχετικά με τις επιπτώσεις του αγωγού σύμφωνα με την Πράξη εθνικής διατήρησης της ιστορίας (National Historic Preservation Act). Το THPO κάνει αίτηση για πλήρη αρχαιολογική έρευνα της περιοχής, την οποία έστειλε πολλές φορές μέσα στους επόμενους μήνες, αλλά ποτέ δεν πήρε απάντηση.

25 Μαρτίου 2015: Η *Επιτροπή Δημόσιας Υγείας* (Public Service Commission-PSC) θεώρησε την αίτηση για τον αγωγό ολοκληρωμένη και προγραμμάτισε 3 δημόσιες ακροάσεις κατά την διάρκεια των μηνών Μαΐου και Ιουνίου 2015.

25 Σεπτεμβρίου 2015: Το THPO εξέφρασε την ανησυχία του προς το USAGE για την λάθος αξιολόγηση των συνθηκών του έργου και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έχει γίνει παράκαμψη της ενότητας 106 της διαδικασίας η οποία πρέπει να ακολουθηθεί.

25 Ιανουαρίου 2016: Η *Dakota Access LLC* ανακοινώνει ότι έχει λάβει έγκριση από την επιτροπή δημόσιας υγείας-PSC της Βορείου Ντακότα, που σημαίνει ότι έχει τρεις από τις τέσσερις κρατικές εγκρίσεις για να προχωρήσει στην κατασκευή του έργου.

11 Μαρτίου 2016: Η Αϊόβα ως τέταρτη πολιτεία δίνει και την τελευταία έγκριση, ομόφωνα, για την διεξαγωγή του έργου. Την ίδια μέρα το THPO στέλνει ξανά επιστολή στο USAGE για να εκτελέσει ακόμα μια περιβαλλοντολογική έρευνα για την κατασκευή του έργου.

1 Απριλίου 2016: Μια ομάδα 200 Ινδιάνων καβάλα στα άλογα τους καταφτάνει στην περιοχή του Standing Rock για να διαμαρτυρηθεί για το γεγονός ότι ο αγωγός περνάει από την ιερή γη των Sioux, *Standing Rock* (Σιού-ο βράχος που Στέκεται), η οποία επεκτείνεται στην Βόρεια και Ανατολική Ντακότα.

29 Απριλίου 2016: Η φυλή των Sioux του *Standing Rock* κάνει αίτηση στο USAGE και απαιτεί την σωστή και εκ βαθέων περιβαλλοντολογική μελέτη για την διεξαγωγή του έργου.

26 Ιουλίου 2016: Το USAGE εγκρίνει το πέρασμα του αγωγού μέσα από το ποταμό Μιζούρι και τις λίμνες Sakakawea και Oahe στην ιερή γη των Sioux

ψει οποιαδήποτε μελλοντική χορήγηση αδειών. Παρ' όλα αυτά η *Dakota Access LLC* συνεχίζει την κατασκευή του αγωγού καθώς έχει αγοράσει εξοπλισμό 1 δις δολαρίων.

Οκτώβριος 2016: Το ομοσπονδιακό δικαστήριο συνεχίζει να αρνείται τις προσφυγές της φυλής για την διακοπή των έργων, επιτρέποντας στην *Dakota Access LLC* να προχωρά τις εργασίες της. Στην προσπάθειά της να μπει στο χώρο διαμαρτυρίας η ηθοποιός Shailene Woodley συλλαμβάνεται. Εν τω μεταξύ οι συγκρούσεις συνεχίζονται καθώς στις 27 του μήνα δεκάδες συνελήφθησαν με την αιτιολογία «της κατασκευής παράνομου μπλόκου» και την «οικοδόμηση καταυλισμού» σε ιδιωτική περιοχή. Οι διαδηλωτές πυρπόλησαν μπάλες σανού και κατασκευαστικά μηχανήματα και η αστυνομία τους ψέκασε με σπρέι πιπεριού και δακρυγόνα. Υπάρχουν αναφορές ότι 141 από τους συλληφθέντες παρέμειναν σε κέντρα κράτησης και «καταμετρήθηκαν» με έναν αριθμό «αναγνώρισης» γραμμένο στο χέρι τους.

Νοέμβριος 2016: Η *Dakota Acess LLC* αναφέρει ότι ο αγωγός του νερού έχει κατασκευαστεί μέχρι την λίμνη Oahe και θα ολοκληρωθεί.

Στις **14** του μήνα το υπουργείο Εσωτερικών και το USACE ανακοινώνουν ότι θα υπάρξουν καθυστερήσεις στις άδειες για την κατασκευή του αγωγού, καθώς θα πρέπει να γίνουν διαβουλεύσεις με τις φυλές των Sioux.

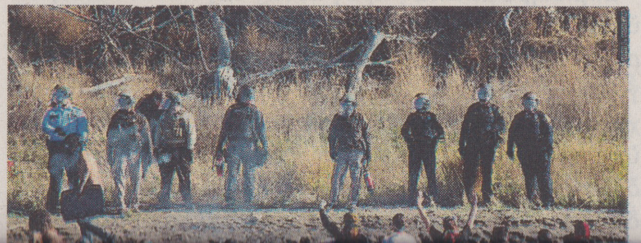
Στις **15** οι εταιρίες πετρελαίου καταθέτουν μήνυση απέναντι στο USAGE με την κατηγορία «παρακώλησης έργου» καθώς ισχυρίζονται ότι δεν έχει κανένα δικαίωμα να καθυστερήσει την διαδικασία κατασκευής του αγωγού. Την ίδια μέρα, υποστηρικτές των ινδιάνων σε πάνω από 300 σημεία σε όλο τον κόσμο διαδηλώνουν για να εκδηλώσουν την συμπαράστασή τους. Ινδιάνοι διαδηλωτές συγκεντρώνονται για να προσευχηθούν στις όχθες του Cantapeta Creek για την καταπάτηση των ιερών τάφων των προγόνων τους και βρίσκονται αντιμέτωποι με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες. Η αστυνομία αναφέρει ότι κάτι τέτοιο ποτέ δεν έγινε. Να σημειωθεί ότι υπάρχει αναφορά για απαγόρευση εισόδου των οχημάτων προς τον καταυλισμό. Καθώς πλησίαζε η «ημέρα των ευχαριστιών» (thanksgiving day) συγκρούσεις σημειώθηκαν στην περιοχή με την αστυνομία να χρησιμοποιεί κατά των διαδηλωτών εκπαιδευμένους σκύλους, να ρίχνει δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και να τους καταβρέχει με κάνουλες νερού σε θερμοκρασία υπό το μηδέν (Βορράς-σύνορα με Καναδά). Αναφορές υπάρχουν για 167 τραυματίες μέσα σε μία νύχτα. Από τα μεγάφωνα ακουγόταν: *έχουν χτυπηθεί γυναίκες, γιατροί, έχουν ανοίξει κεφάλια, ακρωτηριαστήκαν δάχτυλα, σας παρακαλούμε σταματήστε να μας ρίχνετε πλαστικές σφαίρες.*

Στις **25** του μήνα η USAGE δίνει διαταγή προς τους διαδηλωτές

για τις πλωτές οδούς στις Η.Π.Α. στέλνει ενημερωτική επιστολή προς το γραφείο *Ιστορικής διατήρησης των Φυλών* (Tribal Historic Preservation Office-THPO) σχετικά με τις επιπτώσεις του αγωγού σύμφωνα με την Πράξη εθνικής διατήρησης της ιστορίας (National Historic Preservation Act). Το THPO κάνει αίτηση για πλήρη αρχαιολογική έρευνα της περιοχής, την οποία έστειλε πολλές φορές μέσα στους επόμενους μήνες, αλλά ποτέ δεν πήρε απάντηση.

25 Μαρτίου 2015: Η *Επιτροπή Δημόσιας Υγείας* (Public Service Commission-PSC) θεώρησε την αίτηση για τον αγωγό ολοκληρωμένη και προγραμμάτισε 3 δημόσιες ακροάσεις κατά την διάρκεια των μηνών Μαΐου και Ιουνίου 2015.

25 Σεπτεμβρίου 2015: Το THPO εξέφρασε την ανησυχία του προς το USAGE για την λάθος αξιολόγηση των συνθηκών του έργου και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έχει γίνει παράκαμψη της ενότητας 106 της διαδικασίας η οποία πρέπει να ακολουθηθεί.

25 Ιανουαρίου 2016: Η *Dakota Access LLC* ανακοινώνει ότι έχει λάβει έγκριση από την επιτροπή δημόσιας υγείας-PSC της Βορείου Ντακότα, που σημαίνει ότι έχει τρεις από τις τέσσερις κρατικές εγκρίσεις για να προχωρήσει στην κατασκευή του έργου.

11 Μαρτίου 2016: Η Αϊόβα ως τέταρτη πολιτεία δίνει και την τελευταία έγκριση, ομόφωνα, για την διεξαγωγή του έργου. Την ίδια μέρα το THPO στέλνει ξανά επιστολή στο USAGE για να εκτελέσει ακόμα μια περιβαλλοντολογική έρευνα για την κατασκευή του έργου.

1 Απριλίου 2016: Μια ομάδα 200 Ινδιάνων καβάλα στα άλογα τους καταφτάνει στην περιοχή του Standing Rock για να διαμαρτυρηθεί για το γεγονός ότι ο αγωγός περνάει από την ιερή γη των Sioux, *Standing Rock* (Σιού-ο βράχος που Στέκεται), η οποία επεκτείνεται στην Βόρεια και Ανατολική Ντακότα.

29 Απριλίου 2016: Η φυλή των Sioux του *Standing Rock* κάνει αίτηση στο USAGE και απαιτεί την σωστή και εκ βαθέων περιβαλλοντολογική μελέτη για την διεξαγωγή του έργου.

26 Ιουλίου 2016: Το USAGE εγκρίνει το πέρασμα του αγωγού μέσα από το ποταμό Μιζούρι και τις λίμνες Sakakawea και Oahe στην ιερή γη των Sioux.

27 Ιουλίου 2016: Η φυλή των Sioux του *Standing Rock* κάνει μήνυση στο USAGE και απαιτεί την άμεση διακοπή όλων των εργασιών. Σε εξέλιξη ήταν διάφορες προπαρασκευαστικές διεργασίες.

1 Αυγούστου 2016: Πυρπολείται ένας μηχάνημα εξοπλισμού της κατασκευαστικής εταιρείας, στην Αϊόβα.

24 Αυγούστου 2016: Μέλη της φυλής των Sioux *Standing Rock* διαμαρτύρονται σε έναν ομοσπονδιακό δικαστή για την άρνηση απάντησης στις προσφυγές τους αναφορικά με την ανησυχία τους για την επίδραση αυτού του έργου στο τρόπο διαβίωσής τους. Αναφέρουν ότι τμήματα του αγωγού θα περάσουν κάτω από την λίμνη Oahe και αυτό θα μπορούσε να μολύνει τα νερά, το περιβάλλον και την ιερή φύση του νερού τους.

3 Σεπτέμβρη 2016: Ξεκινούν συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και φρουρών της εταιρίας. Αφορμή στάθηκαν οι εργασίες που ξεκίνησαν πάνω από ταφικά μνημεία στην ιερή γη της φυλής και η προσπάθεια των Sioux να τις εμποδίσουν. Αναφέρθηκε ότι 30 συνεχίζονται καθώς στις 27 του μήνα δεκάδες συνελήφθησαν με την αιτιολογία «της κατασκευής παράνομου μπλόκου» και την «οικοδόμηση καταυλισμού» σε ιδιωτική περιοχή. Οι διαδηλωτές πυρπόλησαν μπάλες σανού και κατασκευαστικά μηχανήματα και η αστυνομία τους ψέκασε με σπρέι πιπεριού και δακρυγόνα. Υπάρχουν αναφορές ότι 141 από τους συλληφθέντες παρέμειναν σε κέντρα κράτησης και «καταμετρήθηκαν» με έναν αριθμό «αναγνώρισης» γραμμένο στο χέρι τους.

Νοέμβριος 2016: Η *Dakota Acess LLC* αναφέρει ότι ο αγωγός του νερού έχει κατασκευαστεί μέχρι την λίμνη Oahe και θα ολοκληρωθεί.

Στις **14** του μήνα το υπουργείο Εσωτερικών και το USACE ανακοινώνουν ότι θα υπάρξουν καθυστερήσεις στις άδειες για την κατασκευή του αγωγού, καθώς θα πρέπει να γίνουν διαβουλεύσεις με τις φυλές των Sioux.

Στις **15** οι εταιρίες πετρελαίου καταθέτουν μήνυση απέναντι στο USAGE με την κατηγορία «παρακώλησης έργου» καθώς ισχυρίζονται ότι δεν έχει κανένα δικαίωμα να καθυστερήσει την διαδικασία κατασκευής του αγωγού. Την ίδια μέρα, υποστηρικτές των ινδιάνων σε πάνω από 300 σημεία σε όλο τον κόσμο διαδηλώνουν για να εκδηλώσουν την συμπαράστασή τους. Ινδιάνοι διαδηλωτές συγκεντρώνονται για να προσευχηθούν στις όχθες του Cantapeta Creek για την καταπάτηση των ιερών τάφων των προγόνων τους και βρίσκονται αντιμέτωποι με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες. Η αστυνομία αναφέρει ότι κάτι τέτοιο ποτέ δεν έγινε. Να σημειωθεί ότι υπάρχει αναφορά για απαγόρευση εισόδου των οχημάτων προς τον καταυλισμό. Καθώς πλησίαζε η «ημέρα των ευχαριστιών» (thanksgiving day) συγκρούσεις σημειώθηκαν στην περιοχή με την αστυνομία να χρησιμοποιεί κατά των διαδηλωτών εκπαιδευμένους σκύλους, να ρίχνει δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και να τους καταβρέχει με κάνουλες νερού σε θερμοκρασία υπό το μηδέν (Βορράς-σύνορα με Καναδά). Αναφορές υπάρχουν για 167 τραυματίες μέσα σε μία νύχτα. Από τα μεγάφωνα ακουγόταν: *έχουν χτυπηθεί γυναίκες, γιατροί, έχουν ανοίξει κεφάλια, ακρωτηριαστήκαν δάχτυλα, σας παρακαλούμε σταματήστε να μας ρίχνετε πλαστικές σφαίρες.*

Στις **25** του μήνα η USAGE δίνει διαταγή προς τους διαδηλωτές να εκκενώσουν τον καταυλισμό μέχρι τις 5 Δεκεμβρίου αλλοιώς θα αναγκαστούν να τους συλλάβουν. Ισχυρίζονται ότι το κάνουν λόγω των αναμενόμενων δύσκολων καιρικών συνθηκών. Αρχίζει το μπλοκάρισμα του ανεφοδιασμού (κάτι που η κυβέρνηση ποτέ δεν παραδέχτηκε). Κανείς δεν έφυγε...

3 Δεκεμβρίου 2016: Δύο χιλιάδες Αμερικανοί βετεράνοι καταφτάνουν στον καταυλισμό και τάσσονται υπέρ των Water Protectors (Προστάτες του Νερού). Σκοπός τους είναι να γίνουν ανθρώπινη αλυσίδα ανάμεσα στην αστυνομία και τους διαδηλωτές.

4 Δεκεμβρίου 2016: Η USAGE ανακοινώνει ότι δεν θα χορηγήσει άδεια στην *Dakota Acess LLC* για το πέρασμα του αγωγού πετρελαίου από την λίμνη Oahe. Οι διαδηλωτές πανηγυρίζουν. Στο κλίμα αυτό έρχονται και οι Αμερικανοί Βετεράνοι να ζητήσουν συγχώρεση από τους γηραιότερους της φυλής των ινδιάνων για τα εγκλήματα του έθνους τους πάνω στην ιερή προγονική γη τους.

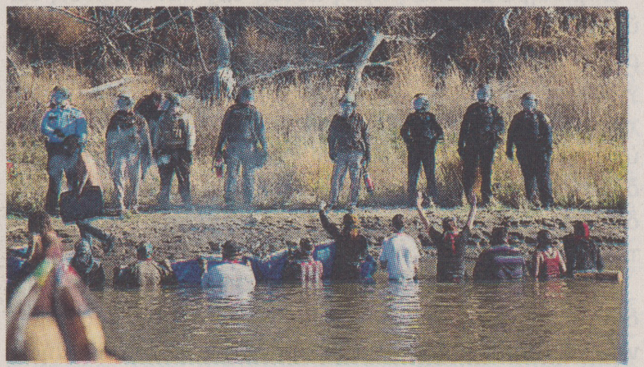
Διαδικτυακές Πηγές:

http://fusion.net/story/372387/timeline-nodapl-protests-

ου Ντακότα, που σημαίνει ότι έχει τρεις από τις τέσσερις κρατικές εγκρίσεις για να προχωρήσει στην κατασκευή του έργου.

11 Μαρτίου 2016: Η Αϊόβα ως τέταρτη πολιτεία δίνει και την τελευταία έγκριση, ομόφωνα, για την διεξαγωγή του έργου. Την ίδια μέρα το THPO στέλνει ξανά επιστολή στο USAGE για να εκτελέσει ακόμα μια περιβαλλοντολογική έρευνα για την κατασκευή του έργου.

1 Απριλίου 2016: Μια ομάδα 200 Ινδιάνων καβάλα στα άλογα τους καταφτάνει στην περιοχή του Standing Rock για να διαμαρτυρηθεί για το γεγονός ότι ο αγωγός περνάει από την ιερή γη των Sioux, *Standing Rock* (Σιού-ο βράχος που Στέκεται), η οποία επεκτείνεται στην Βόρεια και Ανατολική Ντακότα.

29 Απριλίου 2016: Η φυλή των Sioux του *Standing Rock* κάνει αίτηση στο USAGE και απαιτεί την σωστή και εκ βαθέων περιβαλλοντολογική μελέτη για την διεξαγωγή του έργου.

26 Ιουλίου 2016: Το USAGE εγκρίνει το πέρασμα του αγωγού μέσα από το ποταμό Μιζούρι και τις λίμνες Sakakawea και Oahe στην ιερή γη των Sioux.

27 Ιουλίου 2016: Η φυλή των Sioux του *Standing Rock* κάνει μήνυση στο USAGE και απαιτεί την άμεση διακοπή όλων των εργασιών. Σε εξέλιξη ήταν διάφορες προπαρασκευαστικές διεργασίες.

1 Αυγούστου 2016: Πυρπολείται ένας μηχάνημα εξοπλισμού της κατασκευαστικής εταιρείας, στην Αϊόβα.

24 Αυγούστου 2016: Μέλη της φυλής των Sioux *Standing Rock* διαμαρτύρονται σε έναν ομοσπονδιακό δικαστή για την άρνηση απάντησης στις προσφυγές τους αναφορικά με την ανησυχία τους για την επίδραση αυτού του έργου στο τρόπο διαβίωσής τους. Αναφέρουν ότι τμήματα του αγωγού θα περάσουν κάτω από την λίμνη Oahe και αυτό θα μπορούσε να μολύνει τα νερά, το περιβάλλον και την ιερή φύση του νερού τους.

3 Σεπτέμβρη 2016: Ξεκινούν συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και φρουρών της εταιρίας. Αφορμή στάθηκαν οι εργασίες που ξεκίνησαν πάνω από ταφικά μνημεία στην ιερή γη της φυλής και η προσπάθεια των Sioux να τις εμποδίσουν. Αναφέρθηκε ότι 30 διαδηλωτές ψεκάστηκαν με σπρέι πιπεριού και άλλα έξι άτομα δαγκώθηκαν από σκύλους (συμπεριλαμβανομένου και ενός παιδιού). Ο εκπρόσωπος τύπου του τοπικού σερίφη ανέφερε ότι 4 άτομα του προσωπικού ασφαλείας και δύο σκυλιά τραυματίστηκαν στην σύγκρουση.

15 Σεπτέμβρη 2016: Το ομοσπονδιακό περιφερειακό δικαστήριο αρνήθηκε το αίτημα της φυλής των Sioux *Standing Rock* για την λήψη ασφαλιστικών μέτρων για την περιοχή, εκτός από μια μικρή έκταση γης κοντά στην λίμνη Oahe. Ωστόσο τα *Departments of Justice, Army and Interior* (του υπουργείου δικαιοσύνης, αμύνης και εσωτερικών) ανακοίνωσε ότι θα επανεξετάσει τις προηγούμενες άδειες για το κατασκευαστικό αυτό έργο και θα διακό-

των ινδιάνων σε πάνω από 300 σημεία σε όλο τον κόσμο διαδηλώνουν για να εκδηλώσουν την συμπαράστασή τους. Ινδιάνοι διαδηλωτές συγκεντρώνονται για να προσευχηθούν στις όχθες του Cantapeta Creek για την καταπάτηση των ιερών τάφων των προγόνων τους και βρίσκονται αντιμέτωποι με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες. Η αστυνομία αναφέρει ότι κάτι τέτοιο ποτέ δεν έγινε. Να σημειωθεί ότι υπάρχει αναφορά για απαγόρευση εισόδου των οχημάτων προς τον καταυλισμό. Καθώς πλησίαζε η «ημέρα των ευχαριστιών» (thanksgiving day) συγκρούσεις σημειώθηκαν στην περιοχή με την αστυνομία να χρησιμοποιεί κατά των διαδηλωτών εκπαιδευμένους σκύλους, να ρίχνει δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και να τους καταβρέχει με κάνουλες νερού σε θερμοκρασία υπό το μηδέν (Βορράς-σύνορα με Καναδά). Αναφορές υπάρχουν για 167 τραυματίες μέσα σε μία νύχτα. Από τα μεγάφωνα ακουγόταν: *έχουν χτυπηθεί γυναίκες, γιατροί, έχουν ανοίξει κεφάλια, ακρωτηριαστήκαν δάχτυλα, σας παρακαλούμε σταματήστε να μας ρίχνετε πλαστικές σφαίρες*.

Στις **25** του μήνα η USAGE δίνει διαταγή προς τους διαδηλωτές να εκκενώσουν τον καταυλισμό μέχρι τις 5 Δεκεμβρίου αλλιώς θα αναγκαστούν να τους συλλάβουν. Ισχυρίζονται ότι το κάνουν λόγω των αναμενόμενων δύσκολων καιρικών συνθηκών. Αρχίζει το μπλοκάρισμα του ανεφοδιασμού (κάτι που η κυβέρνηση ποτέ δεν παραδέχτηκε). Κανείς δεν έφυγε...

3 Δεκεμβρίου 2016: Δύο χιλιάδες Αμερικανοί βετεράνοι καταφτάνουν στον καταυλισμό και τάσσονται υπέρ των Water Protectors (Προστάτες του Νερού). Σκοπός τους είναι να γίνουν ανθρώπινη αλυσίδα ανάμεσα στην αστυνομία και τους διαδηλωτές.

4 Δεκεμβρίου 2016: Η USAGE ανακοινώνει ότι δεν θα χορηγήσει άδεια στην *Dakota Acess LLC* για το πέρασμα του αγωγού πετρελαίου από την λίμνη Oahe. Οι διαδηλωτές πανηγυρίζουν. Στο κλίμα αυτό έρχονται και οι Αμερικανοί Βετεράνοι να ζητήσουν συγχώρεση από τους γηραιότερους της φυλής των ινδιάνων για τα εγκλήματα του έθνους τους πάνω στην ιερή προγονική γη τους.

Διαδικτυακές Πηγές:

http://fusion.net/story/372387/timeline-nodapl-protests-standing-rock/

http://www.huffingtonpost.com/entry/forgiveness-ceremony-unites-veterans-and-natives-at-standing-rock-casino_us_5845cdbbe4b055b31398b199

https://mic.com/articles/160672/what-is-happening-in-standing-rock-north-dakota-timeline-facts-and-more#.x5S4q3qOi

http://www.usatoday.com/story/news/nation/2016/12/02/timeline-dakota-access-pipeline-and-protests/94800796/

http://www.salon.com/2016/12/05/we-beg-for-your-forgiveness-veterans-join-native-elders-in-celebration-ceremony/?utm_source=twitter&utm_medium=socialflow

Ἐπιχειρήματα καὶ ἀντεπιχειρήματα ἀναφορικῶς πρὸς τὴν γλῶσσαν

Είς τὸ πάρον κείμενο θὰ ἐπιχειρηθῆ μία προσέγγισις καὶ τοποθέτησις ἐπὶ ὁρισμένων ὄψεων, ἐξ ὅσων ἔχουν κατὰ καιροὺς χρησιμοποιηθεῖ, προκειμένου νὰ ἀναιρεθῆ ἡ σημασία τῆς καθαρευούσης καὶ νὰ δικαιολογηθῆ ἡ καθιέρωσις τῆς «νεοελληνικῆς». Ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖναι αἱ ὄψεις διὰ τῶν ὁποίων γίνεται προσπάθεια ἀναδείξεως τῆς νεοελληνικῆς ὡς ἀνεξαρτήτου γλώσσης, αἱ ὁποῖαι χρήζουν ἰδιαιτέρας προσοχῆς παρ' ὅτι εἶναι πασιφανές πὼς κάτι τέτοιο δὲν ἰσχύει, διότι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἑνιαία παρὰ τάς ἀλλοιώσεις αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπιχειρηθεῖ διαχρονικώς, οὖσαι κατὰ κύριον λόγον ἀποτελέσματα ἐξουσιαστικῶν ἐπιδιώξεων καὶ ἐπεμβάσεων.

Είς αὐτὰς τάς περιπώσεις εἶναι δυνατὸν τὰ , εἰς τὴν ἐξουσιαστικὴν ἐπίδρασιν, ἄτομα νὰ ἀποδέχονται ἤ νὰ ἀπορρίπτουν αὐτὰς τάς ἐπεμβάσεις ἀναλόγως πόσον ἐγγύτερον εὑρίσκονται εἰς τὸ σῶμα τῆς ἐξουσίας. Οὕτω, ἕνας γραμματεὺς ὑπουργείου ἅμα τῆ ἐπιβολῆ τῆς χρήσεως τῆς «νεοελληνικής» ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὴν ἐφαρμόση ἐν τῶ ἅμα. Ἀντιθέτως, ἕνας μὴ ἐμπλεκόμενος ἄμεσα μὲ τοὺς μηχανισμοὺς τοῦ κράτους μπορεὶ νὰ διατηρήση τὴν γλωσσικήν του στάσιν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐνδεχομένως νὰ μὴν τὴν μεταβάλη οὐδόλως.

Παρ' ὃλ' αὐτά, προκειμένου οὗτος νὰ ἐξαναγκασθῆ εἰς τὴν χρῆσιν τῆς «νεοελληνικής» θὰ ἀσκηθοὺν ἐπ' αὐτοῦ πολύμορφαι πιέσεις, προερχόμεναι τόσον ἀπὸ τὸ ἄμεσον ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ ἔμμεσον περιβάλλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιχειρῆ νὰ τὸν ἐπηρεάση, ἄλλοτε διὰ τῆς ἐπιρρίψεως εἰς αὐτὸν τοῦ ἀναθέματος της δῆθεν ἐπιδείξεως γλωσσικῆς ἀνωτερότητος δι' ἧς ἐπιδιώκει νὰ ἐπιβληθῆ, –ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει ἐκ μέρους του τοιαύτη πρόθεσις– καὶ ἄλλοτε διὰ τῆς ἐπικλήσεως ἐκ μέρους των ἀσυνεννοησίας λόγω τῆς, ὑπ' αυτῶν, ὁμιλουμένης κοινῆς.

Συμπληρωματικῶς πρὸς αὐτὰς τάς καταστάσεις θὰ ὑπάρξη καὶ ἡ εὐρυτέρα δραστήριος ἐπέμβασις διαφόρων εἰδικῶν καὶ μή, προκειμένου νὰ ἀναθεωρηθοῦν γνώσεις καὶ καταστάσεις. Ἡ ἐτυμολογία[1] ἔρχεται νὰ χρησιμοποιηθεῖ προκειμένου νὰ ἀνατραπῆ τὸ ἤδη ὑπάρχον καὶ τεκμηριωμένον καὶ νὰ ἀντικατασταθῆ μὲ ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ τάς παρούσας ἐπιδιώξεις τῆς ἐξουσίας, διὰ τῆς ἀλλοιώσεως μέσω τῆς ἐπιστημονικοφανῶν

ψιν καὶ τὴν ἐκφραστικότητα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀναπτύξει αὐτὴν τὴν δυνατότητα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ νοητικὴ καὶ πνευματικὴ καθίζησις ἤ εἰς τὴν «καλυτέραν» τῶν περιπτώσεων ἡ λεκτικὴ καὶ γλωσσικὴ δυσμορφία.

Παρὰ τὰ τόσον ἐμφανῆ ἀποτελέσματα τῆς «νεοελληνικής» γλωσσικῆς ἐπιβολῆς οἱ ὑπερασπισταὶ αὐτοῦ τοῦ κατασκευάσματος (τὸ ὁποῖον ἔχει διὰ νόμου ἐπιβληθεὶ ἑδῶ καὶ σαράντα ἔτη) ἐξακολουθοῦν νὰ προβάλλουν ἰσχυρισμοὺς ὅπως, ὅτι ἡ ὑπεράσπισης τῆς καθαρευούσης –καὶ κατὰ προέκτασιν τῆς ἀρχαίας μορφῆς τῆς γλώσσης– βασίζεται εἰς τὸν συναισθηματικὸν δεσμόν τὸν ὁποῖον ἔχουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν γλῶσσα. Παρὰ τὸ δεδομένον ὅτι αὐτὸς ὁ δεσμὸς ὄντως ὑφίσταται, δὲν συνιστᾶ, ἐν τούτοις, τὸ βασικὸν ἐπιχείρημα τῶν ὑποστηρικτὼν τῆς καθαρευούσης. Ἑπομένως, ἡ πρόταξις αὐτοῦ τοῦ λόγου ὡς μοναδικοῦ ἐπιχειρήματος ἐνέχει

ἐξυπηρετούνται πρωτίστως και κυριαρχικῶς ἀπὸ τὴν οἰκείαν γλῶσσαν.

Εἶναι, ἐπίσης, σαφὲς ὅτι τὸ ἐπίπεδον κατανοήσεως ὁρισμένων ἐννοιῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κατὰ πόσον ὁλοκληρώνεται ἡ πνευματικὴ πρόοδος καὶ ἀνέλιξις ἑκάστης ἀνθρωπίνης ὁμάδος ἤ φυλῆς καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους ἐν συνόλω. Ἑπομένως, ἡ ἀπόλυτος πληρότης μιᾶς γλώσσης ἀνήκει εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἀνυπάρκτου, δεδομένου ὅτι τὰ περιορισμένα γλωσσικῶς μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζονται τὰ μέλη μιᾶς φυλῆς τοῦ Ἀμαζονίου, ἐπὶ παραδείγματι, ἐμπεριέχουν ἐννοίας τάς ὁποίας συναπεκόμισαν ἐν τῆ πορεία τῆς ὑπάρξεώς των αἱ ἐν λόγω ἀνθρώπιναι ὁμάδες· ἐννοίας αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάρχουν εἰς τάς γλώσσας ἄλλων φυλῶν ἤ ὁμάδων. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ τελευταῖαι ἠκολούθησαν διαφορετικὴν πορείαν ἐξελίξεως. Εἶναι χρήσιμον νὰ γνωρίζωμεν τούς διαφορετικούς τρόπους διὰ

προσοχῆς παρ' ὅτι εἶναι πασιφανὲς πῶς κάτι τέτοιο δὲν ἰσχύει, διότι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἑνιαία παρὰ τάς ἀλλοιώσεις αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπιχειρηθεῖ διαχρονικῶς, οὖσαι κατὰ κύριον λόγον ἀποτελέσματα ἐξουσιαστικῶν ἐπιδιώξεων καὶ ἐπεμβάσεων.

Εἰς αὐτὰς τάς περιπώσεις εἶναι δυνατὸν τὰ , εἰς τὴν ἐξουσιαστικὴν ἐπίδρασιν, ἄτομα νὰ ἀποδέχονται ἤ νὰ ἀπορρίπτουν αὐτὰς τάς ἐπεμβάσεις ἀναλόγως πόσον ἐγγύτερον εὑρίσκονται εἰς τὸ σῶμα τῆς ἐξουσίας. Οὕτω, ἕνας γραμματεὺς ὑπουργείου ἅμα τῇ ἐπιβολῇ τῆς χρήσεως τῆς «νεοελληνικῆς» ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὴν ἐφαρμόση ἐν τῷ ἅμα. Ἀντιθέτως, ἕνας μὴ ἐμπλεκόμενος ἄμεσα μὲ τοὺς μηχανισμοὺς τοῦ κράτους μπορεὶ νὰ διατηρήση τὴν γλωσσικήν του στάσιν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐνδεχομένως νὰ μὴν τὴν μεταβάλη οὐδόλως.

Παρ' ὅλ' αὐτά, προκειμένου οὗτος νὰ ἐξαναγκασθῇ εἰς τὴν χρῆσιν τῆς «νεοελληνικῆς» θὰ ἀσκηθοῦν ἐπ' αὐτοῦ πολύμορφαι πιέσεις, προερχόμεναι τόσον ἀπὸ τὸ ἄμεσον ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ ἔμμεσον περιβάλλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιχειρῇ νὰ τὸν ἐπηρεάση, ἄλλοτε διὰ τῆς ἐπιρρίψεως εἰς αὐτὸν τοῦ ἀναθέματος της δῆθεν ἐπιδείξεως γλωσσικῆς ἀνωτερότητος δι' ἧς ἐπιδιώκει νὰ ἐπιβληθῇ, –ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει ἐκ μέρους του τοιαύτη πρόθεσις– καὶ ἄλλοτε διὰ τῆς ἐπικλήσεως ἐκ μέρους των ἀσυνεννοησίας λόγω τῆς, ὑπ' αὐτῶν, ὁμιλουμένης κοινῆς.

Συμπληρωματικῶς πρὸς αὐτὰς τάς καταστάσεις θὰ ὑπάρξη καὶ ἡ εὐρυτέρα δραστήριος ἐπέμβασις διαφόρων εἰδικῶν καὶ μή, προκειμένου νὰ ἀναθεωρηθοῦν γνώσεις καὶ καταστάσεις. Ἡ ἐτυμολογία[1] ἔρχεται νὰ χρησιμοποιηθεῖ προκειμένου νὰ ἀνατραπῇ τὸ ἤδη ὑπάρχον καὶ τεκμηριωμένον καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ μὲ ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ τάς παρούσας ἐπιδιώξεις τῆς ἐξουσίας, διὰ τῆς ἀλλοιώσεως μέσω τῆς ἐπιστημονικοφανῶν τεκμηριώσεων.

Εἶναι φανερόν, ἐπίσης, πὼς τὰ κίνητρα τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὸν εὐρύτερον κοινωνικὸν χῶρον, προκειμένου νὰ ἀποδεχθῇ καὶ νὰ ἐφαρμόση ἤ νὰ ἀκολουθήση τὰς προταχθείσας γλωσσικὰς κατευθύνσεις, ἀφοροῦν διαφόρους εὐκολίας ἤ ἀκόμη καὶ ὑλικὰς παροχὰς ἤ τὴν προσδοκίαν αὐτῶν τῶν παροχῶν. Εἶναι χαρακτηριστική, ἐν προκειμένῳ, ἡ σπουδὴ τῶν περισσοτέρων ἐκδοτικῶν οἴκων νὰ ἐκδώσουν ἤ νὰ ἐπανεκδώσουν βιβλία εἰς τὸν μονοτονικὸν τρόπον γραφῆς, ἐλπίζοντες εἰς τὴν αὔξησιν τῶν πωλήσεων. Βεβαίως, αὐτὸς ὁ ἐκδοτικὸς ὀργασμός ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε δὲν ἦτο ἄμοιρος χορηγήσεων καὶ ἐπιχορηγήσεων, τάς ὁποίας ἐκαρπώθησαν νεοϊδρυθέντες ἤ παλαιότεροι ἐκδοτικοὶ ὀργανισμοί.

Ὁμοίως, εἶναι ἀναληθές ὅτι ἡ καθιέρωσις τοῦ νεοελληνικοῦ συμφύρματος, ἔφερε μεγαλυτέραν ἐπαφὴν

ψιν καὶ τὴν ἐκφραστικότητα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀναπτύξει αὐτὴν τὴν δυνατότητα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ νοητικὴ καὶ πνευματικὴ καθίζησις ἤ εἰς τὴν «καλυτέραν» τῶν περιπτώσεων ἡ λεκτικὴ καὶ γλωσσικὴ δυσμορφία.

Παρὰ τὰ τόσον ἐμφανῆ ἀποτελέσματα τῆς «νεοελληνικῆς» γλωσσικῆς ἐπιβολῆς οἱ ὑπερασπισταὶ αὐτοῦ τοῦ κατασκευάσματος (τὸ ὁποῖον ἔχει διὰ νόμου ἐπιβληθεὶ ἐδῶ καὶ σαράντα ἔτη) ἐξακολουθοῦν νὰ προβάλλουν ἰσχυρισμοὺς ὅπως, ὅτι ἡ ὑπεράσπισης τῆς καθαρευούσης –καὶ κατὰ προέκτασιν τῆς ἀρχαίας μορφῆς τῆς γλώσσης– βασίζεται εἰς τὸν συναισθηματικὸν δεσμόν τὸν ὁποῖον ἔχουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν γλῶσσα. Παρὰ τὸ δεδομένον ὅτι αὐτὸς ὁ δεσμὸς ὄντως ὑφίσταται, δὲν συνιστᾶ, ἐν τούτοις, τὸ βασικὸν ἐπιχείρημα τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς καθαρευούσης. Ἑπομένως, ἡ πρότα-ξις αὐτοῦ τοῦ λόγου ὡς μοναδικοῦ ἐπιχειρήματος ἐνέχει τὴν πρόθεσιν τῆς ὑποβαθμίσεως καὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐπιχειρημάτων εἰς ἓν. Εἶναι, ὅμως, αὐτὸς ἕνας εἰλικρινὴς τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀντιθέτων ἀπόψεων; Ἡ ἀπάντησις εἶναι προφανής.

Οὔτε, ἐπίσης, εὐσταθεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ καθ' ἑαυτὴ βάσις τῆς καθαρευούσης εἶναι ἡ κοινὴ ἑλληνιστικὴ καὶ ὅτι εὑρίσκεται πόρρω μακρὰν τῆς ἀρχαίας, διότι ὅπως ἔχει γίνει πολλαπλῶς ἀποδεκτόν, παρὰ τάς προσμίξεις αἱ ὁποῖαι εἶχον συντελεσθεῖ, ὁ κορμὸς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης διετηρήθη καὶ ἐξ αὐτοῦ διεσώθη ἡ δυνατότης ἐκφράσεως τοῦ συνόλου τῶν ἐννοιῶν, τὰς ὁποίας ἐμπεριέχει.

Ὀφείλωμεν, ἐν τούτοις, νὰ ἐπισημάνωμεν τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς καθαρευούσης ὑποπίπτουν συνήθως εἰς τὴν παγίδαν τῆς ὑπὲρ τὸ δέον ἐξυψώσεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐκδηλοῦντες ἕνα εἶδος γλωσσικοῦ ναρκισσισμοῦ καὶ ὑπεροψίας. Ἐπακόλουθον αὐτοῦ εἴ-

ἐξυπηρετοῦνται πρωτίστως καὶ κυριαρχικῶς ἀπὸ τὴν οἰκείαν γλῶσσαν.

Εἶναι, ἐπίσης, σαφὲς ὅτι τὸ ἐπίπεδον κατανοήσεως ὁρισμένων ἐννοιῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κατὰ πόσον ὁλοκληρώνεται ἡ πνευματικὴ πρόοδος καὶ ἀνέλιξις ἑκάστης ἀνθρωπίνης ὁμάδος ἤ φυλῆς καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους ἐν συνόλῳ. Ἑπομένως, ἡ ἀπόλυτος πληρότης μιᾶς γλώσσης ἀνήκει εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἀνυπάρκτου, δεδομένου ὅτι τὰ περιορισμένα γλωσσικῶς μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζονται τὰ μέλη μιᾶς φυλῆς τοῦ Ἀμαζονίου, ἐπὶ παραδείγματι, ἐμπεριέχουν ἐννοίας τὰς ὁποίας συναπεκόμισαν ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ὑπάρξεώς των αἱ ἐν λόγῳ ἀνθρώπιναι ὁμάδες· ἐννοίας αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάρχουν εἰς τάς γλώσσας ἄλλων φυλῶν ἤ ὁμάδων. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ τελευταῖαι ἠκολούθησαν διαφορετικὴν πορείαν ἐξελίξεως. Εἶναι χρήσιμον νὰ γνωρίζωμεν τούς διαφορετικούς τρόπους διὰ τῶν ὁποίων διατυποῦται ἡ ἔννοια τοῦ φωτός, παραδείγματος χάριν, εἰς ἑκάστην τῶν γλωσσῶν, ἀλλὰ τὸ κατὰ πόσον εἶναι κατανοηταὶ –ἀπὸ τοὺς κατοικοῦντας εἰς μίαν περιοχὴν τοῦ πλανήτου– αἱ διάφοροι γλωσσικαὶ διατυπώσεις διὰ τὴν ἀπόδοσιν καὶ τάς ἀποχρώσεις τῆς ἐννοίας αὐτῆς, τάς ὁποίας ἔχουν πρωταρχικῶς ἐπεξεργασθεῖ ἄλλοι ἄνθρωποι εἰς ἕτερον σημεῖον τῆς γῆς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὁρισμένους παράγοντας. Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἐντοπίζονται κυρίως εἰς τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν χρησιμότητα καὶ τήν δυνατότητα ἐκμαθήσεως.

Ἐπισημαίνομεν, ὅτι ἡ καθοριστικὴ σημασία τῆς γλώσσης ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι συνδέει ἐμᾶς μὲ τὸ παρελθὸν καὶ φανερώνει τὰ νοήματά μας εἰς τοὺς κατόπιν ἡμῶν ὁμογλώσσους. Εἶναι δεδομένον ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα (ὑπὸ τάς τρεῖς μορφὰς ἐκδηλώσεώς της, τὴν ἀρχαίαν, τὴν καθαρεύουσαν καὶ τὴν νεοελληνικήν) ἐμφανίζει αὐτὴν τὴν οὐσιαστικὴν καὶ συνεκτικὴν σχέσιν μεταξὺ

αὐτοῦ πολύμορφαι πιέσεις, προερχόμεναι τόσον ἀπὸ τὸ ἄμεσον ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ ἔμμεσον περιβάλλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιχειρῆ νὰ τὸν ἐπηρεάση, ἄλλοτε διὰ τῆς ἐπιρρίψεως εἰς αὐτὸν τοῦ ἀναθέματος της δῆθεν ἐπιδείξεως γλωσσικῆς ἀνωτερότητος δι' ἧς ἐπιδιώκει νὰ ἐπιβληθῆ, –ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει ἐκ μέρους του τοιαύτη πρόθεσις– καὶ ἄλλοτε διὰ τῆς ἐπικλήσεως ἐκ μέρους των ἀσυνεννοησίας λόγω τῆς, ὑπ' αὐτῶν, ὁμιλουμένης κοινῆς.

Συμπληρωματικῶς πρὸς αὐτὰς τάς καταστάσεις θὰ ὑπάρξη καὶ ἡ εὐρυτέρα δραστήριος ἐπέμβασις διαφόρων εἰδικῶν καὶ μή, προκειμένου νὰ ἀναθεωρηθοῦν γνώσεις καὶ καταστάσεις. Ἡ ἐτυμολογία[1] ἔρχεται νὰ χρησιμοποιηθεῖ προκειμένου νὰ ἀνατραπῆ τὸ ἤδη ὑπάρχον καὶ τεκμηριωμένον καὶ νὰ ἀντικατασταθῆ μὲ ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ τάς παρούσας ἐπιδιώξεις τῆς ἐξουσίας, διὰ τῆς ἀλλοιώσεως μέσω τῆς ἐπιστημονικοφανῶν τεκμηριώσεων.

Εἶναι φανερόν, ἐπίσης, πὼς τὰ κίνητρα τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὸν εὐρύτερον κοινωνικὸν χῶρον, προκειμένου νὰ ἀποδεχθῆ καὶ νὰ ἐφαρμόση ἢ νὰ ἀκολουθήση τὰς προταχθείσας γλωσσικὰς κατευθύνσεις, ἀφοροῦν διαφόρους εὐκολίας ἢ ἀκόμη καὶ ὑλικὰς παροχὰς ἢ τὴν προσδοκίαν αὐτῶν τῶν παροχῶν. Εἶναι χαρακτηριστική, ἐν προκειμένω, ἡ σπουδὴ τῶν περισσοτέρων ἐκδοτικῶν οἴκων νὰ ἐκδώσουν ἢ νὰ ἐπανεκδώσουν βιβλία εἰς τὸν μονοτονικὸν τρόπον γραφῆς, ἐλπίζοντες εἰς τὴν αὔξησιν τῶν πωλήσεων. Βεβαίως, αὐτὸς ὁ ἐκδοτικὸς ὀργασμὸς ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε δὲν ἦτο ἄμοιρος χορηγήσεων καὶ ἐπιχορηγήσεων, τάς ὁποίας ἐκαρπώθησαν νεοϊδρυθέντες ἢ παλαιότεροι ἐκδοτικοὶ ὀργανισμοί.

Ὁμοίως, εἶναι ἀναληθές ὅτι ἡ καθιέρωσις τοῦ νεοελληνικοῦ συμφύρματος, ἔφερε μεγαλυτέραν ἐπαφὴν τοῦ εὐρυτέρου πληθυσμοῦ μὲ τὴν κατ' οὐσίαν γνῶσιν. Ἀντιθέτως, ἡ προσπάθεια προσεγγίσεως τῶν «κάτω» ἔφερεν ἀκόμη μεγαλυτέραν ἀποσύνθεσιν εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ἐκφραστικότητα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀναπτύξει αὐτὴν τὴν δυνατότητα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ νοητικὴ καὶ πνευματικὴ καθίζησις ἢ εἰς τὴν «καλυτέραν» τῶν περιπτώσεων ἡ λεκτικὴ καὶ γλωσσικὴ δυσμορφία.

Παρὰ τὰ τόσον ἐμφανῆ ἀποτελέσματα τῆς «νεοελληνικῆς» γλωσσικῆς ἐπιβολῆς οἱ ὑπερασπισταὶ αὐτοῦ τοῦ κατασκευάσματος (τὸ ὁποῖον ἔχει διὰ νόμου ἐπιβληθεὶ ἐδῶ καὶ σαράντα ἔτη) ἐξακολουθοῦν νὰ προβάλλουν ἰσχυρισμοὺς ὅπως, ὅτι ἡ ὑπεράσπισης τῆς καθαρευούσης –καὶ κατὰ προέκτασιν τῆς ἀρχαίας μορφῆς τῆς γλώσσης– βασίζεται εἰς τὸν συναισθηματικὸν δεσμόν τὸν ὁποῖον ἔχουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν γλῶσσα. Παρὰ τὸ δεδομένον ὅτι αὐτὸς ὁ δεσμὸς ὄντως ὑφίσταται, δὲν συνιστᾶ, ἐν τούτοις, τὸ βασικὸν ἐπιχείρημα τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς καθαρευούσης. Ἐπομένως, ἡ πρόταξις αὐτοῦ τοῦ λόγου ὡς μοναδικοῦ ἐπιχειρήματος ἐνέχει τὴν πρόθεσιν τῆς ὑποβαθμίσεως καὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐπιχειρημάτων εἰς ἕν. Εἶναι, ὅμως, αὐτὸς ἕνας εἰλικρινὴς τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀντιθέτων ἀπόψεων; Ἡ ἀπάντησις εἶναι προφανής.

Οὔτε, ἐπίσης, εὐσταθεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ καθ' ἑαυτὴ βάσις τῆς καθαρευούσης εἶναι ἡ κοινὴ ἑλληνιστικὴ καὶ ὅτι εὑρίσκεται πόρρω μακρὰν τῆς ἀρχαίας, διότι ὅπως ἔχει γίνει πολλαπλῶς ἀποδεκτόν, παρὰ τάς προσμίξεις αἱ ὁποῖαι εἶχον συντελεσθεῖ, ὁ κορμὸς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης διετηρήθη καὶ ἐξ αὐτοῦ διεσώθη ἡ δυνατότης ἐκφράσεως τοῦ συνόλου τῶν ἐννοιῶν, τὰς ὁποίας ἐμπεριέχει.

Ὀφείλωμεν, ἐν τούτοις, νὰ ἐπισημάνωμεν τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς καθαρευούσης ὑποπίπτουν συνήθως εἰς τὴν παγίδαν τῆς ὑπὲρ τὸ δέον ἐξυψώσεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐκδηλοῦντες ἕνα εἶδος γλωσσικοῦ ναρκισσισμοῦ καὶ ὑπεροψίας. Ἐπακόλουθον αὐτοῦ εἶναι νὰ ἐπιχειρῆται ἡ χρησιμοποίησις τῆς γλώσσης διὰ πολιτικὰς καὶ ἰδεολογικὰς ἐπιδιώξεις. Ἡ ὑποστήριξις τῆς ἀνωτερότητος δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν κατανόησιν τοῦ πλούτου μιᾶς γλώσσης, ἡ ὁποία κατανόησις δὲν προτρέπει εἰς τὴν ἐπιβολὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων γλωσσῶν καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ὁμάδων αἱ ὁποῖαι δὲν τὴν χρησιμοποιοῦν. Ἐν πάσει περιπτώσει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ σπανιότης, εἰς τὸ γλωσσικόν πεδίον, εἶναι δυνατόν νὰ ἀλληλοσυμπληρωθοῦν. Ἐν προκειμένω, δέον ὅπως μὴ ἀγνοεῖται τὸ γεγονὸς ὅτι κάθε γλῶσσα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δημιουργικῆς ἱκανότητος ἀνθρωπίνων συνόλων. Ὡς ἐκ τούτου αἱ ἀνάγκαι ἑκάστης ἀνθρωπίνης ὁμάδος ἐξυπηρετοῦνται πρωτίστως καὶ κυριαρχικῶς ἀπὸ τὴν οἰκείαν γλῶσσαν.

Εἶναι, ἐπίσης, σαφὲς ὅτι τὸ ἐπίπεδον κατανοήσεως ὁρισμένων ἐννοιῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κατὰ πόσον ὁλοκληρώνεται ἡ πνευματικὴ πρόοδος καὶ ἀνέλιξις ἑκάστης ἀνθρωπίνης ὁμάδος ἢ φυλῆς καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους ἐν συνόλω. Ἐπομένως, ἡ ἀπόλυτος πληρότης μιᾶς γλώσσης ἀνήκει εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἀνυπάρκτου, δεδομένου ὅτι τὰ περιορισμένα γλωσσικῶς μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζονται τὰ μέλη μιᾶς φυλῆς τοῦ Ἀμαζονίου, ἐπὶ παραδείγματι, ἐμπεριέχουν ἐννοίας τάς ὁποίας συναπεκόμισαν ἐν τῆ πορεία τῆς ὑπάρξεώς των αἱ ἐν λόγω ἀνθρώπιναι ὁμάδες· ἐννοίας αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάρχουν εἰς τάς γλώσσας ἄλλων φυλῶν ἢ ὁμάδων. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ τελευταῖαι ἠκολούθησαν διαφορετικὴν πορείαν ἐξελίξεως. Εἶναι χρήσιμον νὰ γνωρίζωμεν τούς διαφορετικούς τρόπους διὰ τῶν ὁποίων διατυποῦται ἡ ἔννοια τοῦ φωτός, παραδείγματος χάριν, εἰς ἑκάστην τῶν γλωσσῶν, ἀλλὰ τὸ κατὰ πόσον εἶναι κατανοηταὶ –ἀπὸ τοὺς κατοικοῦντας εἰς μίαν περιοχὴν τοῦ πλανήτου– αἱ διάφοροι γλωσσικαὶ διατυπώσεις διὰ τὴν ἀπόδοσιν καὶ τάς ἀποχρώσεις τῆς ἐννοίας αὐτῆς, τάς ὁποίας ἔχουν πρωταρχικῶς ἐπεξεργασθεὶ ἄλλοι ἄνθρωποι εἰς ἕτερον σημεῖον τῆς γῆς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὁρισμένους παράγοντας. Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἐντοπίζονται κυρίως εἰς τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν δυνατότητα ἐκμαθήσεως.

Ἐπισημαίνομεν, ὅτι ἡ καθοριστικὴ σημασία τῆς γλώσσης ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι συνδέει ἐμᾶς μὲ τὸ παρελθὸν καὶ φανερώνει τὰ νοήματά μας εἰς τοὺς κατόπιν ἡμῶν ὁμογλώσσους. Εἶναι δεδομένον ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα (ὑπὸ τάς τρεῖς μορφὰς ἐκδηλώσεώς της, τὴν ἀρχαίαν, τὴν καθαρεύουσαν καὶ τὴν νεοελληνικήν) ἐμφανίζει αὐτὴν τὴν οὐσιαστικὴν καὶ συνεκτικὴν σχέσιν μεταξὺ λέξεων καὶ πρωτογενῶς ἐκπεφρασμένων ἐννοιῶν, ἑπομένως εἶναι πλουσία καὶ δι΄ αὐτὸν τὸν σημαντικὸν λόγον, πέραν τοῦ πλήθους τῶν λέξεων τάς ὁποίας περιλαμβάνει καὶ αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς ἰσχυρὰν συνεκτικὴν σχέσιν διὰ μέσου χιλιετιῶν. Ἂς σημειωθεῖ, ἐπίσης, ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὁποῖα προβάλλουν οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς «νεοελληνικῆς» γλώσσης περιφέρονται εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἐπιστημονικοφανείας, ὅπου διαπιστώνεται ἡ συνεχὴς παράλειψις τῆς βαρύτητος καὶ τῆς ὑψίστης σημασίας τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ ἔννοιαι.

Ἕνα ἀπὸ τὰ τεχνικὰ μέσα ἀφαιρετικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποῖα θέτουν ὅσοι

---

1. Συμφώνως πρὸς τὸν συνήθη ὁρισμὸν, ἐτυμολογία καλεῖται ὁ ἐπιστημονικὸς κλάδος της Γλωσσολογίας ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν ἱστορία, τὴν ἀρχικὴ μορφὴ καὶ τὴν ἀρχικὴ σημασία τῶν λέξεων. Εἰδικότερα, μελετᾶ τὴν προέλευσιν τῶν λέξεων ἀλλὰ καὶ τὴν πιθανὴ γενετικὴ συγγένειάν των μὲ ἀντιστοίχους τύπους τῶν γλωσσῶν κοινῆς καταγωγῆς, μὲ σκοπὸν τὴν ἀναγωγὴν εἰς τον ἀρχικὸν τύπο (ρίζα, θέμα κλπ.) καὶ εἰς τὴν ἀρχικὴν σημασίαν κάθε λέξεως.

τοποθετούνται ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀναφορικῶς μὲ τὴν γλῶσσαν, εἶναι ἡ μετατόπισις εἰς τὸ δίπολον γλῶσσα-γραφή. Ἐπ' αὐτοῦ δε, πολλάκις ἔχει ὑποστηριχθεῖ, ὑπό τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς ἀντιθέτου γνώμης, ὅτι ἡ γλῶσσα προηγεῖται τῆς γραφῆς. Ἐν προκειμένω, ἡ ἀφαίρεσις ἀναλαμβάνει νὰ ὑποκαταστήση τὴν πραγματικότητα μιᾶς ἐξελικτικῆς πορείας καὶ διεργασίας μὲ τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς σήμερον. Διότι βεβαίως καὶ μέχρις ὅτου ὑπάρξει ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἐξάπλωσις τῆς γραφῆς τὴν πρώτην θέσιν ἐνδεχομένως νὰ κατελάμβανεν ἡ γλῶσσα, ὅμως δὲν εὑρισκόμεθα εἰς ἐκεῖνον τὸ ἱστορικὸν σημεῖον, ὅπου ἡ ἄρθρωσις καὶ ὁ ἀσταθὴς ἦχος εὑρίσκονται εἰς καθοριστικὸν ἐπίπεδον. Ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ ὑπεισέρχεται ἡ λειτουργία τῶν ἐξελιγμένων ἀνθρωπίνων νοῶν, ὅπου **γλῶσσα, ἄρθρωσις, γραφή, σκέψις καὶ νόησις** ὀφείλουν νὰ ἐνεργοῦν ὡς σύνολον ἀλλληλεπιδρῶσαι καὶ ἐντός τοῦ πλαισίου τῆς ἱστορικῆς γνώσεως.

Εἶναι σαφὲς ὅτι ἡ ἄποψις περὶ ἀνωτερότητος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης χωλαίνει. Δέον, επίσης, ὅπως διευκρινισθεῖ ὅτι ἡ ἀξία[2] μιᾶς γλώσσης δὲν καθορίζεται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν λέξεων αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζονται εἰς τὸ λεξικόν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σαφήνειαν τῶν δημιουργηθέντων ἐννοιῶν, αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται εἰς τὴν πολύχρονον, βασανιστικὴν καὶ ἐπίμονον διεργασίαν η ὁποία ὁδηγεῖ εἰς ἐπίγνωσιν, ἤτοι εἰς την πλήρη, σαφῆ και ακριβῆ γνῶσιν των αἵτινες ἀποτελοῦν δημιούργημα καὶ βίωμα μιᾶς φυλετικῆς ὀντότητος ἢ ἑνὸς συνόλου ἀνθρωπίνων ὁμάδων, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζονται δι' αὐτῆς τῆς γλώσσης. Εἶναι, ἐν τούτοις, δυνατὸν ὁ πλοῦτος τῶν ἐννοιῶν νὰ συνδέεται καὶ μὲ ἕναν μεγάλον ἀριθμὸν λέξεων, δεδομένου ὅτι τοιοῦτος πλοῦτος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνυπάρχει μὲ λεξιπενίαν. Τὸ ἀντίστροφον δὲν ἰσχύει ἀναγκαστικῶς.

Ἐπομένως, μία γλῶσσα ἡ ὁποία βρίθει λέξεων αἱ ὁποῖαι εἶναι δανεισμένες ἀπὸ ἄλλας γλώσσας μεταφέρουσαι, ἐν τούτοις, ἐννοίας –αἱ ὁποῖαι, ὅμως, ἐπέχουν τὴν θέσιν προσαρτημάτων μὴ ἐχόντων οὐσιαστικὴν σύνδεσιν μὲ τὸν λεκτικὸν καὶ ἐννοιολογικὸν κορμόν, τόσον λειτουργικῶς ὅσον καὶ ἱστορικῶς– δὲν χαρακτηρίζεται ὡς πλουσία ἐγγενῶς ἀλλά, ὡς ἐμπλουτιζομένη. Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐννοιολογικὴ ἀλλοίωσις ἡ ὁποία θὰ προκύψη εἶναι ἀναμενομένη.

δυνατὸν νὰ ἐπιβάλη τὴν γλῶσσαν του ἢ διαφόρους ἐκφράσεις, ἀναλόγως τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς κατακτήσεως καὶ τῶν μεθόδων ἐπιβολῆς. Εἰς κάθε περίπτωσιν αὐτὸ ἐπιφέρει ἕνα καθεστὼς τὸ ὁποῖον ἐπιδρᾶ εἰς τὸν τρόπον σκέψεως τοῦ ὑποδουλωθέντος. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κατακτητὴς δὲν δύναται ἢ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιβάλλει τὴν γλῶσσαν του ἡ ἀλληλεπίδρασις εἶναι ἀναπόφευκτος. Ἐν προκειμένω δὲν ἔχομεν δάνεια ἀλλὰ καθιέρωσιν, λόγω συνεχοῦς τριβῆς μὲ ὁρισμένας ἐκφράσεις.[4]

Ὑπὸ κανονικὰς συνθήκας ὅταν διὰ μίαν ξενικὴν λέξιν ἔχωμεν την ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἀποδώσωμεν εἰς τὰ ἑλληνικὰ, θὰ πρέπει νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐννοίας της μὲ τὴν ἀντίστοιχον λέξιν κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἀκολουθεῖται.[5] Ἰδοὺ παραδείγματα λέξεων αἱ ὁποῖαι ἔχουν λανθασμένα ἐπικρατήσει. Ἡ ξενικὴ λέξις computer ἀπεδόθη διὰ τῆς λέξεως ὑπολογιστής. Τὶ εἶναι ὅμως ὁ computer; Πρόκειται δι' ἓν μηχάνημα τὸ ὁποῖον κάνει ὑπολογισμούς. Ἐπομένως ἡ ὀρθὴ λέξις εἶναι **ὑπολογιστὴρ** (ἐκ τοῦ ὑπολογέω=ὑπολογίζω) καὶ ὄχι **ὑπολογιστής,** λέξις ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὸν **συμφεροντολόγον**. Ἐπειδή, ὅμως, ὅλα αὐτὰ ἔλαβον χώραν εἰς μίαν χρονικὴν περίοδον ὅπου ἐπροτάσσετο ἡ «νεοελληνική» εἰς τὴν ὁποίαν «ἀπηγορεύετο» ἡ χρῆσις τῆς καταλήξεως -ρ ἐπροτιμήθη ὁ βαρβαρισμός.[6]

Ἔχομεν ἤδη ἀναφερθεῖ εἰς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν λέξεων **κάποιος** (καν+ποιος) καὶ **κανεὶς** (καν+εις), ὅπου διὰ τῆς συνεχοῦς καὶ ἀκρίτου χρήσεως τῆς λέξεως **κανεὶς** ἐξαφανίζεται ἡ διάφορος αὐτῆς λέξις **κάποιος**.[7] Προκειμένου νὰ ἀποδειχθῆ τὸ δῆθεν αὐθύπαρκτον τῆς «νεοελληνικῆς» γλώσσης ἐχρησιμοποιήθη ὁ ὅρος **διαχρονικὸς δανεισμὸς**[8] διὰ λέξεις αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἢ τὴν καθαρεύουσαν. Οὕτω, δι' αὐτοῦ τοῦ παιγνίου, ὅπως εἶναι ἡ μεταφορὰ χρημάτων ἀπὸ τὸν ἕνα θύλακα ἐπανωφορίου εἰς ἄλλον τοῦ αὐτοῦ ἐνδύματος, κατεσκευάσθη αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὁ «δανεισμός». Ὡς ἐκ τούτου ὅλαι λέξεις αἱ προερχόμεναι ἐκ δανείων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ξενικῶν, ἔγιναν κληρονομία τῆς «νεοελληνικῆς». Αὐτὴ εἶναι, ὄντως, ἡ ἄρνησις τῆς οὐσιαστικῆς, τῆς πραγματικῆς κληρονομίας. Αὐτὸ τὸ ἀνακάτεμα καὶ προϊὸν λαθροχειριῶν θέλουν νὰ τὸ ἀποκαλοῦν «γλῶσσαν».[9]

Κλείνοντες, θὰ ἀναφερθῶμεν εἰς ὡρισμένας προσέτι λεκτικὰς ἀτασθαλίας. Διὰ τῆς ἰδίας μεθόδου, ενός ἀνυποστάτου δανεισμοῦ ἔχουν χρησιμοποιηθεὶ ὡσὰν ἰσχυραὶ ἀποδείξεις αἱ λέξεις **σταυρὸς** καὶ **παράδεισος** μὲ τὴν ἔμφασιν ὅτι ἔχουν λαϊκὴν προέλευσιν. Εἶναι προφανὲς ὅτι δι' αὐτῆς τῆς ἐπισημάνσεως ἐπιχειρεῖται ἡ σύνδεσίς των μὲ τὴν «νεοελληνικήν» καὶ ἡ ἀποσύνδεσίς των ἀπὸ τὴν κορμὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκουν. Προφανῶς δὲν πρόκειται μόνον δι' αὐτὰς τάς δύο λέξεις ἀλλὰ καὶ διὰ πλείστας ὅσας ἀκόμη.

Κατ' ἀρχὴν ἡ λέξις **παράδεισος** δὲν εἶναι λαϊκῆς προελεύσεως διότι ἐν τοιαύτη περιπτώσει ὅλαι ἢ αἱ περισσότεραι λέξεις τῆς ἀρχαίας θὰ πρέπει νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς λαϊκῆς προελεύσεως. Ἡ λέξις ἐμφανίζεται ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Κύρου Ἀνάβασιν περιγράφει τοὺς ἐκτεταμένους καὶ πλήρεις φυτῶν καὶ ζώων περιπεφραγμένους κήπους τῶν Περσῶν βασιλέων. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ προβάλλεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ λέξις εἰς τὴν νεοελληνικὴν προέρχεται ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἑβραϊκοῦ «Κῆπος τῆς Ἐδέμ»; Μόνον ὡς ἀποτέλεσμα ἀνηκέστου φαντασιώσεως θὰ πρέπει νὰ ἐκληφθῆ τοιοῦτος ισχυρισμός, διότι καὶ ἡ περσικὴ λέξις καὶ ὁ «Κῆπος τῆς Ἐδέμ» περιγράφουν τὸ ἴδιον ἀκριβῶς πρᾶγμα. Ἐπομένως, ἡ «νεοελληνικὴ λαϊκὴ λέξις» καὶ ἡ ἀρχαία λέξις εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή.[10]

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ δεύτερον παράδειγμα, τῆς λέξεως **σταυρός**. Ὁμοίως ἔχομεν μίαν καθ' ὅλα λέξιν τῆς ἀρχαίας μορφῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁ δαιμόνιος πανεπιστημιακὸς τὴν κατέταξεν παρ' ὅλα αὐτὰ καὶ αὐτὴν εἰς τὴν «νεοελληνικήν» ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐσήμαινε *ὄρθιον πάσσαλον*[11]. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ρωμαῖοι προσέθεσαν καὶ ἕνα ὁριζόντιον ξύλον ἔπαυσε(!) νὰ λέγεται σταυρὸς καὶ αὐτομάτως εἰσῆλθε εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁμιλούντων την ἑλληνικὴν ἀνθρώπων μία ἄλλη λέξις ἡ ὁποία ἦτο καὶ αὐτὴ σταυρός, ἐγράφετο μάλιστα μὲ τὸν ἴδιο τρόπον, ἀλλὰ προήρχετο ἀπὸ τὴν λατινικὴ λέξιν crux τῆς ὁποίας ἦτο μετάφρασις.

Τὸ ἀναπάντητον ἐρώτημα καὶ ἡ μεγίστη ἀπορία εὑρίσκεται εἰς τὸ ἑξῆς: ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀπεφασίσθη ὅτι τὸ προστεθὲν ὁριζόντιον τμῆμα ἀλλοίωσεν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὀρθίου πασσάλου ὥστε νὰ ὑπάρξη προσ-

μέχρις ὅτου ὑπάρξει ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἐξάπλωσις τῆς γραφῆς τὴν πρώτην θέσιν ἐνδεχομένως νὰ κατελάμβανεν ἡ γλῶσσα, ὅμως δὲν εὑρισκόμεθα εἰς ἐκεῖνον τὸ ἱστορικὸν σημεῖον, ὅπου ἡ ἄρθρωσις καὶ ὁ ἀσταθὴς ἦχος εὑρίσκονται εἰς καθοριστικὸν ἐπίπεδον. Ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ ὑπεισέρχεται ἡ λειτουργία τῶν ἐξελιγμένων ἀνθρωπίνων νοῶν, ὅπου **γλῶσσα, ἄρθρωσις, γραφή, σκέψις καὶ νόησις** ὀφείλουν νὰ ἐνεργοῦν ὡς σύνολον ἀλληλεπιδρῶσαι καὶ ἐντός τοῦ πλαισίου τῆς ἱστορικῆς γνώσεως.

Εἶναι σαφὲς ὅτι ἡ ἄποψις περὶ ἀνωτερότητος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης χωλαίνει. Δέον, επίσης, ὅπως διευκρινισθεῖ ὅτι ἡ ἀξία[2] μιᾶς γλώσσης δὲν καθορίζεται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν λέξεων αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζονται εἰς τὸ λεξικόν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σαφήνειαν τῶν δημιουργηθέντων ἐννοιῶν, αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται εἰς τὴν πολύχρονον, βασανιστικὴν καὶ ἐπίμονον διεργασίαν η ὁποία ὁδηγεῖ εἰς ἐπίγνωσιν, ἤτοι εἰς την πλήρη, σαφῆ και ακριβῆ γνῶσιν των αἴτινες ἀποτελοῦν δημιούργημα καὶ βίωμα μιᾶς φυλετικῆς ὀντότητος ἤ ἑνὸς συνόλου ἀνθρωπίνων ὁμάδων, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζονται δι᾽ αὐτῆς τῆς γλώσσης. Εἶναι, ἐν τούτοις, δυνατὸν ὁ πλοῦτος τῶν ἐννοιῶν νὰ συνδέεται καὶ μὲ ἕναν μεγάλον ἀριθμὸν λέξεων, δεδομένου ὅτι τοιοῦτος πλοῦτος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνυπάρχει μὲ λεξιπενίαν. Τὸ ἀντίστροφον δὲν ἰσχύει ἀναγκαστικῶς.

Ἑπομένως, μία γλῶσσα ἡ ὁποία βρίθει λέξεων αἱ ὁποῖαι εἶναι δανεισμένες ἀπὸ ἄλλας γλώσσας μεταφέρουσαι, ἐν τούτοις, ἐννοίας –αἱ ὁποῖαι, ὅμως, ἐπέχουν τὴν θέσιν προσαρτημάτων μὴ ἐχόντων οὐσιαστικὴν σύνδεσιν μὲ τὸν λεκτικὸν καὶ ἐννοιολογικὸν κορμόν, τόσον λειτουργικῶς ὅσον καὶ ἱστορικῶς– δὲν χαρακτηρίζεται ὡς πλουσία ἐγγενῶς ἀλλά, ὡς ἐμπλουτιζομένη. Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐννοιολογικὴ ἀλλοίωσις ἡ ὁποία θὰ προκύψῃ εἶναι ἀναμενομένη.

Προκειμένου νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ «νεοελληνική» γλῶσσα εἶναι ἀνεξάρτητος, ἐπιχειροῦνται διάφοροι ἀκροβατισμοὶ διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ταύτισις τῆς ἀποσυνδέσεως τῶν λατινογενὼν γλωσσῶν ἀπὸ τὴν λατινικὴ μὲ τὴν ὑποτιθεμένη ἀποσύνδεσιν τόσο τῆς καθαρευούσης ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ὅσον καὶ τῆς νεοελληνικῆς ἀπὸ ἀμφοτέρας.[3]

Τὰ παραδείγματα δὲ τὰ ὁποῖα χρησιμοποιούνται δεικνύουν μίαν ἕωλον προσπάθειαν. Ἐν προκειμένῳ, ἐπειδὴ τὰ παραδείγματα ἀποτελοῦν καθοριστικὰ συστατικὰ ἐπιχειρηματολογιῶν, δὲν θὰ ἦτο εὐσταθὴς ἡ ἄποψις ὅτι πλήττεται τὸ παράδειγμα διὰ νὰ καταρριφθῇ τὸ ἐπιχείρημα.

Κατ᾽ ἀρχὴν, ὑπάρχει ἡ ἀναφορὰ εἰς τὰ δάνεια λέξεων. Θὰ ἐπισημάνωμεν ἐπ᾽ αὐτοῦ ὅτι ἡ ἀλληλεπίδρασις

δὲν ἔχομεν δάνεια ἀλλὰ καθιέρωσιν, λόγω συνεχοῦς τριβῆς μὲ ὁρισμένας ἐκφράσεις.[4]

Ὑπὸ κανονικὰς συνθήκας ὅταν διὰ μίαν ξενικὴν λέξιν ἔχωμεν την ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἀποδώσωμεν εἰς τὰ ἑλληνικά, θὰ πρέπει νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐννοίας της μὲ τὴν ἀντίστοιχον λέξιν κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἀκολουθεῖται.[5] Ἰδοὺ παραδείγματα λέξεων αἱ ὁποῖαι ἔχουν λανθασμένα ἐπικρατήσει. Ἡ ξενικὴ λέξις computer ἀπεδόθη διὰ τῆς λέξεως ὑπολογιστής. Τί εἶναι ὅμως ὁ computer; Πρόκειται δι᾽ ἓν μηχάνημα τὸ ὁποῖον κάνει ὑπολογισμούς. Ἑπομένως ἡ ὀρθὴ λέξις εἶναι **ὑπολογιστὴρ** (ἐκ τοῦ ὑπολογέω=ὑπολογίζω) καὶ ὄχι **ὑπολογιστής**, λέξις ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὸν **συμφεροντολόγον**. Ἐπειδή, ὅμως, ὅλα αὐτὰ ἔλαβον χώραν εἰς μίαν χρονικὴν περίοδον ὅπου ἐπροτάσσετο ἡ «νεοελληνική» εἰς τὴν ὁποίαν «ἀπηγορεύετο» ἡ χρῆσις τῆς καταλήξεως -ρ ἐπροτιμήθη ὁ βαρβαρισμός.[6]

Ἔχομεν ἤδη ἀναφερθεῖ εἰς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν λέξεων **κάποιος** (καν+ποιος) καὶ **κανεὶς** (καν+εις), ὅπου διὰ τῆς συνεχοῦς καὶ ἀκρίτου χρήσεως τῆς λέξεως **κανεὶς** ἐξαφανίζεται ἡ διάφορος αὐτῆς λέξις **κάποιος**.[7] Προκειμένου νὰ ἀποδειχθῇ τὸ δῆθεν αὐθύπαρκτον τῆς «νεοελληνικῆς» γλώσσης ἐχρησιμοποιήθη ὁ ὅρος **διαχρονικὸς δανεισμὸς**[8] διὰ λέξεις αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἢ τὴν καθαρεύουσαν. Οὕτω, δι᾽ αὐτοῦ τοῦ παιγνίου, ὅπως εἶναι ἡ μεταφορὰ χρημάτων ἀπὸ τὸν ἕνα θύλακα ἐπανωφορίου εἰς ἄλλον τοῦ αὐτοῦ ἐνδύματος, κατεσκευάσθη αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὁ «δανεισμός». Ὡς ἐκ τούτου ὅλαι λέξεις αἱ προερχόμεναι ἐκ δανείων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ξενικῶν, ἔγιναν κληρονομία τῆς «νεοελληνικῆς». Αὐτὴ εἶναι, ὄντως, ἡ ἄρνησις τῆς οὐσιαστικῆς, τῆς πραγματικῆς κληρονομίας. Αὐτὸ τὸ ἀνακάτεμα καὶ προϊὸν λαθροχειριῶν θέλουν νὰ τὸ ἀποκαλοῦν «γλῶσσαν».[9]

μόνον δι᾽ αὐτὰς τὰς δύο λέξεις ἀλλὰ καὶ διὰ πλείστας ὅσας ἀκόμη.

Κατ᾽ ἀρχὴν ἡ λέξις **παράδεισος** δὲν εἶναι λαϊκῆς προελεύσεως διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅλαι ἢ αἱ περισσότεραι λέξεις τῆς ἀρχαίας θὰ πρέπει νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς λαϊκῆς προελεύσεως. Ἡ λέξις ἐμφανίζεται ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Κύρου Ἀνάβασιν περιγράφει τοὺς ἐκτεταμένους καὶ πλήρεις φυτῶν καὶ ζώων περιπεφραγμένους κήπους τῶν Περσῶν βασιλέων. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ προβάλλεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ λέξις εἰς τὴν νεοελληνικὴν προέρχεται ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἑβραϊκοῦ «Κῆπος τῆς Ἐδέμ»; Μόνον ὡς ἀποτέλεσμα ἀνηκέστου φαντασιώσεως θὰ πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τοιοῦτος ισχυρισμός, διότι καὶ ἡ περσικὴ λέξις καὶ ὁ «Κῆπος τῆς Ἐδέμ» περιγράφουν τὸ ἴδιον ἀκριβῶς πρᾶγμα. Ἑπομένως, ἡ «νεοελληνικὴ λαϊκὴ λέξις» καὶ ἡ ἀρχαία λέξις εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή.[10]

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ δεύτερον παράδειγμα, τῆς λέξεως **σταυρός**. Ὁμοίως ἔχομεν μίαν καθ᾽ ὅλα λέξιν τῆς ἀρχαίας μορφῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁ δαιμόνιος πανεπιστημιακὸς τὴν κατέταξεν παρ᾽ ὅλα αὐτὰ καὶ αὐτὴν εἰς τὴν «νεοελληνικήν» ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐσήμαινε *ὄρθιον πάσσαλον*[11]. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ρωμαῖοι προσέθεσαν καὶ ἕνα ὁριζόντιον ξύλον ἔπαυσε(!) νὰ λέγεται σταυρὸς καὶ αὐτομάτως εἰσῆλθε εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁμιλούντων την ἑλληνικὴν ἀνθρώπων μία ἄλλη λέξις ἡ ὁποία ἦτο καὶ αὐτὴ σταυρός, ἐγράφετο μάλιστα μὲ τὸν ἴδιο τρόπον, ἀλλὰ προήρχετο ἀπὸ τὴν λατινικὴ λέξιν crux τῆς ὁποίας ἦτο μετάφρασις.

Τὸ ἀναπάντητον ἐρώτημα καὶ ἡ μεγίστη ἀπορία εὑρίσκεται εἰς τὸ ἑξῆς: ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀπεφασίσθη ὅτι τὸ προστεθὲν ὁριζόντιον τμῆμα ἀλλοίωσεν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὀρθίου πασσάλου ὥστε νὰ ὑπάρξῃ προσφυγὴ εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς λατινικῆς λέξεως; Πόση ἀρνησιγλωσσία μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἀκόμη;

Παρεμπιπτόντως, εἰς τὴν λατινικὴν ὑπάρχει ἡ λέξις Vallus[12] ἡ ὁποία ἐπίσης σημαίνει **σταυρὸς** καὶ **πάσσαλος**, ἀλλὰ δὲν ἐπροτιμήθη οὔτε ἐτιμήθη δεόντως, ὥστε νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς παράδειγμα καὶ ἀντικείμενον μεταφράσεως. Διατί ἄραγε;

Τέλος, ἂς ἔχωμεν κατὰ νοῦν ὅτι ἡ γνῶσις μιᾶς ἢ περισσοτέρων γλωσσῶν εἶναι τὸ βάθρον για τοὺς είδικοὺς τῆς ἀλλοιώσεως ἐννοιῶν καὶ λέξεων. Ὅταν κάτι τέτοιο ἰσχύει δι᾽ αὐτοὺς δύναται νὰ ἀντιληφθῇ κάποιος τὰς ἐπιπτώσεις καὶ τὰ λάθη τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψουν ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς γνῶστες μιᾶς ἄλλης γλώσσης ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν μητρικήν των.

Συσπείρωσις Ἀναρχικῶν

---

4. Τὸ τουρκικὴς προελεύσεως ἐπιφώνημα ἀμάν, δὲν καλύπτει ἔλλειψιν ἤ ἀδυναμίαν ἐκφράσεως τῶν ὁμιλούντων ἑλληνικὰ ἀπλὰ εἶναι ἀπόκτημα συνηθείας και συναναστροφῆς.

5. Ἐν ἐναντία περιπτώσει ἔχομεν τὴν μεταφορὰν τῆς λέξεως ὡς ἔχει μὲ τοὺς αὐτοὺς χαρακτῆρας ἤ μὲ ἑλληνικοὺς.

6. Λάθος περὶ τὴν γραμματικὴν προκαλοῦν ἀλλοίωσιν ἤ ἀπάλειψιν τῶν ἐνυπαρχουσῶν εἰς τάς λέξεις ἐννοιῶν.

7. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν κακὴν, καθὼς καὶ τὴν σκόπιμον διδασκαλίαν, ἡ ὁποία ταυτίζει αὐτὰς τάς δύο διαφορετικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνου σκέψεως.

8. Λεξικὸν τῆς Κοινῆς Νεοελληνικής, Εἰσαγωγή. Σύσταση τοῦ νεοελληνικοῦ λεξιλογίου.

9. Ἐδῶ ὀφείλωμεν νὰ κάμνωμεν τὴν ἀκόλουθον παρενθετικὴν τοποθέτησιν. Δὲν ἔχομεν ἐπ᾽ οὐδενὶ τὴν πρόθεσιν νὰ κατατάξωμεν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὡς τὴν πάμφωτον, τὴν ὑπερτάτην καὶ ἄλλα μεγαλειώδη. Ὅμως, ὠφείλομεν νὰ

καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῶν αἵτινες ἀποτελοῦν δημιούργημα καὶ βίωμα μιᾶς φυλετικῆς ὀντότητος ἢ ἑνὸς συνόλου ἀνθρωπίνων ὁμάδων, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζονται δι' αὐτῆς τῆς γλώσσης. Εἶναι, ἐν τούτοις, δυνατὸν ὁ πλοῦτος τῶν ἐννοιῶν νὰ συνδέεται καὶ μὲ ἕναν μεγάλον ἀριθμὸν λέξεων, δεδομένου ὅτι τοιοῦτος πλοῦτος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνυπάρχει μὲ λεξιπενίαν. Τὸ ἀντίστροφον δὲν ἰσχύει ἀναγκαστικῶς.

Ἑπομένως, μία γλῶσσα ἡ ὁποία βρίθει λέξεων αἱ ὁποῖαι εἶναι δανεισμένες ἀπὸ ἄλλας γλώσσας μεταφέρουσαι, ἐν τούτοις, ἐννοίας –αἱ ὁποῖαι, ὅμως, ἐπέχουν τὴν θέσιν προσαρτημάτων μὴ ἐχόντων οὐσιαστικὴν σύνδεσιν μὲ τὸν λεκτικὸν καὶ ἐννοιολογικὸν κορμόν, τόσον λειτουργικῶς ὅσον καὶ ἱστορικῶς– δὲν χαρακτηρίζεται ὡς πλουσία ἐγγενῶς ἀλλά, ὡς ἐμπλουτιζομένη. Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐννοιολογικὴ ἀλλοίωσις ἡ ὁποία θὰ προκύψῃ εἶναι ἀναμενομένη.

Προκειμένου νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ «νεοελληνική» γλῶσσα εἶναι ἀνεξάρτητος, ἐπιχειροῦνται διάφοροι ἀκροβατισμοὶ διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ταύτισις τῆς ἀποσυνδέσεως τῶν λατινογενὼν γλωσσῶν ἀπὸ τὴν λατινικὴ μὲ τὴν ὑποτιθεμένη ἀποσύνδεσιν τόσο τῆς καθαρευούσης ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ὅσον καὶ τῆς νεοελληνικῆς ἀπὸ ἀμφοτέρας.[3]

Τὰ παραδείγματα δὲ τὰ ὁποῖα χρησιμοποιούνται δεικνύουν μίαν ἕωλον προσπάθειαν. Ἐν προκειμένῳ, ἐπειδὴ τὰ παραδείγματα ἀποτελοῦν καθοριστικὰ συστατικὰ ἐπιχειρηματολογιῶν, δὲν θὰ ἦτο εὐσταθὴς ἡ ἄποψις ὅτι πλήττεται τὸ παράδειγμα διὰ νὰ καταρριφθῇ τὸ ἐπιχείρημα.

Κατ' ἀρχὴν, ὑπάρχει ἡ ἀναφορὰ εἰς τὰ δάνεια λέξεων. Θὰ ἐπισημάνωμεν ἐπ' αὐτοῦ ὅτι ἡ ἀλληλεπίδρασις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαφόρων περιοχῶν καὶ τῶν μεταξύ των γλωσσῶν εἶναι σαφῶς μία ἱστορικὴ πραγματικότης, ἡ ὁποία, ὅμως διέπεται ἀπὸ σαφῶς ἀντιληπτοὺς κανόνας. Ἑπομένως, ἡ ἀλληλεπίδρασις μεταξὺ τοῦ κατακτηθέντος καὶ τοῦ κατακτητοῦ, τοῦ ἐπιδρομέως καὶ τοῦ ὑφισταμένου τὴν ἐπιδρομὴν ἔχει διαφόρους ἀποχρώσεις καὶ ἐντάσεις εἰς διάφορα πεδία. Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν γλῶσσαν ὁ κατακτητὴς εἶναι λέξεων **κάποιος** (καν+ποιος) καὶ **κανεὶς** (καν+εις), ὅπου διὰ τῆς συνεχοῦς καὶ ἀκρίτου χρήσεως τῆς λέξεως **κανεὶς** ἐξαφανίζεται ἡ διάφορος αὐτῆς λέξις **κάποιος**.[7] Προκειμένου νὰ ἀποδειχθῇ τὸ δῆθεν αὐθύπαρκτον τῆς «νεοελληνικῆς» γλώσσης ἐχρησιμοποιήθη ὁ ὅρος **διαχρονικὸς δανεισμὸς**[8] διὰ λέξεις αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἢ τὴν καθαρεύουσαν. Οὕτω, δι' αὐτοῦ τοῦ παιγνίου, ὅπως εἶναι ἡ μεταφορὰ χρημάτων ἀπὸ τὸν ἕνα θύλακα ἐπανωφορίου εἰς ἄλλον τοῦ αὐτοῦ ἐνδύματος, κατεσκευάσθη αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὁ «δανεισμός». Ὡς ἐκ τούτου ὅλαι λέξεις αἱ προερχόμεναι ἐκ δανείων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ξενικῶν, ἔγιναν κληρονομία τῆς «νεοελληνικῆς». Αὐτὴ εἶναι, ὄντως, ἡ ἄρνησις τῆς οὐσιαστικῆς, τῆς πραγματικῆς κληρονομίας. Αὐτὸ τὸ ἀνακάτεμα καὶ προϊὸν λαθροχειριῶν θέλουν νὰ τὸ ἀποκαλοῦν «γλῶσσαν».[9]

Ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ δεύτερον παράδειγμα, τῆς λέξεως **σταυρός**. Ὁμοίως ἔχομεν μίαν καθ' ὅλα λέξιν τῆς ἀρχαίας μορφῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁ δαιμόνιος πανεπιστημιακὸς τὴν κατέταξεν παρ' ὅλα αὐτὰ καὶ αὐτὴν εἰς τὴν «νεοελληνικήν» ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐσήμαινε *ὄρθιον πάσσαλον*[11]. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ρωμαῖοι προσέθεσαν καὶ ἕνα ὁριζόντιον ξύλον ἔπαυσε(!) νὰ λέγεται σταυρὸς καὶ αὐτομάτως εἰσῆλθε εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁμιλούντων την ἑλληνικὴν ἀνθρώπων μία ἄλλη λέξις ἡ ὁποία ἦτο καὶ αὐτὴ σταυρός, ἐγράφετο μάλιστα μὲ τὸν ἴδιο τρόπον, ἀλλὰ προήρχετο ἀπὸ τὴν λατινικὴ λέξιν crux τῆς ὁποίας ἦτο μετάφρασις.

Τὸ ἀναπάντητον ἐρώτημα καὶ ἡ μεγίστη ἀπορία εὑρίσκεται εἰς τὸ ἑξῆς: ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀπεφασίσθη ὅτι τὸ προστεθὲν ὁριζόντιον τμῆμα ἀλλοίωσεν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὀρθίου πασσάλου ὥστε νὰ ὑπάρξῃ προσφυγὴ εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς λατινικῆς λέξεως; Πόση ἀρνησιγλωσσία μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἀκόμη;

Παρεμπιπτόντως, εἰς τὴν λατινικὴν ὑπάρχει ἡ λέξις Vallus[12] ἡ ὁποία ἐπίσης σημαίνει **σταυρὸς** καὶ **πάσσαλος**, ἀλλὰ δὲν ἐπροτιμήθη οὔτε ἐτιμήθη δεόντως, ὥστε νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς παράδειγμα καὶ ἀντικείμενον μεταφράσεως. Διατί ἄραγε;

Τέλος, ἂς ἔχωμεν κατὰ νοῦν ὅτι ἡ γνῶσις μιᾶς ἢ περισσοτέρων γλωσσῶν εἶναι τὸ βάθρον για τοὺς εἰδικοὺς τῆς ἀλλοιώσεως ἐννοιῶν καὶ λέξεων. Ὅταν κάτι τέτοιο ἰσχύει δι' αὐτοὺς δύναται νὰ ἀντιληφθῇ κάποιος τάς ἐπιπτώσεις καὶ τὰ λάθη τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψουν ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς γνῶστες μιᾶς ἄλλης γλώσσης ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν μητρικήν των.

Συσπείρωσις Ἀναρχικῶν

---

2. Ἐάν, βεβαίως, ὑποπέσωμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν τῆς ἀξιολογήσεως, παρ' ὅτι ὅλαι αἱ γλῶσσαι εἶναι αὐτάξιαι.

3. Ε.Β. Πετρούνιας, Ἐτυμολογία καὶ τὸ λεξιλόγιο τῆς νέας ἑλληνικῆς.

4. Τὸ τουρκικὴς προελεύσεως ἐπιφώνημα ἀμάν, δὲν καλύπτει ἔλλειψιν ἤ ἀδυναμίαν ἐκφράσεως τῶν ὁμιλούντων ἑλληνικὰ ἀπλὰ εἶναι ἀπόκτημα συνηθείας και συναναστροφῆς.

5. Ἐν ἐναντία περιπτώσει ἔχομεν τὴν μεταφορὰν τῆς λέξεως ὡς ἔχει μὲ τοὺς αὐτοὺς χαρακτῆρας ἤ μὲ ἑλληνικοὺς.

6. Λάθος περὶ τὴν γραμματικὴν προκαλοῦν ἀλλοίωσιν ἤ ἀπάλειψιν τῶν ἐνυπαρχουσῶν εἰς τάς λέξεις ἐννοιῶν.

7. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν κακὴν, καθὼς καὶ τὴν σκόπιμον διδασκαλίαν, ἡ ὁποία ταυτίζει αὐτὰς τάς δύο διαφορετικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνου σκέψεως.

8. Λεξικὸν τῆς Κοινῆς Νεοελληνικής, Εἰσαγωγή. Σύσταση τοῦ νεοελληνικοῦ λεξιλογίου.

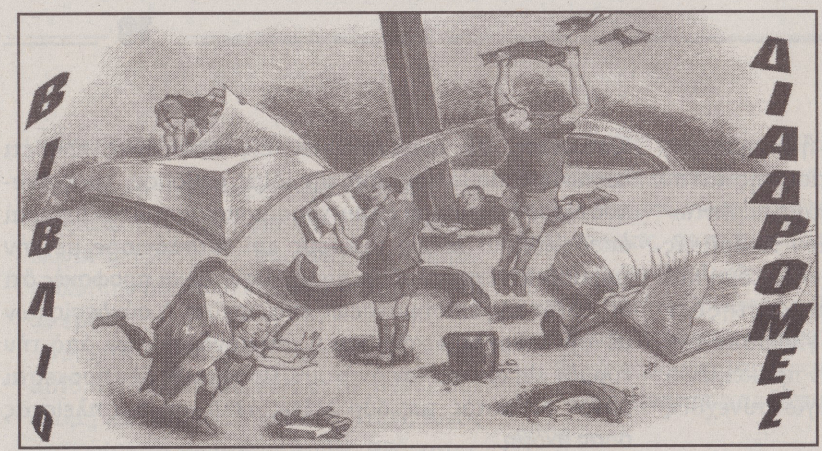
9. Ἐδῶ ὀφείλωμεν νὰ κάμνωμεν τὴν ἀκόλουθον παρενθετικὴν τοποθέτησιν. Δὲν ἔχομεν ἐπ' οὐδενὶ τὴν πρόθεσιν νὰ κατατάξωμεν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὡς τὴν πάμφωτον, τὴν ὑπερτάτην καὶ ἄλλα μεγαλειώδη. Ὅμως, ὠφείλομεν νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν ἀναντίρρητον πραγματικότητα: Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα (καθὼς καὶ ἡ ἀπότοκός της καθαρεύουσα) εἶναι μία ἐξ αὐτῶν αἱ ὁποῖαι, λόγω τοῦ γλωσσικοῦ καὶ νοηματικοὺ πλούτου τὸν ὁποῖον ἐσυσσώρευσαν ὅλοι ὅσοι τὴν ἐθεράπευσαν ἐπὶ χιλιετίας, δύνανται νὰ συμβάλλουν στην πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ καλλιέργειαν κάθε ἀνθρωπίνης ὀντότητος.

Πέραν τῶν οἱονδήποτε προσπαθειῶν ἀναδείξεως ἐθνικιστικῶν καὶ ἑλληνιστικῶν προτύπων τὰ ὁποῖα προωθοῦνται μὲ σκοπὸ νὰ προβληθοῦν διάφορα ἐξουσιαστικὰ μοντέλα, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα δύναται καὶ πρέπει νὰ συνεχίσῃ τὴν πορείαν της πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ της, **τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος**. Ἐφ' ὅσον ἔχομεν τὴν τύχην νὰ ὁμιλῶμεν καὶ νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἑλληνικὴν, ὀφείλομεν νὰ τὴν καλλιεργήσωμεν καὶ νὰ τὴν ὑπερασπισθῶμεν ἔναντι τῶν διαφθορέων καὶ τῶν γραικύλων καὶ ὄχι νὰ τὴν ἀντικαταστήσωμεν μὲ κατασκευασμένον πρότυπον, σαφῶς ὑποδεέστερόν της.

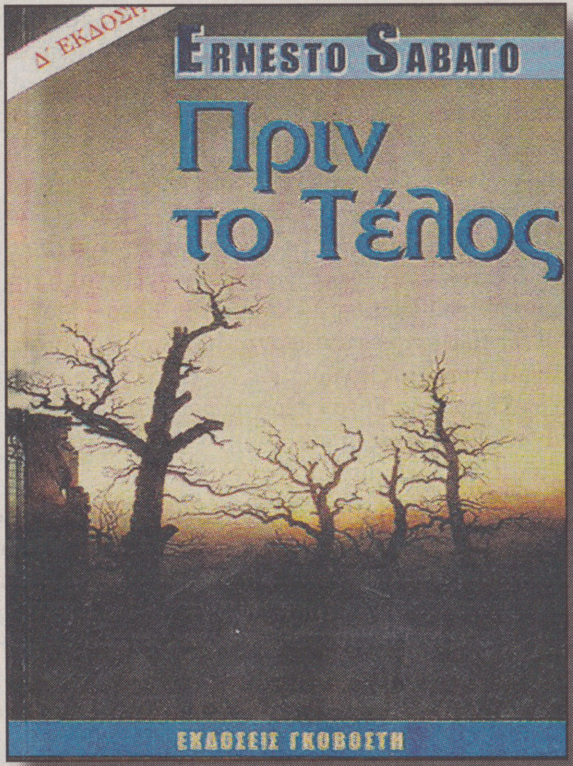
10. Δέον ὅπως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ Σανσκριτική λέξις paradeṣa, ἡ ὁποία σημαίνει ξένη χώρα. Παρ' ὅτι ἡ συγγένεια μὲ τὸν παράδεισον ἔχει ἀποκλεισθεὶ, σκόπιμον εἶναι νὰ αναφερθῇ, δεδομένου ότι ὑπὸ μίαν ἔννοιαν ως ξένη περιοχή, χώρα ἤ χῶρος θὰ ἠδύνατο νὰ ὁρισθῇ καὶ ὁ λειμὼν τοῦ Πέρσου βασιλέως.

11. Lindell Scott Κωνσταντινίδου, Λεξικόν της Ἀρχαίας Ελληνικῆς Γλώσσης.

12. Στεφάνου Κουμανούδη, Λεξικόν Λατινοελληνικόν

ΕΡΝΕΣΤΟ ΣΑΜΠΑΤΟ
ΠΡΙΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Το τελευταίο βιβλίο του Ερνέστο Σάμπατο (Ernesto Sabato) έχει τον προφητικό τίτλο «Πριν το τέλος». Εκδίδεται το 1998· συγγράφεται με δυσκολία αφού οι γιατροί απαγορεύουν στον υπερήλικα (είναι ήδη 87 ετών) συγγραφέα, για λόγους υγείας να διαβάζει και να γράφει. Ο Σάμπατο πεθαίνει δεκατρία χρόνια αργότερα στις 30 Απριλίου του 2011, δύο μήνες πριν κλείσει έναν

μάτια της την ιερότητα του ανθρώπινου προσώπου».

Ο αργεντινός συγγραφέας Ερνέστο Σάμπατο κατάγεται από μετανάστες (Ιταλό πατέρα και ιταλοαλβανίδα μητέρα) οι οποίοι καταφθάνουν στα τέλη του 1800 στην Λατινική Αμερική.

Είναι το προτελευταίο από τα έντεκα παιδιά της οικογένειας, γεννιέται στις 24 Ιουνίου του 1911 στο Ρόχα, ένα χωριό στην Επαρχία του Μπουένος Άιρες στην Αργεντινή και παίρνει το όνομα του αδελφού του, που πεθαίνει λίγο πριν γεννηθεί αυτός.

Ο μικρός Ερνέστο μεγαλώνει σε ένα πολύ αυστηρό περιβάλλον όπου ο πατέρας απαιτεί απόλυτη πειθαρχία από τα παιδιά και τη γυναίκα του. Ο ίδιος σημειώνει στο αυτοβιογραφικό του έργο «Πριν το τέλος»: «*Ο πατέρας μου σε αυτή την οικογένεια, όπου η εξουσία μεταβιβαζόταν ιεραρχικά στον πιο μεγάλο αδελφό, εκπροσωπούσε την ανώτατη εξουσία. Ακόμα θυμάμαι πως μελετούσα με δέος το πρόσωπό του, το σκαμμένο από την ειλικρίνεια και την αθωότητα ταυτόχρονα. Οι τελεσίδικες αποφάσεις του ήταν η έκφραση ενός σιδηρού συστήματος διαταγών και τιμωριών, που δεν χαρίζονταν ούτε και στη μαμά*»... για να συμπληρώσει λίγες σελίδες παρακάτω «*κάτω από την τραχύτητα του χαρακτήρα του ο πατέρας μου έκρυβε το πιο τρωτό του σημείο, μια αθώα καρδιά και γενναιόδωρη...*»

Αυτή η κατάσταση δημιουργεί προβλήματα στο ευαίσθητο Ερνέστο που ταράζεται από συχνούς εφιάλτες και για ένα μεγάλο διάστημα της παιδικής του ηλικίας υπνοβατεί. «*Ο κόσμος της παιδικής μου ηλικίας παραβιάστηκε από τον τρόμο που ένιωθα για κείνον, σαν ένα χωριό καταπατημένο από τις ξένες δυνάμεις. Έκλαιγα κρυφά, αφού και το κλάμα ακόμα μας το απαγόρευε και, για ν' αποφύγει τις κρίσεις βίας του, η μαμά έτρεχε να με κρύψει. Η μητέρα μου για να με προστατέψει γαντζώθηκε πάνω μου με τέτοια απελπισία που, άθελά της και εξαιτίας της άπειρης αγάπης της και καλοσύνης της, κατέληξε*

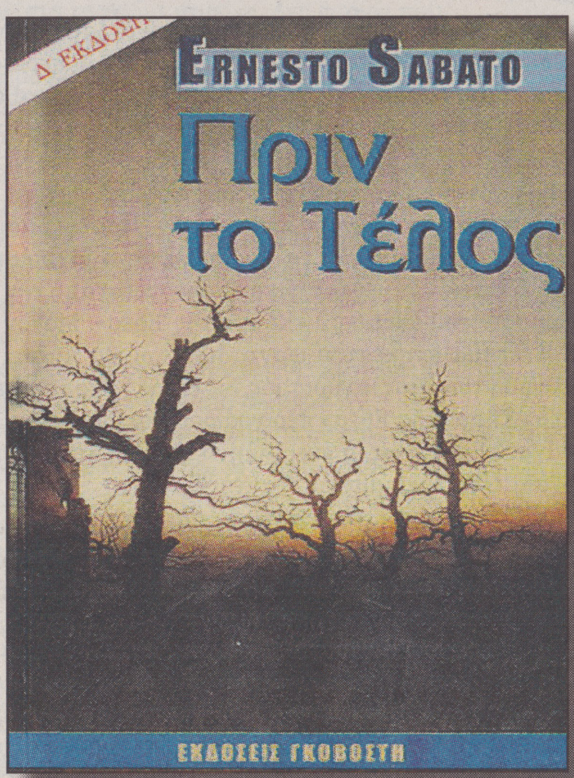
λύκειο και ύστερα το Πανεπιστήμιο [Σπουδάζει Φυσική στο Universidad Nacional de La Plata]. *Εδώ γεννήθηκε ο γιός μας Χόρχε Φεδερίκο και εδώ επίσης πέθαναν οι γονείς μας. Σε αυτές τις αυλές, αυτό το δάσος το άλλοτε ευοίωνο και άλλοτε ζοφερό, σφυρηλατήθηκαν ουσιαστικά οι ιδέες που με συντρόφεψαν μια ζωή*».

Τα χρόνια των σπουδών του ο Ερνέστο Σάμπατο γράφει, αναζητά και μελετά με σοβαρότητα: «*για να καταλαγιάσω το χάος της ψυχής μου επέτρεψα στις συγκινήσεις και τις αγωνίες μου να ξεθυμάνουν σε μια σειρά τετραδίων και ημερολογίων που έκαψα όταν έγινα μεγαλύτερος. Για να διώξω την αγωνία που με διακατείχε, αναζήτησα καταφύγιο στα μαθηματικά, την τέχνη και τη λογοτεχνία·* [...] *από το ταπεινό μου δωματιάκι στην οδό 61, μπαρκάριζα για τους κόσμους του Σαλγκάρι και του Ιουλίου Βερν· με τον ίδιο τρόπο που αργότερα γοητεύτηκα από τις μεγάλες δημιουργίες του γερμανικού ρομαντισμού: τους Ληστές του Σίλερ, τον Σατομπριάν, τον Γκετζ Φον Μπερλίσινγκεν, τον Γκαίτε και τον μοιραίο του Βέρθερο και τον Ρουσώ. Με τον καιρό ανακάλυψα και τους Σκανδιναβούς: τον Ίψεν, τον Στρίντμπεργκ αλλά και τους Ρώσους τραγικούς που τόσο με επηρέασαν: τον Ντοστογιέβσκη, τον Τολστόη, τον Τσέχοβ, τον Γκόγκολ μέχρι την επική περιπέτεια του Ελ Σιντ και τον αξιότιμο περιπλανώμενο της Μάντσας*».

Γύρω στο 1927, στα 16 του ο Ερνέστο Σάμπατο έρχεται σε επαφή με αναρχικούς και κομμουνιστές επειδή όπως ο ίδιος λέγει: «*ποτέ δεν ανέχτηκα την κοινωνική αδικία* [...] *θυμάμαι τις διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, μείγμα διαμαρτυρίας και, ταυτόχρονα, βαθύτατης θλίψης για τους μάρτυρες του Σικάγου* [...] *καταδικάστηκαν σε θάνατο: Άλμπερτ Πάρσονς, Άντολφ Φίσερ. Ιζωρτζ Ένγκελ, Αουγκούστ Σπάις και Λουίς Λινγκ* [...] *διοργανώθηκαν επίσης τότε διαμαρτυρίες για τον στρατηγό Σαντίνο και τους υπέροχους και γενναίους Σάκο και Βαντσέτι*».

«*Οι διαφωνίες και οι διενέξεις μεταξύ αναρχικών και μαρξιστών ήταν συχνό φαινόμενο· ακόμα κι έτσι όμως, είχα συντρόφους και από τις δυο παρατάξεις*» με την ζυγαριά να κλείνει στην περίοδο της εφηβείας του προς

Το τελευταίο βιβλίο του Ερνέστο Σάμπατο (Ernesto Sabato) έχει τον προφητικό τίτλο «Πριν το τέλος». Εκδίδεται το 1998· συγγράφεται με δυσκολία αφού οι γιατροί απαγορεύουν στον υπερήλικα (είναι ήδη 87 ετών) συγγραφέα, για λόγους υγείας να διαβάζει και να γράφει. Ο Σάμπατο πεθαίνει δεκατρία χρόνια αργότερα στις 30 Απριλίου του 2011, δύο μήνες πριν κλείσει έναν αιώνα ζωής.

Στις σελίδες αυτού του βιβλίου μαζί με την αυτοβιογραφία του εξελίσσονται και περιγράφονται οι καθοριστικές αλλαγές των τελευταίων 100 χρόνων στο πεδίο της επιστήμης, των ιδεών, της εκπαίδευσης, της τέχνης – (οι παγκόσμιοι πόλεμοι, τα διάφορα καθεστώτα, οι οικονομικές κρίσεις, τα εγκλήματα του σταλινισμού, οι διάφοροι -ισμοί [ιδιαίτερα ο Μαρξισμός που με τον οικονομικό σχεδιασμό του βοήθησε στην μεταρρύθμιση του καπιταλισμού και της εξουσίας], η διαρκώς εξελισσόμενη

μάτια της την ιερότητα του ανθρώπινου προσώπου».

Ο αργεντινός συγγραφέας Ερνέστο Σάμπατο κατάγεται από μετανάστες (Ιταλό πατέρα και ιταλοαλβανίδα μητέρα) οι οποίοι καταφθάνουν στα τέλη του 1800 στην Λατινική Αμερική.

Είναι το προτελευταίο από τα έντεκα παιδιά της οικογένειας, γεννιέται στις 24 Ιουνίου του 1911 στο Ρόχα, ένα χωριό στην Επαρχία του Μπουένος Άιρες στην Αργεντινή και παίρνει το όνομα του αδελφού του, που πεθαίνει λίγο πριν γεννηθεί αυτός.

Ο μικρός Ερνέστο μεγαλώνει σε ένα πολύ αυστηρό περιβάλλον όπου ο πατέρας απαιτεί απόλυτη πειθαρχία από τα παιδιά και τη γυναίκα του. Ο ίδιος σημειώνει στο αυτοβιογραφικό του έργο «Πριν το τέλος»: «*Ο πατέρας μου σε αυτή την οικογένεια, όπου η εξουσία μεταβιβαζόταν ιεραρχικά στον πιο μεγάλο αδελφό, εκπροσωπούσε την ανώτατη εξουσία. Ακόμα θυμάμαι πως μελετούσα με δέος το πρόσωπό του, το σκαμμένο από την ειλικρίνεια και την αθωότητα ταυτόχρονα. Οι τελεσίδικες αποφάσεις του ήταν η έκφραση ενός σιδηρού συστήματος διαταγών και τιμωριών, που δεν χαρίζονταν ούτε και στη μαμά»*... για να συμπληρώσει λίγες σελίδες παρακάτω «*κάτω από την τραχύτητα του χαρακτήρα του ο πατέρας μου έκρυβε το πιο τρωτό του σημείο, μια αθώα καρδιά και γενναιόδωρη...»*

Αυτή η κατάσταση δημιουργεί προβλήματα στο ευαίσθητο Ερνέστο που ταράζεται από συχνούς εφιάλτες και για ένα μεγάλο διάστημα της παιδικής του ηλικίας υπνοβατεί. «*Ο κόσμος της παιδικής μου ηλικίας παραβιάστηκε από τον τρόμο που ένιωθα για κείνον, σαν ένα χωριό καταπατημένο από τις ξένες δυνάμεις. Έκλαιγα κρυφά, αφού και το κλάμα ακόμα μας το απαγόρευε και, για ν' αποφύγει τις κρίσεις βίας του, η μαμά έτρεχε να με κρύψει. Η μητέρα μου για να με προστατέψει γαντζώθηκε πάνω μου με τέτοια απελπισία που, άθελά της και εξαιτίας της άπειρης αγάπης της και καλοσύνης της, κατέληξε να με απομονώσει από τον κόσμο. Να με κάνει ένα μοναχικό και αλαφροΐσκιωτο παιδί που, κρυφά, μέσα από το παράθυρο, παρακολουθούσε τον κόσμο από ψηλά σαν ένα λούνα παρκ που του ήταν απαγορευμένο* [...] *Η αυστηρότητα του πατέρα μου, σε ορισμένες περιπτώσεις παροιμιώδης, ενεργοποίησε, σε μεγάλο βαθμό, αυτή τη νότα της θλίψης και της μελαγχολίας στα κατάβαθα της ψυχής μου».*

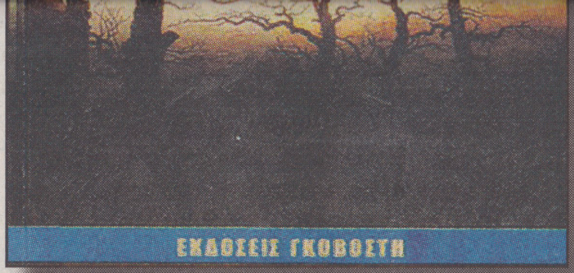
Όταν το 1923, 12 χρονών, τελειώνει το δημοτικό, τον στέλνουν μακριά από το χωριό του στο Εθνικό Κολέγιο

λύκειο και ύστερα το Πανεπιστήμιο [Σπουδάζει Φυσική στο Universidad Nacional de La Plata]. *Εδώ γεννήθηκε ο γιός μας Χόρχε Φεδερίκο και εδώ επίσης πέθαναν οι γονείς μας. Σε αυτές τις αυλές, αυτό το δάσος το άλλοτε ευοίωνο και άλλοτε ζοφερό, σφυρηλατήθηκαν ουσιαστικά οι ιδέες που με συντρόφεψαν μια ζωή».*

Τα χρόνια των σπουδών του ο Ερνέστο Σάμπατο γράφει, αναζητά και μελετά με σοβαρότητα: «*για να καταλαγιάσω το χάος της ψυχής μου επέτρεψα στις συγκινήσεις και τις αγωνίες μου να ξεθυμάνουν σε μια σειρά τετραδίων και ημερολογίων που έκαψα όταν έγινα μεγαλύτερος. Για να διώξω την αγωνία που με διακατείχε, αναζήτησα καταφύγιο στα μαθηματικά, την τέχνη και τη λογοτεχνία·* [...] *από το ταπεινό μου δωματιάκι στην οδό 61, μπαρκάριζα για τους κόσμους του Σαλγκάρι και του Ιουλίου Βερν· με τον ίδιο τρόπο που αργότερα γοητεύτηκα από τις μεγάλες δημιουργίες του γερμανικού ρομαντισμού: τους Ληστές του Σίλερ, τον Σατομπριάν, τον Γκετζ Φον Μπερλίσινγκεν, τον Γκαίτε και τον μοιραίο του Βέρθερο και τον Ρουσώ. Με τον καιρό ανακάλυψα και τους Σκανδιναβούς: τον Ίψεν, τον Στρίντμπεργκ αλλά και τους Ρώσους τραγικούς που τόσο με επηρέασαν: τον Ντοστογιέβσκη, τον Τολστόη, τον Τσέχοβ, τον Γκόγκολ μέχρι την επική περιπέτεια του Ελ Σιντ και τον αξιότιμο περιπλανώμενο της Μάντσας».*

Γύρω στο 1927, στα 16 του ο Ερνέστο Σάμπατο έρχεται σε επαφή με αναρχικούς και κομμουνιστές επειδή όπως ο ίδιος λέγει: «ποτέ δεν ανέχτηκα την κοινωνική αδικία [...] *θυμάμαι τις διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, μείγμα διαμαρτυρίας και, ταυτόχρονα, βαθύτατης θλίψης για τους μάρτυρες του Σικάγου* [...] *καταδικάστηκαν σε θάνατο: Άλμπερτ Πάρσονς, Άντολφ Φίσερ. Ιζωρτζ Ένγκελ, Αουγκούστ Σπάις και Λουίς Λινγκ* [...] *διοργανώθηκαν επίσης τότε διαμαρτυρίες για τον στρατηγό Σαντίνο και τους υπέροχους και γενναίους Σάκο και Βαντσέτι».*

«Οι διαφωνίες και οι διενέξεις μεταξύ αναρχικών και μαρξιστών ήταν συχνό φαινόμενο· ακόμα κι έτσι όμως, είχα συντρόφους και από τις δυο παρατάξεις» με την ζυγαριά να κλείνει στην περίοδο της εφηβείας του προς τον κουμμουνισμό: «*Η ρωσική επανάσταση διατηρούσε ακόμα τη ρομαντική της λάμψη εκείνου του Οκτώβρη και οι κομμουνιστές σύντροφοι κατάφεραν να με προσηλυτίσουν, υποστηρίζοντας ότι οι αναρχικοί ήταν ουτοπικοί και ότι ποτέ δεν θα κατάφερναν να πάρουν την εξουσία· όπως είχαν κάνει αυτοί στη Ρωσία. Και, καθώς ακόμα δεν είχε αρχίσει ούτε ο σταλινισμός ούτε τα εγκλήματά του, πίστεψα με αθώο φανατισμό ότι η επανάσταση του προλεταριάτου θα κατέληγε να μεταφέρει τους ανθρώπους στο καθαρό σύμπαν που διέβλεπα στα μαθηματικά».*

Το τελευταίο βιβλίο του Ερνέστο Σάμπατο (Ernesto Sabato) έχει τον προφητικό τίτλο «Πριν το τέλος». Εκδίδεται το 1998· συγγράφεται με δυσκολία αφού οι γιατροί απαγορεύουν στον υπερήλικα (είναι ήδη 87 ετών) συγγραφέα, για λόγους υγείας να διαβάζει και να γράφει. Ο Σάμπατο πεθαίνει δεκατρία χρόνια αργότερα στις 30 Απριλίου του 2011, δύο μήνες πριν κλείσει έναν αιώνα ζωής.

Στις σελίδες αυτού του βιβλίου μαζί με την αυτοβιογραφία του εξελίσσονται και περιγράφονται οι καθοριστικές αλλαγές των τελευταίων 100 χρόνων στο πεδίο της επιστήμης, των ιδεών, της εκπαίδευσης, της τέχνης – (οι παγκόσμιοι πόλεμοι, τα διάφορα καθεστώτα, οι οικονομικές κρίσεις, τα εγκλήματα του σταλινισμού, οι διάφοροι -ισμοί [ιδιαίτερα ο Μαρξισμός που με τον οικονομικό σχεδιασμό του βοήθησε στην μεταρρύθμιση του καπιταλισμού και της εξουσίας], η διαρκώς εξελισσόμενη τεχνολογία, η χρησιμοποίηση της επιστήμης για επιβολή, όπως π.χ. η πυρηνική βόμβα, οι ανατροπές στην τέχνη, η αμφισβήτηση, η φτώχεια, η καταστροφή του περιβάλλοντος...). Ευαίσθητος καθώς είναι, αυτά τα γεγονότα και οι καταστάσεις τον συγκλονίζουν και μεταβάλλουν διαρκώς, ιδιαίτερα στην νεανική του ηλικία, τον προσανατολισμό της ζωής του και τους στόχους του.

Ο ίδιος προσπαθώντας να περιγράψει τα βαθύτερα αίτια των επιλογών του σημειώνει: «*Πιθανότατα, υπήρξα πάντα ένα είδος μοναχικού ελεύθερου σκοπευτή, εξαιτίας της αναρχικής μου παιδείας που με κατατάσσει σε αυτήν την κατηγορία των συγγραφέων που, όπως το όρισε ο Καμύ: "Δεν μπορούν να συμπορεύονται με κείνους που φτιάχνουν την ιστορία αλλά με κείνους που την υφίστανται". Ο συγγραφέας οφείλει να είναι ένας αδιάφθορος μάρτυρας της εποχής του, με κουράγιο για να λέει την αλήθεια και να ξεσηκώνεται ενάντια σε κάθε εξουσία που, τυφλωμένη από τα συμφέροντά της, χάνει από τα* *του ήταν έκφραση ενός σιδηρού συστήματος διαταγών και τιμωριών, που δεν χαρίζονταν ούτε και στη μαμά*»... για να συμπληρώσει λίγες σελίδες παρακάτω «*κάτω από την τραχύτητα του χαρακτήρα του ο πατέρας μου έκρυβε το πιο τρωτό του σημείο, μια αθώα καρδιά και γενναιόδωρη...*»

Αυτή η κατάσταση δημιουργεί προβλήματα στο ευαίσθητο Ερνέστο που ταράζεται από συχνούς εφιάλτες και για ένα μεγάλο διάστημα της παιδικής του ηλικίας υπνοβατεί. «*Ο κόσμος της παιδικής μου ηλικίας παραβιάστηκε από τον τρόμο που ένιωθα για κείνον, σαν ένα χωριό καταπατημένο από τις ξένες δυνάμεις. Έκλαιγα κρυφά, αφού και το κλάμα ακόμα μας το απαγόρευε και, για ν' αποφύγει τις κρίσεις βίας του, η μαμά έτρεχε να με κρύψει. Η μητέρα μου για να με προστατέψει γαντζώθηκε πάνω μου με τέτοια απελπισία που, άθελά της και εξαιτίας της άπειρης αγάπης της και καλοσύνης της, κατέληξε να με απομονώσει από τον κόσμο. Να με κάνει ένα μοναχικό και αλαφροΐσκιωτο παιδί που, κρυφά, μέσα από το παράθυρο, παρακολουθούσε τον κόσμο από ψηλά σαν ένα λούνα παρκ που του ήταν απαγορευμένο [...] Η αυστηρότητα του πατέρα μου, σε ορισμένες περιπτώσεις παροιμιώδης, ενεργοποίησε, σε μεγάλο βαθμό, αυτή τη νότα της θλίψης και της μελαγχολίας στα κατάβαθα της ψυχής μου*».

Όταν το 1923, 12 χρονών, τελειώνει το δημοτικό, τον στέλνουν μακριά από το χωριό του στο Εθνικό Κολέγιο της πόλης Λα Πλάτα. Ο Σάμπατο θυμάται: «[...] *μέσα στην μεγαλύτερη απόγνωση της ζωής μου, ο αδελφός μου ο Πάντσο με πήγε στην Λα Πλάτα να συνεχίζω τις σπουδές μου. Θυμάμαι την πρώτη νύχτα, με το αινιγματικό της ξημέρωμα στο σπίτι της οδού Πέδρο Ετσαγκούι, ν' ακούω μέσα στον ύπνο μου έναν άγνωστο τότε σε μένα θόρυβο, που στο πέρασμα κάποιων δεκαετιών μετατράπηκε σε μια ακόμα εικόνα της στενόχωρης παιδικής μου ηλικίας: τον ήχο που έκαναν οι οπλές των αλόγων και των βημάτων στο πλακόστρωτο...*».

Ωστόσο, στην Λα Πλάτα «*σε αυτό το κολέγιο και σε τούτη την πόλη μπήκαν οι βάσεις όλων όσων μπόρεσα μετέπειτα να δημιουργήσω.* [...] *τα χρόνια πέρασαν αλλά η πόλη που διαδραματίστηκαν οι σπουδαιότερες στιγμές της ζωής έρχεται και επανέρχεται στη μνήμη μου. Εδώ γνωρίστηκα με τη Ματθίλδη και τελειώσαμε το γυμνάσιο-* *τόσο με επηρέασαν: τον Ντοστογιέβσκη, τον Τολστόη, τον Τσέχοβ, τον Γκόγκολ μέχρι την επική περιπέτεια του Ελ Σιντ και τον αξιότιμο περιπλανώμενο της Μάντσας*».

Γύρω στο 1927, στα 16 του ο Ερνέστο Σάμπατο έρχεται σε επαφή με αναρχικούς και κομμουνιστές επειδή όπως ο ίδιος λέγει: «*ποτέ δεν ανέχτηκα την κοινωνική αδικία* [...] *θυμάμαι τις διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, μείγμα διαμαρτυρίας και, ταυτόχρονα, βαθύτατης θλίψης για τους μάρτυρες του Σικάγου* [...] *καταδικάστηκαν σε θάνατο: Άλμπερτ Πάρσονς, Άντολφ Φίσερ. Ιζωρτζ Ένγκελ, Αουγκούστ Σπάις και Λουίς Λινγκ* [...] *διοργανώθηκαν επίσης τότε διαμαρτυρίες για τον στρατηγό Σαντίνο και τους υπέροχους και γενναίους Σάκο και Βαντσέτι*».

«*Οι διαφωνίες και οι διενέξεις μεταξύ αναρχικών και μαρξιστών ήταν συχνό φαινόμενο· ακόμα κι έτσι όμως, είχα συντρόφους και από τις δυο παρατάξεις*» με την ζυγαριά να κλείνει στην περίοδο της εφηβείας του προς τον κουμμουνισμό: «*Η ρωσική επανάσταση διατηρούσε ακόμα τη ρομαντική της λάμψη εκείνου του Οκτώβρη και οι κομμουνιστές σύντροφοι κατάφεραν να με προσηλυτίσουν, υποστηρίζοντας ότι οι αναρχικοί ήταν ουτοπικοί και ότι ποτέ δεν θα κατάφερναν να πάρουν την εξουσία· όπως είχαν κάνει αυτοί στη Ρωσία. Και, καθώς ακόμα δεν είχε αρχίσει ούτε ο σταλινισμός ούτε τα εγκλήματά του, πίστεψα με αθώο φανατισμό ότι η επανάσταση του προλεταριάτου θα κατέληγε να μεταφέρει τους ανθρώπους στο καθαρό σύμπαν που διέβλεπα στα μαθηματικά*».

Το 1930, ξεσπά το πρώτο αιματηρό στρατιωτικό πραξικόπημα και επιβάλεται η δικτατορία του στρατηγού Ουριμπούρου· ο Ερνέστο Σάμπατο, 19 χρονών πλέον, αναγκάζεται να μπει στην παρανομία διότι καταζητείται από το κράτος ως ακτιβιστής και γραμματέας της Κομμουνιστικής Νεολαίας. Διακόπτει τις σπουδές του και καταφεύγει στην Αβεγιανέδα αλλάζοντας διαρκώς όνομα και κατοικία για να διαφεύγει από τους διώκτες του. Στο τέλος όπως ο ίδιος γράφει: «[...] *οι απειλές και οι κίνδυνοι που μας παραμονεύανε ξέσπασαν πάνω στους μεγάλους αρχηγούς των αναρχικών: τον Σεβερίνο Ντι Τζιοβάνι και τον Σκαρφό.* [...] *αυτούς τους έπιασαν, λοιπόν, και πέθαναν μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα φωνάζοντας: Viva la anarquia! Μια κραυγή που, ακόμα και σήμερα, εξήντα τόσα χρόνια αργότερα, εξακολουθεί να με συγκινεί*».

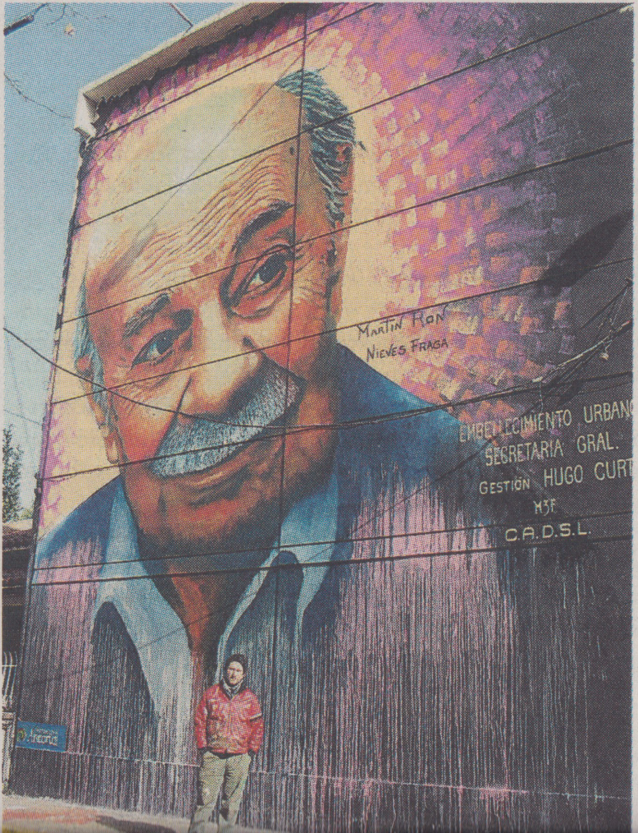
Ο Σάμπατο ήθελε να σκέφτεται ελεύθερα χωρίς δογματισμούς, έτσι η ισορροπία με το κόμμα δεν άργησε

να διαταραχθεί: «*Σε κατ' ιδίαν συζητήσεις με άλλους συντρόφους εγώ υποστήριζα πως η διαλεκτική ήταν εφαρμόσιμη σε πνευματικές καταστάσεις, αλλά όχι και σε αντικειμενικές, οπότε ο όρος «διαλεκτικός υλισμός» ήταν μια σκέτη αντίφαση. Κάποιος που δεν γνωρίζει εις βάθος τη νοοτροπία του στρατευμένου κομμουνιστή θα μπορούσε να σκεφτεί ότι αυτό δεν ήταν κάτι σοβαρό [...] όμως αυτά που υποστήριζα ήταν τότε πολύ παρακινδυνευμένα, γιατί ο μαρξισμός-λενινισμός ήταν κωδικοποιημένος κατά τρόπο απόλυτο και τελεσίδικο*». Ο Σάμπατο θεωρείται αμφισβητίας και έτσι «*Το Κόμμα –λέξη που γραφόταν πάντα με κεφαλαίο– προσφέρθηκε να με στείλει δύο χρόνια στο Λενινιστικό Σχολείο της Μόσχας, όπου κανείς γιατρευόταν ή κατέληγε σε κάποιο γκουλάγκ ή ψυχιατρικό άσυλο*».

Ακολουθώντας, λοιπόν, τις εντολές του κόμματος, το 1935, τον βρίσκει να ταξιδεύει προς την Μόσχα, αφού πρώτα κάνει μια στάση στις Βρυξέλλες όπου παρακολουθεί το συνέδριο «*Ενάντια στο Φασισμό και τον Πόλεμο*» που διοργανώνεται και διεξάγεται κάτω από τον αυστηρό έλεγχο του κομμουνιστικού κόμματος. Μοιράζεται το δωμάτιο του ξενώνα όπου φιλοξενείται, με ένα από τα ηγετικά στελέχη της Κεντρικής Επιτροπής της Γαλλικής Νεολαίας (που διακατέχεται από τυφλή υπακοή στη θεωρία και φυσικά στο Κόμμα) και συζητώντας, διαφωνεί μαζί του. «[...] *τότε διέπραξα το θανάσιμο λάθος να εκδηλώσω τις αμφιβολίες μου πάνω στο φιλοσοφικό πρόβλημα του διαλεκτικού υλισμού...*». Την επόμενη ημέρα προφασίζεται ασθένεια για να μην πάει στο συνέδριο και, όταν ο «σύντροφός» του απομακρύνεται, το σκάει με τρένο για το Παρίσι: «*συνειδητοποίησα πως αν πήγαινα στη Μόσχα δεν θα ξαναγύριζα ποτέ* [...] *Είχαν ήδη αρχίσει οι ''εκκαθαρίσεις'' της καταχθόνιας σταλινικής εξουσίας*». Στο Παρίσι (τον βοηθούν ένας τροτσκιστής και ένας πρώην κομμουνιστής) όπου φιλοξενείται προσωρινά, κλέβει από ένα βιβλιοπωλείο το βιβλίο *Μαθηματικής Ανάλυσης* του Εμίλ Μπορέλ και ο παλιός του έρωτας για τα μαθηματικά επιστρέφει – «*Θυμάμαι ακόμα εκείνο το παγωμένο χειμωνιάτικο σούρουπο, που διάβαζα τα πρώτα αποσπάσματα με το ρίγος του πιστού που ξαναμπαίνει στο ναό, μετά από μια μπερδεμένη περιπλάνηση γεμάτη βιαιότητα και αμαρτίες. Εκείνο το ιερό ρίγος προερχόταν από ένα μείγμα κατάπληξης, κατασταλαγμένης απόφασης και μιας* αυτούς εμπόδιο στην αποκήρυξη πράξεων που στρέφονται κατά της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, όποιο κι αν είναι το όνομα της ιδεολογίας που, υποτίθεται, πως τις αιτιολογεί. [...] *πόσο διαφορετικά θα είχαν εξελιχθεί τα πράγματα αν ο "ουτοπικός σοσιαλισμός" δεν καταστρεφόταν από τον "επιστημονικό σοσιαλισμό" του Μαρξ!*».

Το 1936 τελειώνοντας το διδακτορικό του στο Φυσικομαθηματικό τμήμα, κερδίζει μία υποτροφία και μεταβαίνει (μαζί με την σύντροφό του και τον μικρό τους γιο) στο Ερευνητικό Εργαστήριο Κιουρί στο Παρίσι.

Στο Παρίσι την ημέρα εργάζεται ανάμεσα σε ηλεκτρόμετρα και δοκιμαστικούς σωλήνες και το βράδυ συναντάται και ξενυχτά με την «παρέα» του Μπρετόν, τους, όπως ο ίδιος ονομάζει, «παραληρηματικούς υπερρεαλιστές»

γκέντρωση των γιγάντιων κρατών, να πολλαπλασιάσει την καταστροφή και το θάνατο με τα ατομικά μανιτάρια και τα σύννεφα της αποκάλυψης (από το βιβλίο του Σάμπατο, *Αντίσταση*)».

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, το 1943 εγκαταλείπει το Πανεπιστήμιο και πηγαίνει να ζήσει με τη γυναίκα και τον γιο του στην οροσειρά της Κόρδοβα – «*Πήγα να ζήσω στα βουνά της Κόρδοβα, σ' ένα ράντσο χωρίς τρεχούμενο νερό και ηλεκτρικό, στην περιοχή του Παντανίγιο. Κάτω από την απεραντοσύνη του έναστρου ουρανού ένιωσα ένα είδος γαλήνης*», «*Όταν γύρισα στο Μπουένος Άιρες μετά από κείνο το διάστημα στα βουνά της Κόρδοβα, η οικονομική μας κατάσταση ήταν πολύ κρίσιμη. Η ζωή δεν ήταν εύκολη και υποχρεωθήκαμε να πουλήσουμε ορισμένους πίνακες μιας κάποιας αξίας, ενώ περιμέναμε να βρω κάποια δουλειά που θα μας επέτρεπε να επιζήσουμε. Εξοικονόμησα μερικά χρήματα παραδίδοντας μαθήματα και κάνοντας μεταφράσεις για τις οποίες με πλήρωναν αθλιότατα...*».

Το 1945 εκδίδει το πρώτο του βιβλίο, «Το ον και το σύμπαν», και το 1948 το πρώτο του μυθιστόρημα «Το Τούνελ» το οποίο αναγνωρίζεται ως ένα από τα σημαντικότερα έργα της Αργεντίνικης λογοτεχνίας. Ακολουθούν μια σειρά δοκιμίων και μυθιστορημάτων μεταξύ των οποίων «Άνθρωποι και Γρανάζια», «Περί ηρώων και τάφων», «Αβαδδών ο εξολοθρευτής» και άλλα. Το 1984 ορίζεται επικεφαλής επιτροπής που ερευνά τα εγκλήματα που διέπραξε στην Αργεντινή το δικτατορικό καθεστώς του Βιντέλα την δεκαετία του 1970, κατά την διάρκεια του οποίου χιλιάδες άνθρωποι εξαφανίστηκαν. Εκδίδεται πόρισμα με τίτλο «Ποτέ ξανά» και μετά από αυτές τις αποκαλύψεις οι στρατηγοί οδηγούνται σε δίκη.

Τα έργα του αποσπούν πολλά διεθνή βραβεία και θεωρείται, μαζί με τον Χόρχε Λουίς Μπόρχες, ο μεγαλύτερος Αργεντινός συγγραφέας.

Αποσπάσματα από το βιβλίο του «Πριν το Τέλος»:

«*Δυστυχώς, σε αυτούς τους καιρούς έχει χαθεί πλέον η αξία του λόγου, έχει εκπορνευτεί επίσης και η τέχνη, αλλά και η γραφή έχει εκφυλιστεί σε μία πράξη ανάλογη με κείνην του να κόβεις μονέδα*».

«*Γίνεται λόγος για τα επιτεύγματα αυτού του συστήματος του οποίου το μοναδικό θαύμα υπήρξε το ότι*

που υποστήριζα ήταν τότε πολύ παρακινδυνευμένα, γιατί ο μαρξισμός-λενινισμός ήταν κωδικοποιημένος κατά τρόπο απόλυτο και τελεσίδικο». Ο Σάμπατο θεωρείται αμφισβητίας και έτσι «*Το Κόμμα –λέξη που γραφόταν πάντα με κεφαλαίο– προσφέρθηκε να με στείλει δύο χρόνια στο Λενινιστικό Σχολείο της Μόσχας, όπου κανείς γιατρευόταν ή κατέληγε σε κάποιο γκουλάγκ ή ψυχιατρικό άσυλο*».

Ακολουθώντας, λοιπόν, τις εντολές του κόμματος, το 1935, τον βρίσκει να ταξιδεύει προς την Μόσχα, αφού πρώτα κάνει μια στάση στις Βρυξέλλες όπου παρακολουθεί το συνέδριο «*Ενάντια στο Φασισμό και τον Πόλεμο*» που διοργανώνεται και διεξάγεται κάτω από τον αυστηρό έλεγχο του κομμουνιστικού κόμματος. Μοιράζεται το δωμάτιο του ξενώνα όπου φιλοξενείται, με ένα από τα ηγετικά στελέχη της Κεντρικής Επιτροπής της Γαλλικής Νεολαίας (που διακατέχεται από τυφλή υπακοή στη θεωρία και φυσικά στο Κόμμα) και συζητώντας, διαφωνεί μαζί του. «[...] *τότε διέπραξα το θανάσιμο λάθος να εκδηλώσω τις αμφιβολίες μου πάνω στο φιλοσοφικό πρόβλημα του διαλεκτικού υλισμού...*». Την επόμενη ημέρα προφασίζεται ασθένεια για να μην πάει στο συνέδριο και, όταν ο «σύντροφός» του απομακρύνεται, το σκάει με τρένο για το Παρίσι: «*συνειδητοποίησα πως αν πήγαινα στη Μόσχα δεν θα ξαναγύριζα ποτέ* [...] *Είχαν ήδη αρχίσει οι ''εκκαθαρίσεις'' της καταχθόνιας σταλινικής εξουσίας*». Στο Παρίσι (τον βοηθούν ένας τροτσκιστής και ένας πρώην κομμουνιστής) όπου φιλοξενείται προσωρινά, κλέβει από ένα βιβλιοπωλείο το βιβλίο *Μαθηματικής Ανάλυσης* του Εμίλ Μπορέλ και ο παλιός του έρωτας για τα μαθηματικά επιστρέφει – «*Θυμάμαι ακόμα εκείνο το παγωμένο χειμωνιάτικο σούρουπο, που διάβαζα τα πρώτα αποσπάσματα με το ρίγος του πιστού που ξαναμπαίνει στο ναό, μετά από μια μπερδεμένη περιπλάνηση γεμάτη βιαιότητα και αμαρτίες. Εκείνο το ιερό ρίγος προερχόταν από ένα μείγμα κατάπληξης, κατασταλαγμένης απόφασης και μιας γαλήνης που από καιρό το πνεύμα μου λαχταρούσε: το μαθηματικό σύμπαν με καλούσε στις πύλες του για δεύτερη φορά*»...

Επιστρέφει στην Αργεντινή «ερείπιο πνευματικό» όπως γράφει ο ίδιος και συνεχίζει τις σπουδές του στο Φυσικομαθηματικό τμήμα. Το κλίμα με τους πρώην συντρόφους του είναι τεταμένο: «*προετοιμαζόμουν σχεδόν καθημερινά για ν' αντέξω στις επιθέσεις και τις ύβρεις για την "προδοσία" μου στον κομμουνισμό, ενώ στην πραγματικότητα είχε συμβεί ακριβώς το αντίθετο. Και ο μεγάλος προδότης δεν ήταν άλλος από κείνο το τερατώδη άνθρωπο, τον πρώην φοιτητή της θεολογίας που εξόντωσε όλους όσους έκαναν πραγματικά την επανάσταση. Ώσπου η χάρη του έφτασε και στο εξωτερικό, στον ίδιο τον Τρότσκι, έναν από τους πλέον λαμπρούς και ολιγάριθμους επαναστάτες πού-*

Το 1938 τελειώνοντας το διδακτορικό του στο Φυσικομαθηματικό τμήμα, κερδίζει μία υποτροφία και μεταβαίνει (μαζί με την σύντροφό του και τον μικρό τους γιο) στο Ερευνητικό Εργαστήριο Κιουρί στο Παρίσι.

Στο Παρίσι την ημέρα εργάζεται ανάμεσα σε ηλεκτρόμετρα και δοκιμαστικούς σωλήνες και το βράδυ συναντάται και ξενυχτά με την «παρέα» του Μπρετόν, τους, όπως ο ίδιος ονομάζει, «παραληρηματικούς υπερρεαλιστές»

– «*Αν μη τι άλλο, η υψηλότερη αξία του υπερρεαλισμού ήταν το ότι μας επέτρεψε να εξερευνήσουμε πέρα από τα όρια ενός υποκριτικού ορθολογισμού και το ότι μέσα στην τόση ψευτιά μάς πρόσφερε έναν πρωτόγνωρο τρόπο ζωής*».

Το 1939 πηγαίνει στις ΗΠΑ όπου συνεχίζεται η υποτροφία του στο Massachusetts Institute of Technology (MIT) στην Βοστώνη. Την επόμενη χρονιά επιστρέφει στην Αργεντινή και διδάσκει «Κβαντική Θεωρία και σχετικότητα» στο Πανεπιστήμιο της La Plata.

στην οροσειρά της Κόρδοβα – «*πήγα να ζήσω στα βουνά της Κόρδοβα, σ' ένα ράντσο χωρίς τρεχούμενο νερό και ηλεκτρικό, στην περιοχή του Παντανίγιο. Κάτω από την απεραντοσύνη του έναστρου ουρανού ένιωσα ένα είδος γαλήνης*», «*Όταν γύρισα στο Μπουένος Άιρες μετά από κείνο το διάστημα στα βουνά της Κόρδοβα, η οικονομική μας κατάσταση ήταν πολύ κρίσιμη. Η ζωή δεν ήταν εύκολη και υποχρεωθήκαμε να πουλήσουμε ορισμένους πίνακες μιας κάποιας αξίας, ενώ περιμέναμε να βρω κάποια δουλειά που θα μας επέτρεπε να επιζήσουμε. Εξοικονόμησα μερικά χρήματα παραδίδοντας μαθήματα και κάνοντας μεταφράσεις για τις οποίες με πλήρωναν αθλιότατα...*».

Το 1945 εκδίδει το πρώτο του βιβλίο, «Το ον και το σύμπαν», και το 1948 το πρώτο του μυθιστόρημα «Το Τούνελ» το οποίο αναγνωρίζεται ως ένα από τα σημαντικότερα έργα της Αργεντίνικης λογοτεχνίας. Ακολουθούν μια σειρά δοκιμίων και μυθιστορημάτων μεταξύ των οποίων «Άνθρωποι και Γρανάζια», «Περί ηρώων και τάφων», «Αβαδδών ο εξολοθρευτής» και άλλα. Το 1984 ορίζεται επικεφαλής επιτροπής που ερευνά τα εγκλήματα που διέπραξε στην Αργεντινή το δικτατορικό καθεστώς του Βιντέλα την δεκαετία του 1970, κατά την διάρκεια του οποίου χιλιάδες άνθρωποι εξαφανίστηκαν. Εκδίδεται πόρισμα με τίτλο «Ποτέ ξανά» και μετά από αυτές τις αποκαλύψεις οι στρατηγοί οδηγούνται σε δίκη.

Τα έργα του αποσπούν πολλά διεθνή βραβεία και θεωρείται, μαζί με τον Χόρχε Λουίς Μπόρχες, ο μεγαλύτερος Αργεντινός συγγραφέας.

Αποσπάσματα από το βιβλίο του «Πριν το Τέλος»:

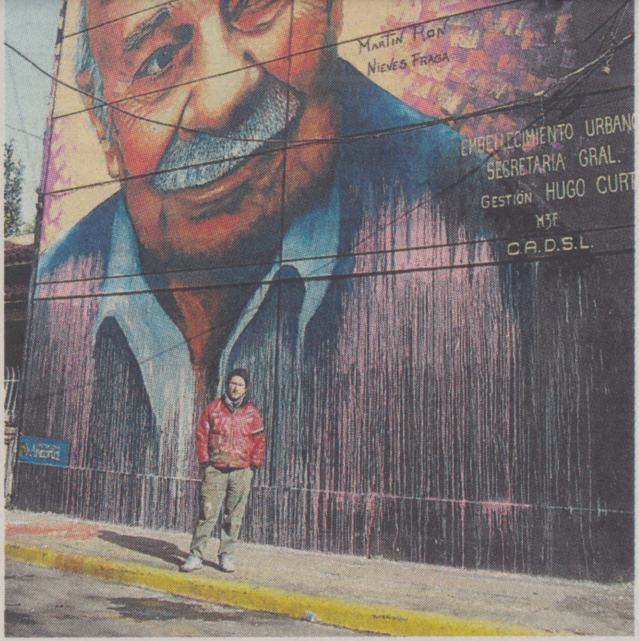
«*Δυστυχώς, σε αυτούς τους καιρούς έχει χαθεί πλέον η αξία του λόγου, έχει εκπορνευτεί επίσης και η τέχνη, αλλά και η γραφή έχει εκφυλιστεί σε μία πράξη ανάλογη με κείνην του να κόβεις μονέδα*».

«*Γίνεται λόγος για τα επιτεύγματα αυτού του συστήματος του οποίου το μοναδικό θαύμα υπήρξε το ότι συγκέντρωσε στο ένα πέμπτο του πληθυσμού της γης πάνω από το ογδόντα τοις εκατό του πλούτου, ενώ το υπόλοιπο, το μεγαλύτερο κομμάτι του πλανήτη, πεθαίνει από την πείνα μέσα στην αθλιότερη μιζέρια. Θα 'πρεπε ίσως να προβληματιστούμε ως προς την αντίληψή μας σχετικά με το νεοφιλελευθερισμό, ο οποίος στην πράξη ουδεμία σχέση έχει με την ελευθερία. Αντιθέτως, χάρη στην απέραντη οικονομική τους επιφάνεια, τους μηχανισμούς προπαγάνδας και τις οικονομικές δαγκάνες, τα ισχυρά κράτη μοιράζονται μεταξύ τους την κυριαρχία του πλανήτη*».

«*Κι όταν στο δρόμο βλέπω τόσα μικρομάγαζα σφραγισμένα ή όταν οι γείτονες με σταματάνε για να μου πουν πως δεν θα μπορέσουν να συνεχίσουν να συντηρούν πια το εργαστήρι του, γιατί δεν τους αποδίδει ούτε τα απαραίτητα για να πληρώσουν τους φόρους, συλλογίζομαι τη*

δηλώσω τις αμφιβολίες μου πάνω στο φιλοσοφικό πρόβλημα του διαλεκτικού υλισμού...». Την επόμενη ημέρα προφασίζεται ασθένεια για να μην πάει στο συνέδριο και, όταν ο «σύντροφός» του απομακρύνεται, το σκάει με τρένο για το Παρίσι: «*συνειδητοποίησα πως αν πήγαινα στη Μόσχα δεν θα ξαναγύριζα ποτέ* [...] Είχαν *ήδη αρχίσει οι ''εκκαθαρίσεις'' της καταχθόνιας σταλινικής εξουσίας*». Στο Παρίσι (τον βοηθούν ένας τροτσκιστής και ένας πρώην κομμουνιστής) όπου φιλοξενείται προσωρινά, κλέβει από ένα βιβλιοπωλείο το βιβλίο *Μαθηματικής Ανάλυσης* του Εμίλ Μπορέλ και ο παλιός του έρωτας για τα μαθηματικά επιστρέφει – «*Θυμάμαι ακόμα εκείνο το παγωμένο χειμωνιάτικο σούρουπο, που διάβαζα τα πρώτα αποσπάσματα με το ρίγος του πιστού που ξαναμπαίνει στο ναό, μετά από μια μπερδεμένη περιπλάνηση γεμάτη βιαιότητα και αμαρτίες. Εκείνο το ιερό ρίγος προερχόταν από ένα μείγμα κατάπληξης, κατασταλαγμένης απόφασης και μιας γαλήνης που από καιρό το πνεύμα μου λαχταρούσε: το μαθηματικό σύμπαν με καλούσε στις πύλες του για δεύτερη φορά*»...

Επιστρέφει στην Αργεντινή «ερείπιο πνευματικό» όπως γράφει ο ίδιος και συνεχίζει τις σπουδές του στο Φυσικομαθηματικό τμήμα. Το κλίμα με τους πρώην συντρόφους του είναι τεταμένο: «*προετοιμαζόμουν σχεδόν καθημερινά για ν' αντέξω στις επιθέσεις και τις ύβρεις για την "προδοσία" μου στον κομμουνισμό, ενώ στην πραγματικότητα είχε συμβεί ακριβώς το αντίθετο. Και ο μεγάλος προδότης δεν ήταν άλλος από κείνο τον τερατώδη άνθρωπο, τον πρώην φοιτητή της θεολογίας που εξόντωσε όλους όσους έκαναν πραγματικά την επανάσταση. Ώσπου η χάρη του έφτασε και στο εξωτερικό, στον ίδιο τον Τρότσκι, έναν από τους πλέον λαμπερούς και οξυδερκείς επαναστάτες πρώτης γραμμής που δολοφονήθηκε στο Μεξικό από τις σταλινικές τσεκουριές*». Μιλώντας για τους πρώην συντρόφους του γράφει: «[...] *παρ' όλα αυτά έμειναν σιωπηλοί μπροστά στις φρικαλεότητες του σοβιετικού καθεστώτος, τα βασανιστήρια και τις δολοφονίες που, όπως γίνεται συνήθως, διαπράχτηκαν στο όνομα των μεγάλων ιδανικών της ανθρωπότητας.* [...] *αυτοί όμως παρέμειναν σιωπηλοί, ενώ μπορούσαν και όφειλαν να πουν τα πράγματα με το όνομά τους χωρίς το φόβο να χαρακτηριστούν «διαφωνούντες»* [...] *γιατί δεν υπάρχουν καλές και κακές δικτατορίες, όλες το ίδιο απεχθείς είναι· όπως, επίσης, δεν υπάρχουν επώδυνα και ανώδυνα βασανιστήρια. Και ο αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό δεν θα έπρεπε να στέκεται γι'*

– «*Αν μη τι άλλο, η υψηλότερη αξία του υπερρεαλισμού ήταν το ότι μας επέτρεψε να εξερευνήσουμε πέρα από τα όρια ενός υποκριτικού ορθολογισμού και το ότι μέσα στην τόση ψευτιά μάς πρόσφερε έναν πρωτόγνωρο τρόπο ζωής*».

Το 1939 πηγαίνει στις ΗΠΑ όπου συνεχίζεται η υποτροφία του στο Massachusetts Institute of Technology (MIT) στην Βοστώνη. Την επόμενη χρονιά επιστρέφει στην Αργεντινή και διδάσκει «Κβαντική Θεωρία και σχετικότητα» στο Πανεπιστήμιο της La Plata.

Το ξέσπασμα, όμως, του Β΄ παγκοσμίου πόλεμου δημιουργεί στον γεμάτο ανθρωπιά Ερνέστο προβληματισμούς καθοριστικής σημασίας: Η τεχνολογία που βασίζεται στην φυσικό-χημεία είναι αυτή που, κυρίως, χρησιμοποιείται για τους πολεμικούς εξοπλισμούς. Αυτό τον κάνει να χάσει την πίστη του στην επιστήμη και να στραφεί στο πρώτο του πάθος: το γράψιμο. – «*Η απόφαση πάρθηκε μέσα μου, έπρεπε όμως να ριχτώ στη μάχη ενάντια σε κείνους που με προκαλούσαν με σπουδαία πόστα και με γονάτιζαν με τη βεβαιότητα του σπουδαίου χρέους που υποτίθεται πως όφειλα στη Φυσική*» - «*Εκείνη η επιστήμη που θα έδινε λύση σε όλα τα φυσικά και μεταφυσικά προβλήματα του ανθρώπου συνέβαλε στο να διευκολύνει τη συ-*

επικεφαλής επιτροπής που ερευνά τα εγκλήματα που διέπραξε στην Αργεντινή το δικτατορικό καθεστώς του Βιντέλα την δεκαετία του 1970, κατά την διάρκεια του οποίου χιλιάδες άνθρωποι εξαφανίστηκαν. Εκδίδεται πόρισμα με τίτλο «Ποτέ ξανά» και μετά από αυτές τις αποκαλύψεις οι στρατηγοί οδηγούνται σε δίκη.

Τα έργα του αποσπούν πολλά διεθνή βραβεία και θεωρείται, μαζί με τον Χόρχε Λουίς Μπόρχες, ο μεγαλύτερος Αργεντινός συγγραφέας.

Αποσπάσματα από το βιβλίο του «Πριν το Τέλος»:

«*Δυστυχώς, σε αυτούς τους καιρούς έχει χαθεί πλέον η αξία του λόγου, έχει εκπορνευτεί επίσης και η τέχνη, αλλά και η γραφή έχει εκφυλιστεί σε μία πράξη ανάλογη με κείνην του να κόβεις μονέδα*».

«*Γίνεται λόγος για τα επιτεύγματα αυτού του συστήματος του οποίου το μοναδικό θαύμα υπήρξε το ότι συγκέντρωσε στο ένα πέμπτο του πληθυσμού της γης πάνω από το ογδόντα τοις εκατό του πλούτου, ενώ το υπόλοιπο, το μεγαλύτερο κομμάτι του πλανήτη, πεθαίνει από την πείνα μέσα στην αθλιότερη μιζέρια. Θα 'πρεπε ίσως να προβληματιστούμε ως προς την αντίληψή μας σχετικά με το νεοφιλελευθερισμό, ο οποίος στην πράξη ουδεμία σχέση έχει με την ελευθερία. Αντιθέτως, χάρη στην απέραντη οικονομική τους επιφάνεια, τους μηχανισμούς προπαγάνδας και τις οικονομικές δαγκάνες, τα ισχυρά κράτη μοιράζονται μεταξύ τους την κυριαρχία του πλανήτη*».

«*Κι όταν στο δρόμο βλέπω τόσα μικρομάγαζα σφραγισμένα ή όταν οι γείτονες με σταματάνε για να μου πουν πως δεν θα μπορέσουν να συνεχίσουν να συντηρούν πια το εργαστήρι του, γιατί δεν τους αποδίδει ούτε τα απαραίτητα για να πληρώσουν τους φόρους, συλλογίζομαι τη διαφθορά και την αναλγησία που ενυπάρχει σε όλη αυτήν τη χυδαία σπατάλη και την ανήθικη αφθονία που απολαμβάνουν κάποια ελάχιστα άτομα· και έχω την αίσθηση ότι γινόμαστε μάρτυρες της βαθιάς έκπτωσης ενός κόσμου όπου, από τη στιγμή που η απόγνωση γιγαντώνεται, αυξάνεται και ο εγωισμός και το «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Ενώ, λοιπόν, οι πιο άτυχοι πνίγονται στα βαθιά νερά, σε κάποια γωνία, κάνοντας τους εντελώς ανυποψίαστους για την καταστροφή, στο κέντρο ενός χορού μεταμφιεσμένων, οι άνθρωποι της εξουσίας εξακολουθούν να χορεύουν, σκασμένοι στα γέλια από τις ίδιες τους τις χοντράδες*».

Αναρχία και Ζωή

Όταν το δάκτυλο έδειχνε το φεγγάρι, ο ηλίθιος κοίταζε το δάκτυλο...

Τα ζητήματα ανομίας και ασυδοσίας περιθωριακών, όπως ενίοτε αποκαλούνται, ατόμων, ή ομάδων το τελευταίο διάστημα, **αφορούν σύμφωνα με τους διαπρύσιους υπερασπιστές της δημόσιας τάξης και ασφάλειας**, οι οποίοι δήθεν αντιπολιτεύονται το καθεστώς Τσίπρα, **την ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων, που συμπεριλαμβάνει φυσικά και το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο**.

Θα αναφωνήσει, ίσως, κάποιος «Τι είχες Μάη μου; Τι είχα πάντα».

Προφανώς η πραγματικότητα, όμως, είναι πολύ διαφορετική. Εκτός και αν δεχθούμε ότι οι συνθήκες δεν έχουν μεταβληθεί στο παραμικρό, ότι οι ευρύτερες διεργασίες, αλλά και εκείνες που αφορούν τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, είναι απλά υποτονικές, και επειδή κάτι τέτοιο είναι γενικά ένα σημάδι των καιρών καταλήγουμε αδιάφοροι να αποφανθούμε με την γνωστή ρήση «***ότι βρέξει ας κατεβάσει***».

Όπως είπαμε, η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική.

Άλλοι χρησιμοποιούν τον χαρακτηρισμό «***παρακμή***» για να την περιγράψουν, άλλοι θα μιλήσουν για «***κοινωνικό έρεβος και ζόφο***», άλλοι θα σκύψουν το κεφάλι λέγοντας ότι το «***παιχνίδι έχει χαθεί οριστικά***» τονίζοντας την παρουσία της κάθε λογής «***ναρκομαφίας***» και το «***πολυπαραγοντικό ζήτημα της προστασίας των μαγαζιών***», άλλοι πάλι θεωρούν ότι η περιοχή έχει μοιραστεί και **ορισμένα από τα εναπομείναντα «επαναστατικά συμφέροντα»**

τεροι όλων των προηγούμενων. Φυσικά δεν είχαμε, ούτε έχουμε σκοπό, να μπούμε εμείς οι ίδιοι ή να προτρέψουμε οποιοδήποτε να μπει σε κάποια διαδικασία σύγκρισης και επιλογής εξουσιαστών.

Πολεμήσαμε, πολεμούμε και θα πολεμούμε κάθε εξουσιαστική διαχείριση, χωρίς διακρίσεις, γιατί ουδέποτε είχαμε το οποιοδήποτε πολιτικό συμφέρον να αβαντάρουμε οποιαδήποτε πλευρά.

Άλλωστε οι αναρχικοί είναι γνωστοί για αυτήν ακριβώς την επιμονή τους, αλλά και την πεποίθησή τους ότι οι εξουσιαστικές αντιθέσεις δεν τους αφορούν, παρ' ότι οφείλουν να τις παρακολουθούν, να τις αντιλαμβάνονται, να μελετούν τους διάφορους και διαφορετικούς τρόπους επιβολής.

Αυτή ακριβώς η προσπάθεια αποδυναμώνεται και εν τέλει ακυρώνεται για διάφορους λόγους, όταν οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι επιλέγουν, λανθασμένα κατά την γνώμη μας, να περπατήσουν τα μονοπάτια της πολιτικής. Πιστεύουν, μάλιστα, έχοντας αποκομίσει σε αρκετές περιπτώσεις τα λεγόμενα πολιτικά κέρδη, ότι δικαιώνονται γι' αυτήν την επιλογή τους, ότι ο αγώνας τους σταθεροποιείται, ότι αναγνωρίζονται ακόμη και από την πλευρά των εξουσιαστών, τους οποίους υποτίθεται ότι πολεμούν χωρίς συμβιβασμούς.

Ικανοποιημένοι τότε, αναζητούν τρόπους, όπως λένε, ώστε να κεφαλοποιηθούν αυτά τα κέρδη, ώστε το κίνημα να δυναμώσει και άλλο, ώστε να υπολογίζεται περισσότερο κοινωνικά και πολιτικά η αντιπολιτευτική τους δράση, ενώ, μέσα στην γενικότερη ευφορία και στο κλίμα «νίκης», ορισμένοι «σύντροφοι» εγκαθιδρύουν, με το μαλακό στην αρχή, την εξουσία τους ή αλλιώς την αναγνώρισή τους ως «παράγοντες» του χώρου.

Όμως θα αναρωτηθεί κάποιος, ποιος είναι ο τελικός στόχος; Υπάρχει καν τέτοιος; Ή μήπως όλα τούτα, απλώς, είναι απόρροια του αγώνα, των λαθών, των υπερεκτιμημένων δυνάμεων ή δυνατοτήτων, ακόμα και εκείνων των ίδιων των προσώπων που εκφράζουν τις τάδε ή τις δείνα ιδέες;

Η αλήθεια παραμένει απλή όσο και σύνθετη.

Για να την κατανοήσουμε θα πρέπει να γνωρίσουμε εκείνα που έχουν προηγηθεί. Αυτό όμως δεν φθάνει. Οι αναρχικοί δεν ανακυκλώνουν το παρελθόν, δεν το περιφέρουν σαν τρόπαιο, δεν έχουν κρυμμένη στο τσεπάκι τους κάθε

καν, αλλά και των αγωνιστών, που συμμετείχαν σ' αυτούς με κάθε τίμημα, με ειλικρίνεια και ανιδιοτέλεια. Διατήρηση της μνήμης, όμως, δεν αποτελεί ότι συνιστά το πολιτικό συμφέρον του καθενός.

Η διατήρηση της μνήμης δεν μπορεί και δεν έχει καμία σχέση με τον επανακαθορισμό των πολιτικών συσχετισμών μέσα στο κίνημα και τις συνιστώσες του. Η διατήρηση της μνήμης για τους αναρχικούς δεν είχε και δεν θα έχει ποτέ καμία συνάφεια με την ιστορία των κομμουνιστών, με την ενίσχυση της εξουσιαστικής τους θέσης στο παρόν και στο μέλλον.

Ο ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ, η ΟΠΛΑ είναι δική τους ιστορία, και δεν θα γίνει ποτέ δική μας. Όσοι την επικαλούνται στ' όνομα της αναρχίας προσπαθούν απελπισμένα να κερδίσουν λιγοστό χρόνο, ώστε να σταθεροποιηθούν στην καινούργια θέση, που τους επιφυλάσσει η αριστερή εξουσία. Κατά βάθος δεν μας βλάπτουν. Είναι σίγουρα καλύτερα να πέφτουν ολοκληρωτικά οι μάσκες. Βιάζονται είναι αλήθεια, και ως εκ τούτου διαπράττουν πολλά και σοβαρά λάθη. Καλοδεχούμενα. Ευχόμαστε να πολλαπλασιαστούν στο άμεσο μέλλον.

Από την πλευρά μας δεν έχουμε παρά να δείξουμε επιμονή και υπομονή, αλλά και τεράστια αυτοπεποίθηση όσον αφορά τα πιστεύω μας. Αποστρεφόμαστε ότι υποβιβάζει κάθε ανθρώπινη οντότητα, ότι δεσμεύει σωματικά, ηθικά, πνευματικά τις ανθρώπινες υπάρξεις. Θα συνεχίσουμε να το κάνουμε. Θέλουμε να γκρεμίσουμε κάθε φυλακή, όχι για να κτίσουμε καινούργιες, αλλά γιατί εξακολουθούμε να θεωρούμε τον εγκλεισμό βασανισμό. Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι τα κρατικά μπουντρούμια θα γκρεμιστούν ολότελα, από τους κολασμένους, από τους επαναστάτες, και τους αναρχικούς σε κάθε εξέγερση, που θα θυμίζει εκείνες που προηγήθηκαν, αλλά και δεν θα μοιάζει με καμμία τους.

Για να φέρει, όμως, η σπίθα πυρκαγιά, θέλει καθαρές καρδιές, ανθρώπους απλούς και συνηθισμένους, που δεν φτύνουν τον διπλανό τους, δεν μισούν την ανθρώπινη αδυναμία, και δεν επιζητούν τρόπους να την τσακίσουν, λες και δεν έχουν ασχοληθεί και δεν ασχολούνται για το σκοπό αυτό τόσοι και τόσοι εξουσιαστές, τόσα κράτη, τόσα κανόνια, τόσοι έμποροι ψυχών και ανθρώπων, που τρέφονται από την δυστυχία και τον πόνο και την απέρα-

Τα ζητήματα ανομίας και ασυδοσίας περιθωριακών, όπως ενίοτε αποκαλούνται, ατόμων, ή ομάδων το τελευταίο διάστημα, **αφορούν σύμφωνα με τους διαπρύσιους υπερασπιστές της δημόσιας τάξης και ασφάλειας**, οι οποίοι δήθεν αντιπολιτεύονται το καθεστώς Τσίπρα, **την ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων, που συμπεριλαμβάνει φυσικά και το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο**.

Θα αναφωνήσει, ίσως, κάποιος «Τι είχες Μάη μου; Τι είχα πάντα».

Προφανώς η πραγματικότητα, όμως, είναι πολύ διαφορετική. Εκτός και αν δεχθούμε ότι οι συνθήκες δεν έχουν μεταβληθεί στο παραμικρό, ότι οι ευρύτερες διεργασίες, αλλά και εκείνες που αφορούν τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, είναι απλά υποτονικές, και επειδή κάτι τέτοιο είναι γενικά ένα σημάδι των καιρών καταλήγουμε αδιάφοροι να αποφανθούμε με την γνωστή ρήση «***ότι βρέξει ας κατεβάσει***».

Όπως είπαμε, η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική.

Άλλοι χρησιμοποιούν τον χαρακτηρισμό «***παρακμή***» για να την περιγράψουν, άλλοι θα μιλήσουν για «***κοινωνικό έρεβος και ζόφο***», άλλοι θα σκύψουν το κεφάλι λέγοντας ότι το «***παιχνίδι έχει χαθεί οριστικά***» τονίζοντας την παρουσία της κάθε λογής «***νακρομαφίας***» και το «***πολυπαραγοντικό ζήτημα της προστασίας των μαγαζιών***», άλλοι πάλι θεωρούν ότι η περιοχή έχει μοιραστεί και **ορισμένα από τα εναπομείναντα «επαναστατικά συμφέροντα» στην περιοχή απλά παίρνουν θέση για την «νέα εποχή», είτε παραμείνει ο Συριζα στην εξουσία για ολόκληρη την τετραετία είτε μεταβληθεί εκ νέου η κυβερνητική διαχείριση** των κρατικών υποθέσεων.

Άλλοι πάλι χρεώνουν την «παρακμιακή» κατάσταση στα «***λούμπεν στοιχεία***», που κατακλύζουν την περιοχή είτε ασχολούνται με την διακίνηση ναρκωτικών είτε ληστεύουν και ξυλοκοπούν περαστικούς είτε επιδίδονται άλλοτε στον εμπρησμό τρόλλεϋ και άλλοτε περιπτέρων.

Τέλος, ***διάφοροι επικροτούν την δράση σταλινικών πολιτοφυλακών με αυξημένα το τελευταίο διάστημα αστυνομικά καθήκοντα*** και άλλοι, αντιθέτως, θεωρούν κατηγορηματικά ότι η αυτόκλητη κινηματική αστυνομία, όχι μόνο δεν αποτελεί «λύση», αλλά σημαντικό μέρος του «προβλήματος».

Ας κάνουμε ορισμένες σύντομες επισημάνσεις.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι δεν διανύουμε ούτε την δεκαετία του '80, ούτε την δεκαετία του '90, ούτε καν εκείνη

Άλλωστε οι αναρχικοί είναι γνωστοί για αυτήν ακριβώς την επιμονή τους, αλλά και την πεποίθησή τους ότι οι εξουσιαστικές αντιθέσεις δεν τους αφορούν, παρ' ότι οφείλουν να τις παρακολουθούν, να τις αντιλαμβάνονται, να μελετούν τους διάφορους και διαφορετικούς τρόπους επιβολής.

Αυτή ακριβώς η προσπάθεια αποδυναμώνεται και εν τέλει ακυρώνεται για διάφορους λόγους, όταν οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι επιλέγουν, λανθασμένα κατά την γνώμη μας, να περπατήσουν τα μονοπάτια της πολιτικής. Πιστεύουν, μάλιστα, έχοντας αποκομίσει σε αρκετές περιπτώσεις τα λεγόμενα πολιτικά κέρδη, ότι δικαιώνονται γι' αυτήν την επιλογή τους, ότι ο αγώνας τους σταθεροποιείται, ότι αναγνωρίζονται ακόμη και από την πλευρά των εξουσιαστών, τους οποίους υποτίθεται ότι πολεμούν χωρίς συμβιβασμούς.

Ικανοποιημένοι τότε, αναζητούν τρόπους, όπως λένε, ώστε να κεφαλοποιηθούν αυτά τα κέρδη, ώστε το κίνημα να δυναμώσει και άλλο, ώστε να υπολογίζεται περισσότερο κοινωνικά και πολιτικά η αντιπολιτευτική τους δράση, ενώ, μέσα στην γενικότερη ευφορία και στο κλίμα «νίκης», ορισμένοι «σύντροφοι» εγκαθιδρύουν, με το μαλακό στην αρχή, την εξουσία τους ή αλλιώς την αναγνώρισή τους ως «παράγοντες» του χώρου.

Όμως θα αναρωτηθεί κάποιος, ποιος είναι ο τελικός στόχος; Υπάρχει καν τέτοιος; Ή μήπως όλα τούτα, απλώς, είναι απόρροια του αγώνα, των λαθών, των υπερεκτιμημένων δυνάμεων ή δυνατοτήτων, ακόμα και εκείνων των ίδιων των προσώπων που εκφράζουν τις τάδε ή τις δείνα ιδέες;

Η αλήθεια παραμένει απλή όσο και σύνθετη.

Για να την κατανοήσουμε θα πρέπει να γνωρίσουμε εκείνα που έχουν προηγηθεί. Αυτό όμως δεν φθάνει. Οι αναρχικοί δεν ανακυκλώνουν το παρελθόν, δεν το περιφέρουν σαν τρόπαιο, δεν έχουν κρυμμένη στο τσεπάκι τους κάθε είδους βεβαιότητα και «αλήθεια». Οι ιδέες μας ακονίζονται στο σήμερα, για να μπορέσουμε να αντισταθούμε «αύριο», για να είναι δυνατόν να αντιπαρατεθούμε στους σχεδιασμούς μιας εξουσίας, που δυναμώνει μέσα από τις αντιθέσεις της από τις διαφοροποιήσεις μέσα στους κόλπους της.

Επομένως κάθε «στιγμή» έχει την σημασία της, κάθε συμβιβασμός που αποτρέπεται μάς δυναμώνει για να επιτεθούμε στο μέλλον στα περισσότερο ευάλωτα σημεία του εξουσιαστικού σώματος. Καθυστερούμε τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς όσο περισσότερο μπορούμε, και δεν διευκολύνουμε την επίσπευση της πραγμάτωσής τους. Πολλές φορές γνωρίζουμε ότι η καθυστέρηση αυτή θα είναι «μικρή». Για μας, όμως, είναι πολύ μεγάλη, αλλά και για όσους αγωνίζονται και για όλους εκείνους που μπορεί να βαδίσουν στους δρόμους της ανυποταξίας και της άρνησης.

Οι αναρχικοί δεν ανήκουν ούτε συγκροτούν επαναστατικά ιερατεία. Για έναν απλό λόγο. Δεν επιδιώκουν να ασκή-

καμία συνάφεια με την ιστορία των κομμουνιστών, με την ενίσχυση της εξουσιαστικής τους θέσης στο παρόν και στο μέλλον.

Ο ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ, η ΟΠΛΑ είναι δική τους ιστορία, και δεν θα γίνει ποτέ δική μας. Όσοι την επικαλούνται στ' όνομα της αναρχίας προσπαθούν απελπισμένα να κερδίσουν λιγοστό χρόνο, ώστε να σταθεροποιηθούν στην καινούργια θέση, που τους επιφυλάσσει η αριστερή εξουσία. Κατά βάθος δεν μας βλάπτουν. Είναι σίγουρα καλύτερα να πέφτουν ολοκληρωτικά οι μάσκες. Βιάζονται είναι αλήθεια, και ως εκ τούτου διαπράττουν πολλά και σοβαρά λάθη. Καλοδεχούμενα. Ευχόμαστε να πολλαπλασιαστούν στο άμεσο μέλλον.

Από την πλευρά μας δεν έχουμε παρά να δείξουμε επιμονή και υπομονή, αλλά και τεράστια αυτοπεποίθηση όσον αφορά τα πιστεύω μας. Αποστρεφόμαστε ότι υποβιβάζει κάθε ανθρώπινη οντότητα, ότι δεσμεύει σωματικά, ηθικά, πνευματικά τις ανθρώπινες υπάρξεις. Θα συνεχίσουμε να το κάνουμε. Θέλουμε να γκρεμίσουμε κάθε φυλακή, όχι για να κτίσουμε καινούργιες, αλλά γιατί εξακολουθούμε να θεωρούμε τον εγκλεισμό βασανισμό. Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι τα κρατικά μπουντρούμια θα γκρεμιστούν ολότελα, από τους κολασμένους, από τους επαναστάτες, και τους αναρχικούς σε κάθε εξέγερση, που θα θυμίζει εκείνες που προηγήθηκαν, αλλά και δεν θα μοιάζει με καμμία τους.

Για να φέρει, όμως, η σπίθα πυρκαγιά, θέλει καθαρές καρδιές, ανθρώπους απλούς και συνηθισμένους, που δεν φτύνουν τον διπλανό τους, δεν μισούν την ανθρώπινη αδυναμία, και δεν επιζητούν τρόπους να την τσακίσουν, λες και δεν έχουν ασχοληθεί και δεν ασχολούνται για το σκοπό αυτό τόσοι και τόσοι εξουσιαστές, τόσα κράτη, τόσα κανόνια, τόσοι έμποροι ψυχών και ανθρώπων, που τρέφονται από την δυστυχία και τον πόνο και την απέραντη αδυναμία, στην οποία έχουν περιέλθει εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι.

Άλλο τόσο οι αναρχικοί δεν μπορούν να μιλούν για ζωτικούς χώρους, είτε αναφέρονται στα Εξάρχεια, είτε στην οποιαδήποτε γειτονιά, είτε στην πτέρυγα μιας φυλακής.

Μα, θα πει κάποιος, οι ρίζες, οι αγώνες, που έχουν δοθεί και έχουν καταγραφεί σε διάφορους χώρους δεν έχουν την σημασία τους; Τους παραδίδουμε και συνεχίζουμε κάπου άλλου χωρίς δισταγμούς χωρίς επιφυλάξεις; Όχι βέβαια, σε καμμία περίπτωση. Με ποιες ιδέες, όμως, υπερασπιζόμαστε αυτές τις ρίζες, αυτούς τους αγώνες, αυτούς τους χώρους; Με δανεικές απόψεις, με εξουσιαστικές λογικές και προοπτικές;

Με ποιους συμμάχους, με ποια μέσα; Να παραμείνουμε σε μια περιοχή με οποιοδήποτε όρο; Επιβάλλοντας την δική μας εξουσία; Αστυνομεύοντας, πουλώντας προστασία στους «προστάτες», ελέγχοντας την εγκληματικότητα, ορίζοντας το υβρίδιο της επαναστατικής εγκληματικότη-

Προφανώς η πραγματικότητα, όμως, είναι πολύ διαφορετική. Εκτός και αν δεχθούμε ότι οι συνθήκες δεν έχουν μεταβληθεί στο παραμικρό, ότι οι ευρύτερες διεργασίες, αλλά και εκείνες που αφορούν τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, είναι απλά υποτονικές, και επειδή κάτι τέτοιο είναι γενικά ένα σημάδι των καιρών καταλήγουμε αδιάφοροι να αποφανθούμε με την γνωστή ρήση «***ότι βρέξει ας κατεβάσει***».

Όπως είπαμε, η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική.

Άλλοι χρησιμοποιούν τον χαρακτηρισμό «***παρακμή***» για να την περιγράψουν, άλλοι θα μιλήσουν για «***κοινωνικό έρεβος και ζόφο***», άλλοι θα σκύψουν το κεφάλι λέγοντας ότι το «***παιχνίδι έχει χαθεί οριστικά***» τονίζοντας την παρουσία της κάθε λογής «***ναρκομαφίας***» και το «***πολυπαραγοντικό ζήτημα της προστασίας των μαγαζιών***», άλλοι πάλι θεωρούν ότι η περιοχή έχει μοιραστεί και **ορισμένα από τα εναπομείναντα «επαναστατικά συμφέροντα» στην περιοχή απλά παίρνουν θέση για την «νέα εποχή», είτε παραμείνει ο Συριζα στην εξουσία για ολόκληρη την τετραετία είτε μεταβληθεί εκ νέου η κυβερνητική διαχείριση** των κρατικών υποθέσεων.

Άλλοι πάλι χρεώνουν την «παρακμιακή» κατάσταση στα «***λούμπεν στοιχεία***», που κατακλύζουν την περιοχή είτε ασχολούνται με την διακίνηση ναρκωτικών είτε ληστεύουν και ξυλοκοπούν περαστικούς είτε επιδίδονται άλλοτε στον εμπρησμό τρόλλεϋ και άλλοτε περιπτέρων.

Τέλος, ***διάφοροι επικροτούν την δράση σταλινικών πολιτοφυλακών με αυξημένα το τελευταίο διάστημα αστυνομικά καθήκοντα*** και άλλοι, αντιθέτως, θεωρούν κατηγορηματικά ότι η αυτόκλητη κινηματική αστυνομία, όχι μόνο δεν αποτελεί «λύση», αλλά σημαντικό μέρος του «προβλήματος».

Ας κάνουμε ορισμένες σύντομες επισημάνσεις.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι δεν διανύουμε ούτε την δεκαετία του '80, ούτε την δεκαετία του '90, ούτε καν εκείνη την πρώτη δεκαετία του 2000. Η βίαιη μεταβολή των κοινωνικών, πολιτικών και οικονομικών συνθηκών αντικαθιστά τους προηγούμενους όρους επιβολής με νέους διαρκώς εφιαλτικότερους. Η κοινωνική αποσύνθεση επιβάλλεται με άγριο τρόπο, διαπερνά τα κοινωνικά στρώματα, έχει διάρκεια και παρ' ότι συνδέεται με το οικονομικό στοιχείο, δεν ταυτίζεται με αυτήν καθεαυτή την οικονομική λεηλασία, η οποία εξελίσσεται διαρκώς με εξοντωτικότερο τρόπο και μέσα.

Έχουμε υποστηρίξει επανειλημμένα ότι οι τωρινοί διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων θα αποδειχθούν χειρότερο... ικανοποιημένοι τότε, αναζητούν τρόπους, όπως λένε, ώστε να κεφαλοποιηθούν αυτά τα κέρδη, ώστε το κίνημα να δυναμώσει και άλλο, ώστε να υπολογίζεται περισσότερο κοινωνικά και πολιτικά η αντιπολιτευτική τους δράση, ενώ, μέσα στην γενικότερη ευφορία και στο κλίμα «νίκης», ορισμένοι «σύντροφοι» εγκαθιδρύουν, με το μαλακό στην αρχή, την εξουσία τους ή αλλιώς την αναγνώρισή τους ως «παράγοντες» του χώρου.

Όμως θα αναρωτηθεί κάποιος, ποιος είναι ο τελικός στόχος; Υπάρχει καν τέτοιος; Ή μήπως όλα τούτα, απλώς, είναι απόρροια του αγώνα, των λαθών, των υπερεκτιμημένων δυνάμεων ή δυνατοτήτων, ακόμα και εκείνων των ίδιων των προσώπων που εκφράζουν τις τάδε ή τις δείνα ιδέες;

Η αλήθεια παραμένει απλή όσο και σύνθετη.

Για να την κατανοήσουμε θα πρέπει να γνωρίσουμε εκείνα που έχουν προηγηθεί. Αυτό όμως δεν φθάνει. Οι αναρχικοί δεν ανακυκλώνουν το παρελθόν, δεν το περιφέρουν σαν τρόπαιο, δεν έχουν κρυμμένη στο τσεπάκι τους κάθε είδους βεβαιότητα και «αλήθεια». Οι ιδέες μας ακονίζονται στο σήμερα, για να μπορέσουμε να αντισταθούμε «αύριο», για να είναι δυνατόν να αντιπαρατεθούμε στους σχεδιασμούς μιας εξουσίας, που δυναμώνει μέσα από τις αντιθέσεις της από τις διαφοροποιήσεις μέσα στους κόλπους της.

Επομένως κάθε «στιγμή» έχει την σημασία της, κάθε συμβιβασμός που αποτρέπεται μάς δυναμώνει για να επιτεθούμε στο μέλλον στα περισσότερο ευάλωτα σημεία του εξουσιαστικού σώματος. Καθυστερούμε τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς όσο περισσότερο μπορούμε, και δεν διευκολύνουμε την επίσπευση της πραγμάτωσής τους. Πολλές φορές γνωρίζουμε ότι η καθυστέρηση αυτή θα είναι «μικρή». Για μας, όμως, είναι πολύ μεγάλη, αλλά και για όσους αγωνίζονται και για όλους εκείνους που μπορεί να βαδίσουν στους δρόμους της ανυποταξίας και της άρνησης.

Οι αναρχικοί δεν ανήκουν ούτε συγκροτούν επαναστατικά ιερατεία. Για έναν απλό λόγο. Δεν επιδιώκουν να ασκήσουν εξουσία αύριο, άρα δεν μπορεί να συμπεριφέρονται σαν εξουσιαστές σήμερα. Ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Καμία στιγμή και για κανένα λόγο. Οι αναρχικοί μοιραζόμαστε κάθε στιγμή του αγώνα για μια ζωή ελεύθερη δίχως καταπιεστές και καταπιεζόμενους, δίχως εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους. Αγαπούμε την ελευθερία απεριόριστα, και εκτιμούμε ως απεριόριστες τις δυνατότητες να αναπτυχθεί το ανθρώπινο πνεύμα, σε συνθήκες δημιουργικής και εκούσιας αλληλοβοήθειας.

Για να μοιραστούμε κάθε στιγμή που αγωνιζόμαστε, θα πρέπει να τιμούμε την μνήμη των αγώνων, που προηγήθη... κάθε ανθρώπινη οντότητα, ότι δεσμεύει σωματικά, ηθικά, πνευματικά τις ανθρώπινες υπάρξεις. Θα συνεχίσουμε να το κάνουμε. Θέλουμε να γκρεμίσουμε κάθε φυλακή, όχι για να κτίσουμε καινούργιες, αλλά γιατί εξακολουθούμε να θεωρούμε τον εγκλεισμό βασανισμό. Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι τα κρατικά μπουντρούμια θα γκρεμιστούν ολότελα, από τους κολασμένους, από τους επαναστάτες, και τους αναρχικούς σε κάθε εξέγερση, που θα θυμίζει εκείνες που προηγήθηκαν, αλλά και δεν θα μοιάζει με καμμία τους.

Για να φέρει, όμως, η σπίθα πυρκαγιά, θέλει καθαρές καρδιές, ανθρώπους απλούς και συνηθισμένους, που δεν φτύνουν τον διπλανό τους, δεν μισούν την ανθρώπινη αδυναμία, και δεν επιζητούν τρόπους να την τσακίσουν, λες και δεν έχουν ασχοληθεί και δεν ασχολούνται για το σκοπό αυτό τόσοι και τόσοι εξουσιαστές, τόσα κράτη, τόσα κανόνια, τόσοι έμποροι ψυχών και ανθρώπων, που τρέφονται από την δυστυχία και τον πόνο και την απέραντη αδυναμία, στην οποία έχουν περιέλθει εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι.

Άλλο τόσο οι αναρχικοί δεν μπορούν να μιλούν για ζωτικούς χώρους, είτε αναφέρονται στα Εξάρχεια, είτε στην οποιαδήποτε γειτονιά, είτε στην πτέρυγα μιας φυλακής.

Μα, θα πει κάποιος, οι ρίζες, οι αγώνες, που έχουν δοθεί και έχουν καταγραφεί σε διάφορους χώρους δεν έχουν την σημασία τους; Τους παραδίδουμε και συνεχίζουμε κάπου άλλου χωρίς δισταγμούς χωρίς επιφυλάξεις; Όχι βέβαια, σε καμμία περίπτωση. Με ποιες ιδέες, όμως, υπερασπιζόμαστε αυτές τις ρίζες, αυτούς τους αγώνες, αυτούς τους χώρους; Με δανεικές απόψεις, με εξουσιαστικές λογικές και προοπτικές;

Με ποιους συμμάχους, με ποια μέσα; Να παραμείνουμε σε μια περιοχή με οποιοδήποτε όρο; Επιβάλλοντας την δική μας εξουσία; Αστυνομεύοντας, πουλώντας προστασία στους «προστάτες», ελέγχοντας την εγκληματικότητα, ορίζοντας το υβρίδιο της επαναστατικής εγκληματικότητας; Με το να δεχτούμε να συνδιαχειριστούμε για ένα κρίσιμο διάστημα με την αριστερή εξουσία μια παραχωρημένη «ζώνη ανομίας» (ώστε οι αναρχικοί να μην επεκτείνουν την δράση τους) και με τί αντάλλαγμα;

Οι απαντήσεις φαντάζουν αυτονόητες. Αλλά τελικά δεν είναι. Φαντάζουν απλές και απέριττες. Φθάνει να το θελήσουμε.

Επειδή, «**Το ερώτημα δεν είναι ποιος θα μου το επιτρέψει, αλλά ποιος θα με σταματήσει**».

Συσπείρωση Αναρχικών